

0(5)

ΧΡ. ΑΛ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΔΙΟΝ. & ΒΑΣ. ΛΟΥΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 6 (ΚΗΤΟΣ ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ)

ΑΘΗΝΑΙ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκκλησιαστικής Πολιτικής

0(5)

ΧΡΙΣΤ. ΑΛ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

11

Χάρης Μπερούδουζος.

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΓΙΑ ΤΗΝ Δ' ΤΑΞΗ
ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΟΝ. & ΒΑΣ. ΛΟΥΚΟΠΟΥΛΟΥ ΑΘΗΝΑΙ
ΣΤΑΔΙΟΥ 38 — (ΣΤΟΑ ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ 10)

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει την υπογραφή του συγγραφέα.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ «ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ»
ΜΕΣΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

Τί είναι ή Καινή Διαθήκη

Ἡ Καινή Διαθήκη διδάσκεται εἰς τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν.

Εἶναι ἓνα θρησκευτικὸ βιβλίον, τὸ ὅποιο γράφεται κυρίως εἰς τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια, τὰ ὅποια ἔχουν γράψει οἱ Εὐαγγελισταὶ Ἰωάννης, Ματθαῖος, Μάρκος καὶ Λουκᾶς.

Κάθε Κυριακὴ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀκοῦμε καὶ μιὰ περικοπὴ ἀπὸ τὰ Εὐαγγέλια αὐτά :

Τὸ βιβλίον τῆς Καινῆς Διαθήκης γράφει :

- α'. Τὸ βιβλίον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
- β'. Τὴ διδασκαλίαν του.
- γ'. Τὰ Θαύματά του, καὶ
- δ'. Τὰ ἅγια Πάθη του.

Μᾶς γράφει ὁμοίως καὶ πολλὰ :

- α'. Γιὰ τὴ Θεοτόκον, τὴ μητέρα τοῦ Χριστοῦ, καὶ
- β'. Γιὰ τὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομον, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴ διδασκαλίαν του προετοίμασε τὸν κόσμον νὰ ὑποδεχθῇ τὸ Χριστό.

Ἡ ὅλη ἱστορία, ποῦ γράφεται εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, ἐγίνε εἰς μιὰ χώρα, τὴν *Παλαιστίνην*.

Καὶ τὴν Παλαιστίνην, τὰ χρόνια ποῦ ἐζῆσε ὁ Χριστός μας, ὅπως καὶ ὅλον τὸν τότε γνωστὸν κόσμον, τὴν εἶχαν καταλάβει οἱ *Ρωμαῖοι*. Βασιλεὺς τῆς ἦταν ὁ *Ἡρώδης ὁ Μέγας*.

Τὴ γεωγραφίαν τῆς Παλαιστίνης καὶ τὸ χάρτη τῆς θὰ τὰ βρῆτε εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου.

ΜΕΡΟΣ Α΄.

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΕΟΤΟΚΟ

Ἡ γέννηση τῆς Θεοτόκου

Εἰς τὴν πόλιν *Ναζαρέτ* τῆς Γαλιλαίας ζοῦσε ἓνα ἀνδρό-
γυνο, ὁ *Ἰωάκειμ* καὶ ἡ *Ἄννα*.

Ἦσαν φτωχοί, ἀλλ' ὁ μὲν *Ἰωάκειμ* καταγόταν ἀπὸ
τὸ βασιλικὸ γένος τοῦ Δαυτῆ, ἡ δὲ *Ἄννα* ἦταν κόρη ἑνὸς ἱερέα.
Καὶ οἱ δύο τοὺς ἦσαν πολὺ καλοί, εὐσεβεῖς καὶ δίκαιοι.

Πάντοτε ἔκαναν καλὰς πράξεις καὶ ὁ κόσμος τοὺς ἀγαποῦσε.

Τὸ μόνο ποὺ τοὺς γέμιζε τὴν ψυχὴν τοὺς λύπη, ἦταν ὅτι δὲν
εἶχαν ἀποκτήσει παιδιὰ.

Εἰς τὴν προσευχὴν τοὺς παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς
λυπηθῆ καὶ νὰ τοὺς χάριση ἓνα παιδί κ' ἔταζαν ὅτι θὰ τὸ ἀφέ-
ρῳναν εἰς τὸν ναό.

Ὁ Θεός, ποὺ εἰσακούει τὴν προσευχὴν κ' ἐκπληρῶνει τὴν
ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν ἀνθρώπων, ἀπεφάσισε νὰ τοὺς γεμίση
χαρὰ.

Πράγματι ἡ *Ἄννα* ἐγέννησε μιὰ κόρη, τὴν ὁποίαν ὠνόμα-
σαν *Μαρία*. Ἀπὸ τὴν κόρη αὐτὴ ἦταν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ
γεννηθῆ ὁ Χριστός, ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου.

Ἡ Ἐκκλησία μας τὴν γέννηση τῆς Θεοτόκου τὴν γιορτάζει
εἰς τὰς 8 Σεπτεμβρίου.

Τότε ψάλλεται τὸ Ἀπολυτίκιον:

«Ἡ γέννησίς σου, Θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσε πάσῃ τῇ Οἰκουμένῃ.
Ἐκ σου γὰρ ἀνέτειλλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν
καὶ λύσας τὴν κατάραν ἔδωκε τὴν εὐλογίαν καὶ καταργήσας θάνατον
ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον».

Ἠθικὸ συμπέρασμα :

Ὁ Θεὸς εἰσακούει τὶς προσευχὰς τῶν ἀνθρώπων.

Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου

Ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα δὲν ξεχνούσαν τὸ τάμα, ποῦ εἶχαν κάμει εἰς τὸν καλὸ Θεό, ὅταν τὸν παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς χαρίσῃ ἓνα παιδί, γιὰ νὰ τοὺς γλυκάνῃ τὰ γερατεία τους.

Γι' αὐτὸ ὅταν ἡ Μαρία ἔγινε τριῶν χρόνων τὴν ἔφεραν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὴν ἀφιέρωσαν εἰς τὸν μεγαλοπρεπεῖ ναὸ τοῦ Σολομῶντα, γιὰ νὰ ὑπηρετῇ τὸ Θεό.

Ἐκεῖ ἡ μικρὴ Μαρία, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφαση τῶν γονέων της καὶ τῆ θέληση τῆ δικῆ της ἔμεινε 12 χρόνια. Ἐμενε δὲ εἰς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ναοῦ, τὸ ἱερό, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο τὰ *ἅγια τῶν ἁγίων*, εἰς τὸ ὁποῖο μόνον ὁ ἀρχιερέας μποροῦσε νὰ μπῆ μιὰ φορὰ τὸ χρόνο.

Ὅταν ἐπέρασαν τὰ δώδεκα χρόνια, ὁ ἱερέας Ζαχαρίας, ὁ ὁποῖος ἦταν συγγενὴς της, ἔφερε τὴ Μαρία εἰς τὴ Ναζαρέτ καὶ τὴν παρέδωκε εἰς τοὺς γονεῖς της.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια, οἱ γονεῖς της τὴν ἀρραβώνισαν μ' ἓναν εὐσεβῆ καὶ καλὸ νέο, τὸν *Ἰωσήφ*, ὁ ὁποῖος ἦταν μαραγκὸς καὶ καταγόταν κι αὐτὸς ἀπὸ τὴ γενιά τοῦ Δαυῖδ.

Τὴν εἴσοδο αὐτῆ τῆς Θεοτόκου εἰς τὸ ναὸ ἡ Ἐκκλησία μας τὴν καλεῖ *Εἰσόδια* καὶ τὴ γιορτάζει εἰς τὶς 21 Νοεμβρίου.

Ἠθικὸ συμπέρασμα :

Ἐκεῖνος ποῦ ἀφοσιώνεται εἰς τὸν Θεὸ ἀμείβεται.

Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

Μιὰ ἡμέρα ἡ καλὴ κ' ἐνάρετη κόρη Μαρία καθόταν εἰς τὸ σπίτι της καὶ προσευχόταν.

Ξαφνικὰ μιὰ θεϊκὴ λάμψη ἐφώτισε τὸ δωμάτιο κι ὁ ἄγγελος Γαβριήλ, κρατώντας εἰς τὸ χέρι του ἓνα ὠραῖο κρίνο, ἦλθε καὶ στάθηκε ἔμπρὸς της λέγοντας :

— Χαῖρε, Κεχαριτωμένη Μαρία. Ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου. Εὐλόγημένη εἶσαι σὺ περισσότερο ἀπ' ὅλες τὶς γυναῖκες.

Ἡ παρθένος Μαρία, ἀπ' ὅσα εἶδε κι ἄκουσε, ἐτάραχθη καὶ χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξη σκεπτόταν τί σημασία εἶχαν τὰ λόγια τοῦ ἀγγέλου.

Τότε ὁ ἄγγελος ἐξακολούθησε :

—Μὴ φοβοῦ, Μαριάμ. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐσὲ εἶναι ἐξαιρετική. Θὰ γίνης μητέρα τοῦ Υἱοῦ του, τὸν ὁποῖον θὰ γεννήσης ὡς ἄνθρωπον καὶ θὰ τοῦ δώσης τὸ ὄνομα Ἰησοῦς. Αὐτὸς

Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

θὰ ὀνομασθῆ *Υἱὸς τοῦ Θεοῦ*, ἡ διδασκαλία του θὰ σώσῃ τὸν κόσμον καὶ θὰ βασιλεύῃ εἰς τὶς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ἡ Μαρία συνῆλθε ἀπὸ τὴν ταραχὴν τῆς κ' ἐρώτησε τὸν ἄγγελο :

—Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γίνουν αὐτά ;

Ἐκεῖνος τῆς ἀποκρίθηκε :

—Μὲ τὴ δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Γιά τὸ Θεὸ τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον. Νά, καὶ ἡ συγγένισσά σου ἡ Ἐλισάβετ πρόκειται ν' ἀποκτήσῃ παιδί.

Τότε ἡ Μαρία ἐκλινε τὸ κεφάλι τῆς καὶ εἶπε :

—Ἴδου ἡ δούλη τοῦ Κυρίου, ἄς γίνῃ καθὼς εἶπες.

Κι ἀμέσως ἐχάθη ὁ ἄγγελος ἀπ' ἐμπρὸς τῆς.

Ἡ εὐχάριστη αὐτὴ εἰδηση τὴν ὁποῖαν ἔδωκε ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ εἰς τὴν Μαρία ὀνομάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας **Εὐαγγελισμὸς** καὶ γιορτάζεται εἰς τὶς 25 Μαρτίου.

Τότε ψάλλεται τὸ Ἀπολυτίκιο :

*«Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶ-
νος μυστηρίου ἢ φανέρωσις. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Υἱὸς τῆς Παρθένου
γίνεται καὶ Γαβριὴλ τὴν χάριν εὐαγγελίζεται. Διὸ καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτῷ
τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν : Χαῖρε, Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ».*

Ἡθικὸ συμπέρασμα :

Τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατο εἰς τὸν Θεό.

Ἡ Θεοτόκος ἐπισκέπτεται τὴν Ἐλισσάβητ

Ὅταν ἡ Μαρία ἔμαθε ἀπὸ τὸν ἄγγελο Γαβριὴλ ὅτι καὶ ἡ συγγενισσὰ τῆς Ἐλισσάβητ θὰ γεννήσῃ παιδί, ἐχάρη πολὺ.

Παρ' ὄλον ὅτι ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τῆ Ναζαρέτ ὡς τὴ Χεβρών, ὅπου ἔμενε ἡ Ἐλισσάβητ, ἦταν μεγάλη, ἀπεφάσισε νὰ πάη νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ καὶ νὰ τὴν συγχαρῆ.

Ξεκίνησε κ' ἔπειτα ἀπὸ ἓνα πολὺήμερο καὶ κοπιαστικὸ ταξίδι ἔφθασε.

Μόλις μπῆκε εἰς τὸ σπίτι τῆς Ἐλισσάβητ καὶ τὴν ἐχαίρε-
τησε, ἡ Ἐλισσάβητ, χωρὶς νὰ ξέρῃ τίποτε, τῆς εἶπε :

— Εὐλογημένη εἶσαι σὺ περισσότερο ἀπ' ὅλες τὶς γυναῖκες
καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Ἡ Θεοτόκος ἔμεινε εἰς τὴν Ἐλισσάβητ τρεῖς μῆνες κ'
ἔπειτα ἐγύρισε εἰς τὴ Ναζαρέτ.

Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου

Μετὰ τὴν ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ ἡ Θεοτόκος ἔζησε 12 χρό-
νια, μαζὶ μὲ τὸν ἀγαπημένον μαθητὴ τοῦ Υἱοῦ τῆς, τὸν Ἰωάννην,
εἰς τὸ χωρίον *Γεθσημανῆ*, κοντὰ εἰς τὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

Ὅταν προαισθάνθηκε τὸ θάνατό τῆς, ἐκάλεσε κοντὰ τῆς
τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ, εὐλόγησε ὄλους ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ,
ἔκανε τὴν προσευχὴ τῆς καὶ παρακάλεσε τὸν Θεὸ νὰ χαρίζῃ
εἰς τὸν κόσμον εἰρήνην καὶ εὐλογία, ἔπεσε εἰς ἓνα κρεβάτι,
ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς κ' ἐκοιμήθη (ἀπέθανε).

Μὲ μεγάλη λύπη οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ ἐκήδευσαν τὸ ἅγιο
λεῖψανό τῆς εἰς ἓνα πέτρινον σκαλιστὸ τάφο, ἐπάνω εἰς τὸ Ὄρος
τῶν Ἐλαιῶν.

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας ἐπῆγαν πάλιν εἰς τὸν τάφο,
γιὰ νὰ προσκυνήσουν, δὲν εὗρηκαν ἐκεῖ τὸ ἅγιο λεῖψανό τῆς.

Ὀλόσωμη ἡ Θεοτόκος εἶχε ἀναληφθῆ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς
γιὰ νὰ εἶναι πλησίον εἰς τὸν ἀγαπημένον τῆς Υἱόν.

Μετὰ πολλὰ χρόνια ἡ ἁγία Ἐλένη, ἡ μητέρα τοῦ Μεγάλου

Κωνσταντίνου, ἔκτισε ἐπάνω εἰς τὸν τάφο τῆς Θεοτόκου ἕναν μεγαλοπρεπέστατο ναό.

Τὴν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου ἡ Ἐκκλησία μας τὴ γιορτάζει εἰς τὶς 15 Αὐγούστου.

Τὸ Ἀπολυτίκιό τῆς μεγάλης αὐτῆς γιορτῆς εἶναι :

«*Ἐν τῇ γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε· μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς, καὶ ταῖς προεβείαις ταῖς σαῖς λυτρομένη ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν*».

Ἐπίσης ψάλλεται καὶ τὸ ἐξῆς ὠραῖο τροπάριο :

«*Ἀπόστολοι ἐκ περάτων συναθροισθέντες ἐνθάδε, Γεθσημανῆ τῷ χωρίῳ, κηδεύσατέ μου τὸ σῶμα· καὶ σύ, Υἱὲ καὶ Θεέ μου, παρέλαβέ μου τὸ πνεῦμα*».

Μερικὰ ἄλλα γιὰ τὴ Θεοτόκο.

Ἡ Θεοτόκος λέγεται.

Μαρία ἢ καὶ **Μαριάμ**, γιὰτὶ αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομά της.

Θεοτόκος, γιὰτὶ ἐγέννησε τὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν μόνον ἀληθινὸ Υἱὸ τοῦ Θεοῦ.

Παναγία, γιὰτὶ ἦταν ἡ περισσότερο ἅγια ἀπ' ὄλους τοὺς ἁγίους.

Ὅλες οἱ γιορτὲς τῆς λέγονται **Θεομητορικὲς**.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς γιορτὲς, ποὺ εἶδαμε παρὰ πάνω, ἔχομε καὶ τοὺς **Χαιρετισμοὺς τῆς Παναγίας** ἢ **Ἀνάθιστο ὕμνο**.

Οἱ Χαιρετισμοὶ τῆς Παναγίας γίνονται τὶς 5 πρῶτες Παρασκευὲς τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς, ποὺ νηστεύομε περιμένοντας τὸ Πάσχα.

Ἐρωτήσεις

1) Ποῦ ἐγεννήθη ἡ Θεοτόκος καὶ εἰς ποῖο μέρος τῆς Παλαιστίνης εἶναι ἡ Πατρίδα της ;

2) Γιατί οἱ γονεῖς της τὴν ἔβαλαν εἰς τὸν Ναό ;

3) Γιατί λέγεται Εὐαγγελισμός ;

4) Τί ἄλλη γιορτὴ ἔχομε τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ γιὰτὶ τὴ γιορτάζομε ;

5) Γιατί γιορτάζομε τοὺς Χαιρετισμοὺς τῆς Θεοτόκου καὶ ποῖο ὠραῖο τροπάριο ψάλλεται εἰς αὐτούς ;

6) Τὸ τροπάριο αὐτὸ τὴν ἀποκαλεῖ στρατηγό. Μήπως ἔχετε ἀκούσει τίποτε ἱστορίες γι' αὐτό ;

7) Πῶς λέγονται οἱ γιορτὲς τῆς Θεοτόκου, πόσες καὶ ποιὲς εἶναι καὶ πότε τὶς γιορτάζομε ;

Μ Ε Ρ Ο Σ Β'

ΤΑ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΟΝ ΠΡΟΔΡΟΜΟ

Ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισσάβητ

Εἰς ἓνα χωριό, κοντὰ εἰς τὴν πόλιν Χεβρών τῆς Παλαιστίνης, ζοῦσαν δυὸ δίκαιοι κι' εὐσεβεῖς ἄνθρωποι :

Ὁ ἱερέας *Ζαχαρίας* μὲ τὴ γυναίκα του τὴν *Ἐλισσάβητ*.

Ἡ ζωὴ τους, παρ' ὄλον ὅτι ἐζοῦσαν μέσα εἰς τὶς κακίαι τοῦ κόσμου, ἦταν ἡσυχὴ κ' εἰρηνικὴ.

Μιὰ λύπη μόνον ἐβασάνιζε τὴν ψυχὴ τους.

Εἶχαν γεράσει καὶ δὲν εἶχαν ἀκόμῃ ἀποκτήσει παιδί.

Τὸ ἔθεωροῦσαν αὐτὸ ὡς μεγάλο κακὸ καὶ ἐντροπή. Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν τοὺς ἄφησε νὰ ζήσουν μέσα εἰς τὴν στενοχώρια τους αὐτῇ. Τοὺς ἐλυπήθηκε καὶ, παρὰ τὰ γηρατεῖά τους, τοὺς ἐχάρισε ἓνα παιδί, ὡς ἐξῆς :

Ὁ Ζαχαρίας, σὰν ἱερέας, τοῦ ἔπεσε ὁ κλῆρος νὰ πάη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὸν Ναό, γιὰ νὰ προσφέρῃ θυμίαμα εἰς τὸν Θεό.

Ἐπῆγε κι ἄρχισε νὰ θυμιατίζῃ.

Ἦταν ὅμως κατάμονος, γιὰτὶ δὲν ἐπετρέπετο νὰ μῆ ἄλλος εἰς τὰ ἄδυτα τῶν ἀδύτων.

Ἐξαφνα παρουσιάσθη ἐμπρὸς του ὁ ἄγγελος Γαβριήλ.

Ὁ Ζαχαρίας μόλις τὸν εἶδε ἐταράχθηκε. Ὁ ἄγγελος ὅμως τὸν καθυσόχασε καὶ τοῦ εἶπε :

— Μὴ φοβᾶσαι ! Ἔρχομαι νὰ σοῦ εἰπῶ, ὅτι σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ θ' ἀποκτήσῃς παιδί καὶ θὰ τ' ὀνομάσῃς *Ἰωάννη*. Τὸ παιδί αὐτὸ θὰ γίνῃ σπουδαῖος προφήτης καὶ θὰ εἰτοιμάσῃ τὸ δρόμο τοῦ Λυτρώτοῦ τοῦ κόσμου.

Ὁ Ζαχαρίας δὲν ἐπίστευε εἰς τὰ λόγια τοῦ ἀγγέλου κ' ἐρώτησε :

— Καὶ πῶς εἶναι αὐτὸ δυνατό ἀφοῦ κι ἡ γυναίκα μου κ' ἐγὼ εἴμεθα γέροι ;

Τότε ὁ ἄγγελος τοῦ εἶπε :

—'Εγὼ εἶμαι ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ καὶ μ' ἔστειλε ὁ Θεὸς
γιὰ νὰ σοῦ εἰπῶ τὰ ὅσα σοῦ εἶπα. Τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατο

—'Εγὼ εἶμαι ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ καὶ μ' ἔστειλε ὁ Θεὸς

γιὰ τὸ Θεό. Ἐπειδὴ ὁμως δὲν ἐπίστευες, θὰ μείνης ἀλαλος καὶ
κουφὸς ἕως τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ δώστε τὸ ὄνομα εἰς τὸ παιδί.

Κι ἀμέσως ὁ ἄγγελος ἔγινε ἄφαντος.

Ὁ Ζαχαρίας ἐβγήκε ἀπὸ τὸν ναὸ καὶ μὲ νοήματα προσπα-
θοῦσε νὰ δώσῃ εἰς τὸν κόσμον, ποῦ ἦταν μαζεμένος ἀπ' ἔξω, νὰ
καταλάβουν τί τοῦ συνέβη.

Ἐφυγε ἀμέσως κ' ἐγύρισε εἰς τὸ χωριό του καὶ μὲ νοή-
ματα πάλιν ἔδωσε εἰς τὴν Ἐλισάβετ νὰ καταλάβῃ τί τοῦ
συνέβη.

Ἐπειτα ἀπ' ὀλίγον καιρό, ἡ Ἐλισάβετ κατάλαβε ὅτι θὰ
γίνη μητέρα κ' ἐχάρηκαν πολὺ κι οἱ δύο.

Ἡ γέννηση τοῦ Ἰωάννου

Πραγματικά ὅ,τι εἶπε ὁ ἄγγελος εἰς τὸν Ζαχαρία ἐγινε.
Ἐπειτα ἀπὸ τὸν ὠρισμένο χρόνον, ἡ Ἐλισάβετ ἐγέννησε
ἓνα ἀγόρι.

Οἱ συγγενεῖς κ' οἱ γειτόνοι, ὅταν ἔμαθαν τὴν εὐχάριστη
αὐτῆ εἰδησῆ, ἐχάρηκαν πολὺ.

Σύμφωνα μὲ τὰ Ἰουδαϊκὰ ἔθιμα, ὀκτῶ ἡμέρες μετὰ τὴν
γέννηση τοῦ παιδιοῦ, ἐμαζεύθησαν οἱ συγγενεῖς κ' οἱ φίλοι εἰς
τὸ σπίτι τοῦ Ζαχαρία, γιὰ νὰ δώσουν τ' ὄνομα εἰς τὸ παιδί.

Οἱ περισσότεροι ἔλεγαν νὰ τοῦ δώσουν τ' ὄνομα τοῦ πα-
τέρα του, δηλ. νὰ τὸ ὀνομάσουν Ζαχαρία.

Ἡ μόνη ποῦ εἶχε ἀντίθετη γνώμη κ' ἐπέμεινε νὰ τὸ βγά-
λουν Ἰωάννη ἦταν ἡ Ἐλισάβετ.

Τέλος μὲ νοήματα ἐζήτησαν καὶ τὴ γνώμη τοῦ Ζαχαρία.
Ἐκεῖνος τότε ἐπῆρε μιὰ πλάκα κ' ἔγραψε τὸ ὄνομα
Ἰωάννης.

Ἀμέσως τότε λύθηκε ἡ γλώσσα του· κι ἄρχισε νὰ λέγῃ τὸ
μέλλον τοῦ παιδιοῦ.

Ὅλοι ὅσοι παρευρίσκοντο ἐκεῖ ἐθαύμασαν γι' αὐτό.

Τὴ γέννηση τοῦ Ἰωάννου ἡ Ἐκκλησία μας τὴ γιορτάζει
εἰς τὴς 24 Ἰουνίου.

Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου

Ὅταν ὁ Ἰωάννης ἐγινε τριάντα χρόνων, ἄρχισε νὰ κη-
ρύττῃ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ.

Ἐπῆγε κ' ἔμεινε εἰς τὴν Ἔρημον τῆς Ἰουδαίας, κοντὰ εἰς
τὸν Ἰορδάνη ποταμὸ.

Τὸ μόνον ἔνδυμα ποῦ φοροῦσε ἦταν ἀπὸ τρίχες καμήλας
κ' ἦτο ζωσμένος μὲ μιὰ ζώνη ἀπὸ δέρμα.

Ἡ τροφή του ἦταν μέλι ἄγριο κι ἀκρίδες (κορφές ἀπὸ διά-
φορα χόρτα).

Ἡ διδασκαλία του στηριζόταν εἰς τὴν μετάνοια, κ' ἔλεγε :

Μετανοεῖτε ἥγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, δηλ. με-
τανοεῖστε ὅλοι ὅσοι εἴσθε ἀμαρτωλοί, γιὰτὶ ἐφθασε ἡ βασιλεία
τοῦ Θεοῦ.

“Όλα αυτά ἔκαμαν ἐντύπωση εἰς τὸν κόσμον κ’ ἐρχόνταν εἰς τὴν ἔρημον πολλοὶ γιὰ νὰ τὸν ἴδωσιν καὶ νὰ τὸν ἀκούσωσιν.

Πολλοὶ ἀπ’ αὐτοὺς μετανοοῦσαν εἰλικρινά, τοῦ ἔλεγον τίς ἀμαρτίες τους κι ὁ Ἰωάννης τοὺς ἐβάπτιζε εἰς τὸν Ἰορδάνη ποταμό.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ποὺ ἐπῆγαν γιὰ νὰ τὸν ἴδωσιν καὶ τὸν ἀκούσωσιν, ἦσαν καὶ μερικοὶ Φαρισαῖοι καὶ Σαδουκαῖοι, δηλ. ἐπίσημοι τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ.

Ὁ Ἰωάννης κατάλαβε πὼς αὐτοὶ ἐπῆγαν ἀπὸ περιέργεια.

Τοὺς ἐμάλωσε, τοὺς ὠνόμασε *γεννήματα ἐχιδνῶν*, δηλ. πολλὸ κακοῦς καὶ πονηροῦς ἀνθρώπους, καὶ τοὺς σύστησε νὰ μετανοήσωσιν καὶ νὰ κάμωσιν καλὰ ἔργα, ἔάν θέλωσιν νὰ σώθωσιν.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐνόμιζαν ὅτι ὁ Ἰωάννης εἶναι ὁ Μεσσίας, ὁ σωτήρας τοῦ κόσμου, τὸν ὁποῖον ἐπερίμεναν, σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τῶν προφητῶν.

Εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰωάννης ἔλεγε :

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτε ἄλλο, παρὰ μιά φωνὴ ἑνὸς ποὺ φωνάζει εἰς τὴν Ἐρημόν, γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ δρόμον τοῦ Κυρίου. Ἐγὼ σᾶς βαπτίζω μὲ νερὸ εἰς μετάνοιαν, ἐκεῖνος ὅμως, ὁ ὁποῖος ἔρχεται ὕστερα ἀπὸ ἐμένα, εἶναι πολὺ ἁγιωτέρός μου, τόσο, ποὺ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος οὔτε τὰ λουριά ἀπὸ τὰ παπούτσιά του νὰ λύσω. Αὐτὸς θὰ σᾶς βαπτίσῃ μὲ πνεῦμα ἅγιον, γιὰ νὰ σωθῆτε.

Ἡ Ἐκκλησία μας τὴ μνήμη του τὴ γιορτάζει εἰς τὰς 7 Ἰανουαρίου.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης

Ἡ ἀποκεφάλιση τοῦ Ἰωάννου

Ὁ Ἰωάννης εἰς τὸ κήρυγμά του εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἐλέγχη καὶ νὰ κατακρίνη, μὲ πολὺ αὐστηρὸ τρόπο μάλιστα, καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἄρχοντες, ὅταν ἔκαμαν παρανομίες καὶ ἁμαρτίες.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἄρχοντας τῆς Γαλιλαίας ἦταν ὁ **Ἡρώδης ὁ Ἀντύπας** (γιὸς τοῦ Ἡρώδη τοῦ Μεγάλου), ὁ ὁποῖος ἐζοῦσε μιὰ ζωὴ ἁμαρτωλή.

Ὁ Ἰωάννης μὲ λόγους αὐστηροὺς κατέκρινε αὐτὸν λέγοντας : *«δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες νὰ δίνουν τὸ κακὸ παράδειγμα»*.

Ὁ Ἡρώδης ἐθύμωσε γι' αὐτὸ καὶ διέταξε νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν φυλακίσουν εἰς τὸ φρούριον **«Μαχαιροῦς»** τῆς Περαιάς, εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ ὁποῖου δὲν εἶχε μὴ ποτὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ἀπὸ τῆ φυλακῆ δὲν ἔπαυσε νὰ ἐλέγχη καὶ νὰ κατακρίνη τὸν Ἡρώδη καὶ τὴ γυναῖκα του, οἱ ὁποῖοι ἐζοῦσαν ζωὴ παράνομη κι ἁμαρτωλή.

Μιὰ ἡμέρα ὁ Ἡρώδης γιόρταζε ἡγεμονικά, μὲ τραπέζια καὶ μὲ γλέντια τὰ γενέθλιά του.

Εἰς τὴν γιορτῆ του αὐτῆ, ἡ κόρη τῆς γυναῖκας του, ἡ **Σαλώμη**, ἐχόρευε τόσο ὠραῖα, ὥστε ἐνθουσιάσθηκε ὁ Ἡρώδης καὶ τῆς ὑποσχέθηκε μὲ ὄρκο νὰ τῆς χαρίσῃ, ὅ,τι θὰ τοῦ ζητήσῃ.

Ἐκείνη τότε, σύμφωνα μὲ τὴ συμβουλὴ τῆς μητέρας της, ἐζήτησε νὰ κόψουν τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννου καὶ νὰ τῆς τὸ προσφέρουν μέσα εἰς ἓνα πιάτο.

Ὁ Ἡρώδης στενοχωρήθηκε γι' αὐτό, γιατί φοβόταν τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε καὶ ἐσέβετο τὸν Ἰωάννην.

Κρατώντας ὁμως τὸν ὄρκο του καὶ τὴν ὑπόσχεσή του, διέταξε καὶ ἀπεκεφάλισαν τὸν Ἰωάννην.

Οἱ μαθηταὶ του ἐπῆραν τὸ ἀκέφαλο σῶμα του καὶ τὸ ἔθαψαν.

Τὴν ἀποκεφάλιση τοῦ Ἰωάννου ἡ Ἐκκλησίᾳ μας τὴ γιορτάζει εἰς τὶς 29 Αὐγούστου.

Τὴν ἡμέρα αὐτῆ τὴ νηστεύομε αὐστηρά, γιὰ νὰ τιμήσωμε τὴ μνήμη τοῦ ἁγίου.

Γιὰ τὴ μνήμη του, εἰς τὶς 7 Ἰανουαρίου, καὶ τὴν ἀποκε-

φάλισή του ψάλλεται τὸ ἴδιο Ἄπολυτίκιο, τὸ ὁποῖον εἶναι :

«*Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων σοὶ δὲ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, Πρόδρομο· ἀνεδείχθης γὰρ ὄντως καὶ προφητῶν σεβασμιώτερος, ὅτι καὶ ἐν ρεῖθροις κατηξιώθης βαπτίσαι τὸν κηρυττόμενον. Ὅθεν τῆς ἀληθείας ὑπεραθλήσας, χαίρων εὐαγγελίσω καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ Θεὸν φανερωθέντα ἐν σαρκὶ τὸν αἴροντα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου καὶ παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.*»

Ὁ Ἰωάννης ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας ὀνομάζεται :

Πρόδρομος, γιατί προετοίμασε τοὺς ἀνθρώπους νὰ δεχθοῦν τὴ διδασκαλία τοῦ Κυρίου Η. Ι. Χριστοῦ, καὶ

Βαπτιστῆς γιατί ἐβάπτισε τοὺς ἀνθρώπους καὶ αὐτὸν τὸν Χριστό.

Τὸ βάπτισμά του ἦταν **Βάπτισμα μετανοίας**, ἐνῶ τὸ βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ ἦταν **Βάπτισμα σωτηρίας**.

Εἰς μερικά μέρη οἱ χριστιανοὶ ἔχουν εἰδικὲς ὀνομασίες γιὰ τὶς γιορτές του.

Εἰς τὶς 24 Ἰουνίου, ποὺ γιορτάζεται ἡ γέννησή του, λένε τ' **Ἀγιαννιοῦ τοῦ ἠγγανᾶ** καὶ εἰς τὶς 29 Αὐγούστου, ποὺ γιορτάζεται ἡ ἀποκεφάλισή του, λένε τ' **Ἀγιαννιοῦ τοῦ νηστευτῆ** ἢ τοῦ **Θερμολόγου**.

Ἑρωτήσεις

- 1) Γιατί ἔμεινε ἄφωνος ὁ Ζαχαρίας ;
- 2) Γιατί ἡ Ἐλισάβετ, ἀφοῦ ἦταν περασμένη εἰς τὰ χρόνια, ἔκαμε παιδί ;
- 3) Τί ἐδίδασκε ὁ Ἰωάννης καὶ τί ἔλεγε γιὰ τὸ Χριστό ;
- 4) Τί ἔκαμε ἡ Σαλώμη καὶ πῶς θὰ τὴν χαρακτηρίσετε ;
- 5) Εἰς ποῖο μέρος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ εἰκόνα του καὶ γιατί ;
- 6) Πῶς θὰ τὸν γνωρίσωμε ἀπὸ τὴν εἰκόνα του ;
- 7) Πῶς ὀνομάζεται ὁ Ἰωάννης καὶ γιατί ;
- 8) Πόσες γιορτές τοῦ Ἰωάννου ἔχομε καὶ πότε τὶς γιορτάζομε ;

Ἠθικὸ συμπέρασμα :

Ὁ Θεὸς προστατεύει κιὰγαπᾶ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους.
Ὅσοι μετανοοῦν εὐλκρινὰ γίνονται ἀξία τέκνα τοῦ Θεοῦ.

ΜΕΡΟΣ Γ΄.

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ

1. Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ

Τὴν ἐποχὴ ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς ὄλον σχεδὸν τὸν κόσμῳ τὸν εἶχαν ὑποτάξει οἱ Ῥωμαῖοι.

Αὐτοκράτορας τῶν Ῥωμαίων ἦταν ὁ *Ὀκταβιανὸς Αὐγουστος*, τὴν δὲ Παλαιστίνην τὴ διοικοῦσε *Ἡρώδης ὁ Μέγας*.

Ὁ Αὐγουστος, γιὰ νὰ μάθῃ πόσοι εἶναι οἱ κάτοικοι τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Κράτους, διέταξε ὅλοι νὰ ἀπογραφοῦν.

Εἰς τὴν Παλαιστίνην ὅμως ἐπέτρεψε ἡ ἀπογραφή αὐτὴ νὰ γίνῃ σύμφωνα μὲ τὰ ἑβραϊκὰ ἔθιμα. Δηλ. ὁ καθένας νὰ πᾶν νὰ γραφῇ εἰς τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε γεννηθῆ.

Τότε πλησίαζε ὁ καιρὸς ποῦ ἡ Μαρία θὰ γεννοῦσε.

Ὁ Ἰωσήφ παρέλαβε τὴ μνηστὴ του τὴ Μαρία καὶ ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ ἐπῆγαν εἰς τὴν *Βηθλεέμ* τῆς Ἰουδαίας, εἰς τὴν ὁποῖαν εἶχε γεννηθῆ, γιὰ νὰ ἀπογραφοῦν.

Ἐπειτα ἀπὸ πορεία πολλῶν ἡμερῶν ἐφθασαν, μιὰ παγερὴ χειμωνιάτικη νύχτα, κατάκοποι, εἰς τὴν Βηθλεέμ.

Προσπάθησαν νὰ βροῦν ξενοδοχεῖο ἢ κανένα σπίτι γιὰ νὰ μείνουν, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατον.

Πολὺς κόσμος εἶχε μαζευτῆ στὴ μικρὴ πόλῃ γιὰ νὰ γραφτῆ καὶ τοῦτο γιὰτὶ τὸ γένος τοῦ Δαυὶδ, ὁ ὁποῖος εἶχε γεννηθῆ εἰς τὴν Βηθλεέμ, εἶχε πολλοὺς ἀπογόνους.

Ἀναγκάσθηκαν νὰ πᾶν νὰ μείνουν εἰς ἓνα σπήλαιον, ἔξω ἀπὸ τὴν Βηθλεέμ, τὸ ὁποῖον χρησίμευε καὶ ὡς σταθλός.

Εἰς αὐτὸ τὸ σπήλαιο ἡ Μαρία ἐγέννησε τὸ Χριστό.

Τὸν ἐτύλιξε μὲ τὰ σπάργανα καὶ τὸν ἔβαλε εἰς τὴν φάτνη τῶν ἀλόγων, ἐκεῖ δηλ. ποῦ ἔβαζαν τὴν τροφή τῶν ζώων.

Ὁλόκληρη ἡ φύση ἀμέσως πανηγύρισε.

Ἡ νύχτα ἔγινε ἡσυχὴ καὶ ὁ οὐρανὸς ἔλαμπε ἀπὸ τ' ἀστέρια.

Μιά θεϊκὴ λάμψη ξεχύθηκε ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἔπεσε ἐπάνω εἰς τοὺς ποιμένες (τσοπάνηδες) οἱ ὁποῖοι ξαγρυπνοῦσαν κοντὰ ἐκεῖ, φυλάγοντας τὰ πρόβατά τους, καὶ ἔξαφνα παρουσιάζεται ἐμπρὸς τοὺς ἕνας ἄγγελος Κυρίου.

Οἱ ποιμένες ταραχτήκαν. Ἀμέσως ὁμοῦς ἄκουσαν τὴν ἀγγελικὴ φωνὴ τοῦ ἀγγέλου νὰ τοὺς λέη :

—Μὴ φοβεῖσθε. Σᾶς φέρνω μιὰ εὐχάριστη εἶδηση γιὰ ὅλο τὸν κόσμον. Αὐτὴ τῆ στιγμῆ γεννήθηκε, εἰς τὴν Βηθλεέμ, ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός. Πηγαίνετε νὰ τὸν εὑρετε σπαργανωμένο εἰς τὴν φάτνη τῶν ἀλόγων, μέσα εἰς τὸ σπήλαιον τῆς Βηθλεέμ.

Τὴν ἴδια στιγμῆ ἄνοιξαν οἱ οὐρανοὶ καὶ πλῆθος ἀπὸ ἄλλους ἀγγέλους ἐκατέβηκαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ἔσμιξαν μὲ τὸν ἄγγελο ποῦ ἔφερε τὴ χαρμόσυνη εἶδηση εἰς τοὺς ποιμένες, καὶ ὅλοι μαζί μὲ οὐράνια μελωδία ἔψαλαν :

*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ
καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη
ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.*

Ἀφοῦ ἐπὶ πολλὴν ὥρα γέμισαν ὅλο τὸν τόπον μὲ τὴν οὐράνια μελωδία τους, ἀνεβοκατεβαίνοντας εἰς τοὺς οὐρανοὺς, χάθηκαν μὲ μιᾶς.

Οἱ ποιμένες, ἅμα συνῆλθαν ἀπ' ὅσα εἶδαν καὶ ἄκουσαν, ἔτρεξαν μὲ χαρὰ εἰς τὸ σπήλαιον καὶ βρῆκαν τὸ Θεῖο Βρέφος εἰς τὴν φάτνη τῶν ἀλόγων.

Μὲ εὐλάβεια γονάτισαν καὶ τὸ προσκύνησαν.

Διηγῆθηκαν δὲ εἰς τὸν Ἰωσήφ καὶ τὴ Μαρία καὶ εἰς ὄσους ἄλλους ἔβλεπαν, τὸ τί εἶδαν καὶ ἄκουσαν καὶ ἔδοξολογοῦσαν τὸ Θεόν.

Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ μας γιορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας εἰς τὴς 25 Δεκεμβρίου.

Τότε ψάλλεται καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον :

Ἄ Ἡ γέννησίς σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως. Ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες

ΧΡΙΣΤ. ΑΛ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ, Καινὴ Διαθήκη Δ' τάξης

ὕπὸ ἀστέρος ἐδιδάσκοντο, Σὲ προσκυνεῖν τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης,
καὶ Σὲ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν, Κύριε, δόξα σοι».

Ἠθικὸ συμπέρασμα :

Ὁ Χριστὸς μας γεννήθηκε μέσα στὸ σπήλαιο, γιὰ νὰ
μᾶς διδάξῃ τὴν ταπεινοφροσύνη.

Προσευχὴ

«Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ, σὺ ποὺ κατεδέχθης νὰ γεννηθῆς
μέσα εἰς ἓνα σπήλαιο καὶ πρωτοκοιμήθῃς μέσα εἰς τὴν φάτνη τῶν
ἀλόγων, γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου, ἀνάδειξέ μας ἄξια τέκνα σου.
Φώτισέ μας νὰ ἀκολουθοῦμε πιστὰ τὶς ἐντολές σου, ὁδήγησέ μας εἰς
τὸν καλὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀνάδειξέ μας ἄξια
τέκνα τῆς ἀγαπημένης Πατρίδος μας, τῆς δοξασιμένης Ἑλλάδας».

Ἡ Περιτομὴ καὶ ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Χριστοῦ

Ὅκτὼ ἡμέρες μετὰ τὴ γέννηση τοῦ παιδιοῦ, σύμφωνα μὲ
τὰ Ἰουδαϊκὰ ἔθιμα, ἔδωσαν οἱ γονεῖς του εἰς τὸ παιδί τὸ ὄνομα
Ἰησοῦς, τὸ ὁποῖον σημαίνει Σωτῆρας.

Τοῦτο ἡ Ἐκκλησία μας τὸ γιορτάζει κάθε 1η Ἰανουαρίου.

Σαράντα ἡμέρες μετὰ τὴ γέννησή του, οἱ γονεῖς του τὸ
ἔφεραν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, εἰς τὸ ναό.

Ἦταν ἔθιμο κάθε πρωτότοκο ἀρσενικὸ παιδί ν' ἀφιερῶ-
νεται εἰς τὸ Θεό, καὶ νὰ προσφέρουν οἱ γονεῖς ἓνα ζευγάρι
τρυγόνια ἢ ἓνα ζευγάρι πιτσούνια (μικρὰ περιστέρια).

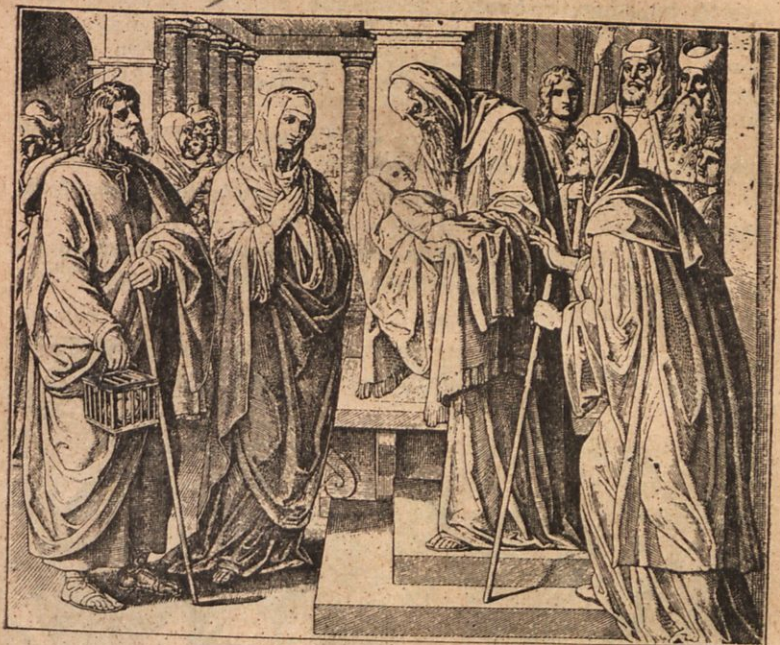
Ζούσε τότε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἓνας εὐσεβῆς καὶ δίκαιος
ιερέας, πολὺ γέροντας, ὁ **Συμεὼν**. Αὐτὸς εἶχε παρακαλέσει τὸ
Θεὸ νὰ μὴν πεθάνῃ, προτοῦ τὸν ἀξιῶσθαι νὰ ἴδῃ τὸ Σωτῆρα.

Μόλις ὁ Συμεὼν εἶδε τὴ Θεοτόκο μὲ τὸ βρέφος, ἐφώτι-
σθηκε ἀπὸ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, τὸ πῆρε εἰς τὴν ἀγκαλιά του, μῆκε
εἰς τὸ ναό, σήκωσε τὰ μάτια του εἰς τὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε γε-
μάτος χαρᾶ :

—Τώρα, Θεέ μου, ἄς πεθάνω, ἀφοῦ τὰ μάτια μου εἶδαν
τὸ Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Τὸ γεγονός αὐτὸ λέγεται **Ὑπαπαντὴ**, γιὰτὶ ὁ Συμεὼν ὑπε-
δέχθη τὸ Χριστό.

Ἡ γιορτὴ αὐτὴ γιορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας εἰς τὴς
2 Φεβρουαρίου.

Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Ἰησοῦ

Ἡ προσκύνησις τῶν Μάγων

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ, ποὺ γεννήθηκε ὁ Χριστός, τρεῖς Μάγοι, δηλαδὴ σοφοὶ καὶ πολὺ διαβασμένοι ἄνθρωποι, ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Περσίας, καὶ ἦλθαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ προσκυνήσουν τὸ Χριστό.

Εἶχαν διαβάσει εἰς τὰ βιβλία τους ὅτι, ὅταν ἴδοῦν εἰς τὸν οὐρανὸ ἕνα νέο φωτεινὸ ἀστέρι, θὰ γεννηθῆ ἕνας δυνατὸς βασιλέας τοῦ κόσμου, ὃ ὁποῖος θὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.

Ὅταν λοιπὸν εἶδαν τὸ ἀστέρι αὐτό, πήραν διάφορα δῶρα καὶ ὀδηγούμενοι ἀπὸ αὐτὸ ἐφθασαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἄρχισαν νὰ ρωτοῦν :

—Ποῦ ἐγεννήθη ὁ βασιλέας τῶν Ἰουδαίων ; Εἶδαμε τὸν ἀστέρα του κ' ἤλθαμε νὰ τὸν προσκυνήσωμε.

Ὁ Ἡρώδης, ὁ ὁποῖος ἐβασίλευε εἰς τὴν Ἰουδαία, ἅμα ἔμαθε ὅτι ἤλθαν οἱ Μάγοι καὶ ζητοῦν νὰ προσκυνήσουν κάποιον νεογέννητο βασιλέα, καταταράχθηκε, κ' ἐφοβήθη, μήπως ἐπρόκειτο γιὰ βασιλέα τῆς γῆς, ὁ ὁποῖος θὰ τοῦ ἔπαιρνε τὴ βασιλεία.

Καλεῖ ἀμέσως τοὺς Ἱερεῖς καὶ Γραμματεῖς τῶν Ἰουδαίων καὶ τοὺς ρώτησε, ἂν αὐτοὶ γνωρίζουν τίποτε.

Αὐτοὶ τοῦ ἀπήντησαν ὅτι, κατὰ τὴ Γραφή, θὰ γεννηθῆ εἰς τὴν Βηθλεέμ.

Τότε ὁ Ἡρώδης ἐκάλεσε τοὺς Μάγους καὶ ἀφοῦ ἔμαθε πότε ἀκριβῶς εἶδαν τὸν ἀστέρα, γιὰ νὰ ξεύρη πότε γεννήθηκε ὁ Χριστός, τοὺς εἶπε :

Οἱ Μάγοι τοῦ πρόσφεραν σμύρναν, χουσὸν καὶ λίβανον.

—Πηγαίνετε, θὰ τὸν βρῆτε εἰς τὴν Βηθλεέμ. Ἀφοῦ τὸν βρῆτε καὶ τὸν προσκυνήσετε, νὰ γυρίσετε νὰ μοῦ εἰπῆτε κ' ἐμέ, γιὰ νὰ πάω καὶ ἐγὼ νὰ τὸν προσκυνήσω.

Ὁ σκοπός του όμως δὲν ἦταν αὐτός.

Οἱ Μάγοι ἔφυγαν τότε γιὰ τὴν Βηθλεὲμ καὶ μὲ χαρὰ τους εἶδαν πάλι τὸν ἀστέρα νὰ τοὺς ὀδηγῇ.

Μόλις ἔφθασαν εἰς τὴν Βηθλεὲμ, εἶδαν τὸν ἀστέρα νὰ στέκεται ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἦταν τὸ παιδί.

Μπήκαν εἰς τὸ σπίτι καὶ ἐκεῖ βρῆκαν τὴ Θεοτόκο νὰ κρατῇ στὴν ἀγκαλιά της τὸ παιδί.

Τότε ἔπεσαν εἰς τὰ πόδια, τὸ προσκύνησαν καὶ τοῦ πρόσφεραν δῶρα: *σμύρναν, χρυσὸν καὶ λίβανον.*

Ἐπειδὴ ἐξεπλήρωσαν τὸ σκοπὸ τους, ἐτοιμάσθηκαν γιὰ νὰ φύγουν τὴν ἐπομένη καὶ νὰ γυρῶσιν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ εἰδοποιήσουν καὶ τὸν Ἡρώδη.

Ἄγγελος Κυρίου όμως φανερώθηκε εἰς τὸν ὕπνο τους καὶ τοὺς λέει:

— Νὰ μὴ γυρῶσιν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Ὁ κακὸς Ἡρώδης ἔχει σκοπὸ νὰ θανατώσῃ τὸ παιδί.

Οἱ Μάγοι ὑπάκουσαν εἰς τὰ λόγια τοῦ ἀγγέλου καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα ἔφυγαν γιὰ νὰ γυρῶσιν εἰς τὴν Πατρίδα τους.

Δὲν πέρασαν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀλλ' ἀκολούθησαν ἄλλο δρόμο.

Ἐρωτήσεις

- 1) Τί ἦσαν οἱ Μάγοι καὶ ἀπὸ ποῦ ξεκίνησαν;
- 2) Ποιὸς ἐτρόμαξε περισσότερο ἀπὸ τὴν εἶδηση τῆς γέννησης τοῦ Χριστοῦ καὶ γιατί;
- 3) Γιατί οἱ Μάγοι τοῦ πρόσφεραν τέτοια δῶρα;
- 4) Γιατί ἔφυγαν ἀπὸ ἄλλο δρόμο;
- 5) Ἀπὸ τὰ κάλαντα γράψετε τὴν περικοπὴν ποὺ λέει γιὰ τοὺς Μάγους.

6 Ἡ φυγὴ εἰς τὴν Αἴγυπτο

Ὅταν ἔφυγαν οἱ Μάγοι, χωρὶς νὰ γυρῶσιν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου τοὺς περίμενε ὁ Ἡρώδης, παρουσιάσθη εἰς τὸν Ἰωσήφ κατὰ τὸν ὕπνο του ἄγγελος Κυρίου καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἰωσήφ, παράλαβε τὸ παιδί καὶ τὴ μητέρα του καὶ φύ-

γετε εις την Αίγυπτο. Ἐκεῖ θὰ μείνετε ἕως ὄτου σὲ εἰδοποιήσω, πότε νὰ γυρίσετε. Ὁ Ἡρώδης θὰ ζητήσῃ νὰ βρῆ τὸ παιδί γιὰ νὰ τὸ σκοτώσῃ.

Ἡ φυγὴ εἰς τὴν Αἴγυπτο

Ὁ Ἰωσήφ υπάκουσε ἀμέσως εἰς τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἴδια νύκτα, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, παρέλαβε τὴ Θεοτόκο καὶ τὸ παιδί κ' ἔφυγε γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

6 Ἡ σφαγὴ τῶν νηπίων

Ἄδικα περίμενε ὁ Ἡρώδης τοὺς Μάγους.

Ὅταν κατάλαβε πιά ὅτι τὸν ἐγέλασαν, ἐθύμωσε πάρα πολὺ κ' ἔδωσε διαταγὴ, κακοὶ στρατιῶτες νὰ σφάξουν εἰς τὴν Βηθλεέμ καὶ σ' ὄλα τὰ γύρω χωριά ὄλα τ' ἀγόρια ἀπὸ δύο χρονῶν καὶ κάτω.

Μὲ τὴ διαταγὴ του αὐτὴ πίστευε ὁ σκληρόκαρδος Ἡρώ.

δης ὅτι θά φονεύσῃ τὸ Χριστὸ κ' ἔτσι δὲν θά τοῦ πάρῃ τῇ βασιλείᾳ.

Μεγάλο κακὸ ἔγινε ἐξ αἰτίας τῆς διαταγῆς αὐτῆς.

Δέκα τέσσερες χιλιάδες νήπια τὰ ἔσφαξαν ἐμπρὸς εἰς τὶς μητέρες τοὺς ποὺ ἔκλαιγαν κι ὠδύρονταν γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ κακὸ.

Μ' αὐτὸ βγήκε ἀληθινὸς ὁ προφῆτης Ἰερεμίας, ὁ ὁποῖος πρὸ πολλῶν χρόνων εἶχε γράψει :

Φωνὴ σπαρακτικὴ ἀκούεται εἰς Βηθλεέμ. Θοῖνος, κλαυθμὸς καὶ ὄδυρμός. Ραχὴλ θρηνεῖ τὰ παιδιὰ τῆς καὶ κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Ὁ Χριστὸς ὁμοίως ἐσώθη.

Σὲ λίγο χρόνο πέθανε ὁ Ἡρώδης ὁ θηριώδης.

Πάλιν τότε ἄγγελος Κυρίου παρουσιάζεται εἰς τὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ λέγει :

— Ἰωσήφ, παρέλαβε τὸ παιδί καὶ τὴ μητέρα του καὶ γύρισε πάλιν εἰς τὴ γῆ τοῦ Ἰσραήλ. Ἐκεῖνος ποὺ ζητοῦσε νὰ θανατώσῃ τὸ παιδί δὲν ζῆ πιά.

Ὁ Ἰωσήφ ὑπάκουσε καὶ γύρισε μὲ τὴν οἰκογένειά του εἰς τὴν Ἰουδαία.

Δὲν ἐκάθησαν ὁμοίως εἰς τὴν Βηθλεέμ, ποὺ ὑπαγόταν εἰς τὴν Ἰουδαία, γιὰτὶ ἐκεῖ ἐβασίλευε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ γιούς τοῦ Ἡρώδη, ὁ *Ἀρχέλαος*, ὁ ὁποῖος ἦταν κακὸς καὶ τυραννικός.

Ἐπῆγαν κ' ἐμείναν εἰς τὴ Ναζαρέτ, ἡ ὁποία ὑπαγόταν εἰς τὴ Γαλιλαία, εἰς τὴν ὁποία ἐβασίλευε ὁ *Ἡρώδης Ἀντύπας*, ποὺ ἦταν καλύτερος ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ἐκάθησε εἰς τὴ Ναζαρέτ, ὠνομάσθηκε *Ναζωραῖος*, γιὰ νὰ ἐκπληρωθῇ κι ἄλλη προφητεία τῆς Γραφῆς.

Ὁ Χριστὸς δωδεκαετῆς εἰς τὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος

Ὁ λαμπρὸς ναὸς τοῦ Σολομῶντος στὰ Ἱεροσόλυμα νομιζόταν ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἰουδαίους ὅτι ἦταν ὁ μόνος ἱερός τόπος.

Οἱ Ἰουδαῖοι μαζεύονταν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη γιὰ νὰ προσκυνήσουν εἰς τὸ ναὸ.

Ίδίως κατά τὴ γιορτὴ τοῦ Πάσχα, μαζευόταν πάρα πολὺς κόσμος, ὅπου ἔμεναν ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρες καὶ γιόρταζαν τὸ Πάσχα.

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία κάθε χρόνο, εἰς τὴ γιορτὴ τοῦ Πάσχα, ἔρχονταν κι αὐτοὶ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

Ὅταν ὅμως ὁ Ἰησοῦς ἔγινε δώδεκα χρονῶν, ἐπήραν καὶ αὐτὸν μαζί τους.

Καὶ τοῦτο διότι τὰ ἀγόρια, ὅταν ἐφθάναν τὰ δώδεκα χρόνια, ἄρχιζαν νὰ διαβάζουν τὸ Νόμο τοῦ Θεοῦ, δηλ. τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, καὶ γι' αὐτὸ τὰ ἐπήγαιναν καὶ αὐτὰ γιὰ πρώτη

Ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετής εἰς τὸ Ναὸ

φορὰ εἰς τὸ ναὸ, γιὰ νὰ προσκυνήσουν μαζί τὸν τόπο, ὁ ὁποῖος ἦταν ἡ κατοικία τοῦ Θεοῦ.

Μαζί με ἄλλους συγγενεῖς τους, φίλους καὶ ἄλλα παιδιὰ, ἔμειναν τὶς ἑπτὰ ἡμέρες τοῦ Πάσχα καὶ γιόρτασαν με μεγαλύτερη χαρὰ ἀπὸ κάθε ἄλλη χρονιά.

Κατόπιν ξεκίνησαν για να φύγουν.

Κατά το έθιμο εμπρός πήγαιναν τὰ παιδιά και κατόπιν οί μεγάλοι, παρέες - παρέες.

Ὁ Ἰωσήφ και ἡ Μαρία προχωροῦσαν, νομίζοντας ὅτι ὁ Ἰησοῦς θὰ εἶναι μὲ τ' ἄλλα παιδιά.

Ὅταν ὁμως μαζεύτηκαν τὸ βράδυ ἡ κάθε μιὰ οἰκογένεια, για να δειπνήσουν, μὲ μεγάλη τους ἔκπληξη εἶδαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔλειπε, γιατί θὰ ἔμεινε φαίνεται στὰ Ἱεροσόλυμα.

Στενοχωρήθηκαν πολὺ κ' ἐγύρισαν ἀμέσως εἰς τὴν πόλη, κι ἄρχισαν νὰ τὸν ἀναζητοῦν και τὴν τρίτη ἡμέρα, ἀπὸ τότε ποὺ τὸν ἔχασαν, ἔψαξαν σ' ὅλη τὴν πόλη, χωρίς νὰ τὸν εὔρουν.

Ἐπέρασαν ὁμως και ἀπὸ τὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος και μὲ μεγάλη τους ἔκπληξη τὸν εἶδαν εἰς τὴν στοὰ τοῦ ναοῦ νὰ κάθεται μὲ τοὺς ραββίνους (τοὺς διδασκάλους τοῦ Νόμου) και νὰ μιλάη μαζί τους.

Οἱ ἐρωτήσεις του και οἱ ἀπαντήσεις του ἦσαν σοφές, οἱ δὲ συνομιλητές του ἔβλεπαν, ὅτι εἶχαν νὰ κάμουν μ' ἓνα παιδί γεμάτο ἀπὸ σοφία και κρίση.

Μόλις τὸν εἶδαν οἱ γονεῖς του ἐχάρηκαν ἀλλὰ και παραξενεύτηκαν.

Ἡ δὲ μητέρα του τοῦ λέγει :

— Παιδί μου, γιατί μᾶς τὸ ἔκαμες αὐτό ; Νά, ὁ πατέρας σου κ' ἐγὼ σὲ ἐζητούσαμε μὲ ἀγωνία.

Τότε ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπάντησε μὲ σεβασμὸ :

— Γιατί μὲ ἐζητούσατε ; Δὲν γνωρίζετε ὅτι πρέπει νὰ μένω εἰς τὸν «οἶκο τοῦ πατρὸς μου» ;

Οἱ γονεῖς του ὁμως δὲν κατάλαβαν τὴ σημασία τῶν λόγων του.

Ἐγύρισαν πάλι εἰς τὴ Ναζαρέτ, ὅπου ὁ Ἰησοῦς ἔμεινε κοντὰ εἰς τοὺς γονεῖς του, ὑπακούοντας εἰς αὐτούς.

Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἦταν μαζί του. Ἡ κυριώτερη ἀσχολία του ἦταν ἡ μελέτη τοῦ Θεοῦ Νόμου. Οἱ ἄνθρωποι ἔβλεπαν ὅτι εἶχε ἐξαιρετικὰ προτερήματα και τὸν ἀγαποῦσαν πολὺ.

Εἰς τὴ Ναζαρέτ ὁ Ἰησοῦς ἔμεινε ἕως ὅτου ἔγινε 30 ἐτῶν.

Ἑρωτήσεις

- 1) Πῶς ἐθεωρεῖτο ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος καὶ πότε γιόρταζε ;
- 2) Γιατί τὰ ἀγόρια τὰ πήγαιναν 12 ἔτων εἰς τὸ ναὸ ;
- 3) Γιατί ὁ Ἰησοῦς ἐκάθησε νὰ συζητήσῃ μὲ τοὺς ραββίνους ;
- 4) Τί σημασία ἔχουν τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τοὺς γονεῖς του ;
- 5) Ποῦ ἔμεινε ὁ Ἰησοῦς, μέχρι πότε καὶ τί ἔκαμε ;

6 Ἡ Βάπτισις τοῦ Χριστοῦ

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἔγινε 30 χρονῶν ἦλθε εἰς τὸν Ἰορδάνη ποταμὸν, εἰς τὸν Ἰωάννην, γιὰ νὰ βαπτισθῇ.

Καθὼς τὸν εἶδε ὁ Ἰωάννης τὸν ἀνεγνώρισε ἀμέσως καὶ ὅταν ὁ Χριστὸς τοῦ ἐφανέρωσε ὅτι θέλει νὰ τὸν βαπτίσῃ, τοῦ λέγει :

— Ἐγὼ ἔχω χρεῖαν νὰ βαπτισθῶ ἀπὸ σὲ καὶ σὺ ἔρχεσαι πρὸς ἐμέ ;

Ὁ Ἰησοῦς τότε τοῦ ἀπήντησε :

— Αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ Ἰωάννης ἐβάπτισε τὸ Χριστὸ εἰς τὸν Ἰορδάνη.

Τὴν ὥρα δὴμος ποῦ ἔβγαινε ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὰ νερά, ἀνοίχθηκαν οἱ οὐρανοὶ καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὡς περιστέρα, ἐκάθησεν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Χριστοῦ.

Συγχρόνως δὲ μιὰ φωνὴ ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς ἀκούσθηκε νὰ λέγῃ :

— Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, εἰς τὸν ὁποῖον με χαρὰ μου ἀνέθεσα τὴ σωτηρίαν τοῦ κόσμου.

Ἡ γιορτὴ αὐτὴ λέγεται **Θεοφάνια**, γιατί ἐφάνη ὁ Θεός.

Ἐπίσης λέγεται καὶ γιορτὴ τῶν **Φώτων**, ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ, εἰς τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους, ἐβαπτίζοντο, δηλαδὴ **ἐφωτίζοντο**, πολλοὶ ἄνθρωποι.

Κατὰ τὴ γιορτὴ αὐτὴ ψάλλεται τὸ Ἀπολυτίκιον :

« Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένον Σου, Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερῶθῃ προσκόνῃσι· τοῦ γὰρ γεννήτορος ἡ φωνὴ προσεμαρτύρει σοι, ἀγαπητόν σε Υἱὸν ὀνομάζουσα. Καὶ τὸ πνεῦμα ἐν εἶδει περισσεῶς, ἐβεβαίον τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές. Ὁ ἐπιφανείς, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τὸν κόσμον φωτίσας, δόξα Σοι ».

Ἑρωτήσεις

- 1) Ἀπὸ τί ὁ Ἰωάννης ἀνεγνώρισε τὸ Χριστό;
- 2) Γιατί ὁ Ἰωάννης δὲν ἤθελε νὰ βαπτίσῃ τὸ Χριστό;
- 3) Πῶς ἐφανερώθη κατὰ τὴν βάπτισιν ἡ Ἁγία Τριάδα;
- 4) Πότε γιορτάζεται ἡ βάπτισιν τοῦ Χριστοῦ καὶ πῶς ἄλλιως λέγεται ἡ γιορτὴ αὐτή;
- 5) Βρῆτε ἀπὸ τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας ἓνα ἄλλο ὠραῖο τροπάριο, ποῦ περιγράφει ὠραῖα τὴν βάπτισιν τοῦ Χριστοῦ Ἀρχίζει: Σήμερον ὁ Χριστὸς ἐν Ἰορδάνῃ ἦλθεν. . . κ.λ.π.».

6 Ἡ ἐκλογὴ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων

Ὁ Χριστὸς μετὰ τὴν βάπτισίν του θ' ἄρχισε τὴν διδασκαλίαν του εἰς τὸν κόσμον, γιὰ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας.

Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ διάλεξε δώδεκα μαθητάς.

Τοὺς μαθητάς του αὐτοὺς τοὺς βρῆκε ὡς ἑξῆς:

Σαράντα ἡμέρας μετὰ τὴν βάπτισίν του περπατοῦσε ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης Γεννησαρέτ.

Ἐκεῖ τὸν εἶδε ὁ Ἰωάννης, τὸν ἔδειξε εἰς ἄλλους καὶ εἶπε:

—Νὰ ὁ ἄμνός τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ σηκώσῃ τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου.

Προχωρῶντας ὁ Ἰησοῦς εἶδε τοὺς δύο ἀδελφοὺς Ἀνδρέαν καὶ Σίμωνα, τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰωάν.

Ἐκάλεσε τὸν Ἀνδρέα μαζί του καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐλᾶτε μαζί μου κ' ἐγὼ θὰ σᾶς κάνω ἀλιεῖς ἀνθρώπων.

Ὁ Ἀνδρέας ἐνθουσιάσθηκε κ' ἔτρεξε νὰ φωνάξῃ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Σίμωνα.

Μόλις αὐτὸς ἦλθε κοντά, τοῦ λέγει ὁ Χριστὸς:

—Σὺ εἶσαι Πέτρος καὶ ἐπάνω σου θὰ κτίσω τὴν ἐκκλησίαν μου.

Ἀπὸ τότε ὁ Σίμων ὠνομάσθηκε Πέτρος.

Προχωρῶντας ὁ Χριστὸς μαζί με τοὺς δύο πρώτους μαθητάς του, συνήντησε ἄλλα δύο ἀδελφία, ψαράδες κι αὐτοὺς, τὸν Ἰωάννη καὶ τὸν Ἰάκωβο, τὰ παιδιὰ τοῦ Ζεβεδαίου.

Τοὺς ἐκάλεσε κι αὐτοὺς νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Ἐκεῖνοι μετὰ χαρὰν ἄφηκαν τὸν πατέρα τους τὸ γέρο Ζεβεδαιοῦ, τὰ δίχτυα τους καὶ τὰ καΐκια τους, κι ἀκολούθησαν τὸ Χριστό.

Τὴν ἄλλη μέρα, περπατώντας πάλι εἰς τὴν ἀκρογιαλιά τῆς λίμνης, εἶδε ἕνα τελώνη πού λεγόταν **Λευϊ**, καί τοῦ εἶπε νά τόν ἀκολουθήσῃ.

Κι ὁ Λευϊ μὲ χαρὰ ἄφησε τὸ τελωνεῖο, ἔγινε μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ κι ὠνομάσθηκε **Ματθαῖος**, πού Ἑβραϊκὰ σημαίνει **δῶρο τοῦ Θεοῦ**. Ὁ Ματθαῖος αὐτός εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς 4 Εὐαγγελιστάς.

Μὲ τὴ συνοδεία τῶν 5 πρώτων μαθητῶν του, ξεκίνησε νά πάη εἰς τὴν Γαλιλαία.

Εἰς τὸ δρόμο συναντᾷ ἕναν εὐσεβῆ καὶ καλὸν νέο ἀπὸ τὴ **Βηθσαϊδά**, τὸ **Φίλιππο**, καὶ τοῦ λέγει: «ἀκολουθήσέ με».

Ὁ Φίλιππος τρέχει βρίσκει, τὸ φίλο του τὸ **Ναθαναήλ** καὶ τοῦ λέγει :

— Ἐκεῖνον πού ποθοῦσαμε καὶ ἐζητούσαμε τὸν βρῆκα. Ἔλα νά τὸν ἰδῆς. Εἶναι ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ.

Ὁ Ναθαναήλ πῆγε καὶ μόλις τὸν εἶδε ὁ Χριστὸς εἶπε εἰς τοὺς ἄλλους :

— Νά ἕνας ἀγαθὸς Ἰσραηλίτης, πού δὲν ἔχει στὴν καρδιά του καμιὰ κακία.

Ὁ Ναθαναήλ ἄκουσε τὰ λόγια του κ' ἐρώτησε :

— Κύριε, ποῦ μὲ γνωρίζεις ;

Ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε :

— Πρὶν σέ φωνάξῃ ὁ Φίλιππος σέ εἶδα πού καθόσουν κάτω ἀπὸ μιὰ συκιά.

Ἐθαύμασε ὁ Ναθαναήλ κ' ἐφώναξε :

— Πιστεύω τώρα, Κύριε, ὅτι σὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τὸν ὁποῖον περιμένομε.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ Χριστὸς διάλεξε τοὺς δώδεκα μαθητάς του, οἱ ὁποῖοι ἦσαν :

Ἀνδρέας καὶ **Πέτρος** (Σίμων) παιδιὰ τοῦ Ἰωνᾶ.

Ἰάκωβος καὶ **Ἰωάννης** παιδιὰ τοῦ Ζεβεδαίου.

Φίλιππος.

Ναθαναήλ ἢ Βαρθολομαῖος.

Ματθαῖος ἢ Λευϊ.

Ἰάκωβος, παιδί τοῦ Ἀλφαίου.

Θωμᾶς.

Θαδδαῖος ἢ Λεβαῖος.

Σίμων ὁ Κανανίτης ἢ Ζηλωτής, καὶ

Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης.

* Ὅλοι οἱ μαθηταὶ τοῦ ἦσαν ἀπὸ τῆ Γαλιλαία ἐκτὸς τοῦ Ἰούδα, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀπὸ τὴν Καριώθ τῆς Ἰουδαίας καὶ γι' αὐτὸ ἐλέγετο Ἰσκαριώτης.

Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν ἀλιεῖς (ψαράδες).

Αὐτοὶ τὸν ἀκολούθησαν πιστὰ καὶ φανερὰ εἰς ὄλη του τὴν ζωὴ.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν καὶ ἄλλοι κρυφοὶ μαθηταὶ του, ὅπως ὁ **Νικόδημος**, ὁ **Ἰωσήφ** ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία καὶ ἄλλοι.

Ἐπίσης εἶχε καὶ γυναῖκες μαθήτριες.

Αὐτὲς ἦσαν : ἡ **Μαρία** συγγενῆς τῆς Θεοτόκου, ἡ **Μαρία** ἡ **Μαγδαληνὴ**, ἡ **Σαλώμη**, ἡ **Μαρία** καὶ ἡ **Μάρθα**, ἀδελφές τοῦ φίλου του Λαζάρου καὶ ἄλλες.

Τοὺς μαθητὰς του ὁ Χριστὸς τοὺς ὠνόμασε **ἀποστόλους**, διότι σκοπὸς του ἦτο νὰ τοὺς ἀποστείλῃ εἰς τὸν κόσμον γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὴ διδασκαλίαν του.

Ἀργότερα, τὴ θέσῃ τοῦ Ἰσκαριώτη τὴν πῆρε ὁ **Παῦλος**, ὁ ὀνομαζόμενος **Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν**.

Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Πέτρος ὀνομάζονται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας **πρωτόθρονοι** καὶ ἡ μνήμη τους γιορτάζεται εἰς τὶς 29 Ἰουνίου.

Ὁ Ἀνδρέας ὀνομάζεται **πρωτόκλητος**.

Ἡ μνήμη καὶ τῶν δώδεκα ἀποστόλων γιορτάζεται εἰς τὶς 30 Ἰουνίου.

Τὸ Ἀπολυτίκιό τους εἶναι :

«Οἱ τῶν ἀποστόλων πρωτόθρονοι καὶ τῆς Οἰκουμένης διδάσκαλοι, τῷ Δεσπότη τῶν ὄλων προεβύσατε, εἰρήνην τῇ Οἰκουμένῃ δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέλα ἔλεος».

Ὁδηγίαι τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς Ἀποστόλους

Ὁ Χριστὸς διάλεξε τοὺς 12 Ἀποστόλους καὶ τοὺς προώρισε νὰ κηρύξουν τὴ διδασκαλίαν του εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Τοὺς ἔδωσε τὴ δύναμη νὰ θεραπεύουν τὶς διάφορες σωματικὰς καὶ ψυχικὰς ἀσθένειαι τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ἔδωσε δὲ καὶ τὶς ἐξῆς ὁδηγίας :

—Νά διδάξετε πρώτα τοὺς Ἰουδαίους κ' ἔπειτα τοὺς Σαμαρεῖτες καὶ τὸν ἄλλο κόσμον.

—Εἰς τὸ κήρυγμά σας νά λέτε ὅτι ἔφθασε ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

—Τοὺς ἀρρώστους νά τοὺς γιατρεύετε δωρεάν, καθὼς καὶ ὅλες τὶς ὑπηρεσίαι σας εἰς τοὺς ἀνθρώπους νά τὶς κάμετε δωρεάν.

—*Δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε.*

—Νά μὴν ἔχετε χρήματα, οὔτε σακκίδιον, οὔτε περιττὰ πράγματα.

—Νά μένετε μόνον εἰς τὰ σπίτια τῶν εὐσεβῶν.

—Σᾶς στέλλω ὡς πρόβατα μέσα εἰς λύκους. Γι' αὐτὸ νά εἴσθε φρόνιμοι, ἀπλοὶ καὶ προσεκτικοί.

—Θά πάθετε καὶ σεῖς ὅ,τι θά πάθῃ καὶ ὁ διδάσκαλός σας.

Ὁ Χριστὸς διώχνει τοὺς ἐμπόρους ἀπὸ τὸ Ναὸ

Ὅταν ἐπλησίαζε τὸ Πάσχα, ὁ Χριστὸς ἀνέβη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ νά γιορτάσῃ.

Ἐκεῖ εἶδε ἓνα θέαμα, πού τὸν ἔκαμε νά θυμώσῃ πολὺ.

Γύρω ἀπὸ τὸ Ναὸ εἶχαν μαζευτῆ διάφοροι ἔμποροι καὶ πωλοῦσαν τὰ ζῶα τοὺς καὶ τὰ διάφορα ἐμπορεύματά τους.

Ἐπίσης ἦσαν κι ἀργυραμοιβοὶ πού ἄλλαζαν τὰ διάφορα χρήματα.

Μπορεῖ κανεὶς νά φαντασθῆ τί γινόταν ἐκεῖ.

Οἱ ἔμποροι νά διαλαλοῦν τὰ ἐμπορεύματά τους, τὰ ζῶα νά ἀφήνουν τὶς διάφορες κραυγές τούς καὶ νά μολύνουν τὸ μέρος, οἱ ἀγορασταὶ νά πηγαινόρχωνται.

Ὅλα αὐτὰ ἦσαν μιὰ ἀσέβεια ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ἐφ' ὅσον ἐγίνονταν ἔξω ἀπὸ τὸ Ναὸ.

Ὁ Χριστὸς ἐθύμωσε γιὰ τὸ ἐλεεινὸ αὐτὸ θέαμα.

Πῆρε εἰς τὰ χέρια του ἓνα *φραγγέλιον* (μαστιγιὸν) κι ἄρχισε μ' ἀγανάκτηση νά διώχνῃ τοὺς ἐμπόρους, τὰ ζῶα τοὺς κι ὄλον τὸν κόσμον, λέγοντας :

—*Ἐκάματε τὸν οἶκον τοῦ Πατέρα μου οἶκον ἐμπορίου.*

Οἱ ἔμποροι δμως ἐζήτησαν ν' ἀντισταθοῦν καὶ τοῦ ζήτησαν τὸ λόγο, μὲ ποῖδ δικαίωμα τοὺς διώχνει.

Τότε ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε :

—Καταστρέψατε τὸ Ναὸ καὶ εἰς τρεῖς ἡμέρες θὰ τὸν ἀνοικοδομήσω.

Μὲ τὰ λόγια του ὅμως αὐτά, δὲν ἔννοοῦσε τὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος, ἀλλὰ τὸν ἑαυτό του.

Ὁ Ἰησοῦς διώχνει με ἀγανάκτηση τοὺς ἐμπόρους

2. ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὅπως θὰ μάθωμε, ὁ Χριστὸς ἔκαμε μερικές πράξεις, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τις κάνη ἄνθρωπος.

Ἐγιάτρεψε ἀρρώστους, ἔδωσε τὸ φῶς σὲ τυφλοὺς, ἀνέστησε πεθαμένους καὶ ἄλλα.

Οἱ πράξεις του αὐτὲς ἦσαν *ὑπερφυσικὲς* καὶ μόνο μιά θεϊκὴ δύναμη μποροῦσε νὰ τις κάνη.

Αὐτὲς οἱ πράξεις του ποὺ μόνο θεϊκὴ δύναμη μποροῦσε νὰ τις κάνη εἶναι τὰ *Θαύματά του*.

Αὐτὰ λοιπὸν μαρτυροῦν τὴ θεία δύναμη τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἐπίσης μαρτυροῦν τὴ φιλευσπλαχνία τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν κόσμον, δηλ. τὴ μεγάλη του ἀγάπη κ' ἐπιθυμία νὰ βοηθήσῃ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀνάγκη.

Τὸ πρῶτο θαῦμα : — Ὁ γάμος εἰς Κανᾶ

Στὴν ὁμορφὴ μικρὴ πόλῃ τῆς Γαλιλαίας Κανᾶ γινόταν ἕνας γάμος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον προσκαλέσει τὸ Χριστό, τὴ μητέρα του καὶ τοὺς μαθητὰς του.

Ἐγινε ὁ γάμος κ' οἱ καλεσμένοι κάθησαν νὰ φᾶνε καὶ νὰ διασκεδάσουν.

καὶ τὸ νερὸ ποὺ εἶχαν σὲ σταμνές εἶχε γινεῖ κρασί

Ὁ κόσμος ὅμως ἦταν πολὺς καὶ γρήγορα τὸ κρασί ἐσώθη.

Ἡ Θεοτόκος πρώτη τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ καὶ ἐπειδὴ ἐγνώριζε ὅτι αὐτοὶ ποὺ ἔκαναν τὸν γάμο θὰ ντροπιαζόντανε, γιατί δὲν θὰ εἶχαν τί νὰ προσφέρουν, εἶπε ἰδιαίτερος εἰς τὸν Χριστὸ παρακλητικά.

—Δὲν ἔχουν κρασί.

Τότε ὁ Χριστὸς τῆς ἀπήντησε :

—Μητέρα, δὲν ἦλθε ἀκόμη ἡ ὥρα μου.

Ἡ Θεοτόκος ὁμῶς, ἡ ὁποία ἦτο καὶ συγγενῆς τοῦ γραμβροῦ, εἶπε εἰς τοὺς ὑπηρέτας :

—“Ὁ,τι καὶ ἂν σὰς εἶπῃ ὁ Υἱὸς μου νὰ τὸ κάμετε.

Ἦταν βεβαία, ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ ἔκανε τὸ θαῦμα του.

Ἦταν θρησκευτικὸ ἔθιμο τῶν Ἰουδαίων, πρὸ καὶ μετὰ τὸ φαγητὸ νὰ πλύνωνται. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἦσαν εἰς τὸ σπίτι, ποῦ ἔκαμε τὸ γάμο, 6 στάμνες λίθινες, κάθε μιὰ δὲ ἀπ’ αὐτὲς χωροῦσε 3 μετρητάς, δηλ. 30 ὀκάδες νερό.

Ὁ Χριστὸς ἐφώναξε τοὺς ὑπηρέτας καὶ τοὺς εἶπε :

—Γεμίσατε τίς στάμνες ἕως ἐπάνω.

Ἀφοῦ αὐτοὶ ἔκαμαν ὅ,τι τοὺς εἶπε, τοὺς εἶπε πάλιν :

—Ἀδειάσατε ἀπ’ αὐτὲς εἰς ἓνα ποτήρι καὶ δώστε το νὰ δοκιμάσῃ ὁ ἀρχιτρίκλιος.

Ἀρχιτρίκλιος ἦταν ἐκεῖνος ποῦ ἐφρόντιζε γιὰ τὰ φαγητὰ καὶ τὰ κρασιά, εἰς τὰ μεγάλα τραπέζια.

Στὸ μεταξὺ ὁμῶς εἶχε γίνει τὸ θαῦμα, καὶ τὸ νερὸ ποῦ εἶχαν οἱ στάμνες εἶχε γίνει κρασί.

Ἐδῶσαν οἱ ὑπηρέτες εἰς τὸν ἀρχιτρίκλινο καὶ ὅταν ἐκεῖνος ἐδοκίμασε κ’ εὐρήκε τὸ κρασί ἐξαιρετικὸ, ἐφώναξε τὸν γαμβρὸ καὶ τοῦ εἶπε :

—“Ὅλος ὁ κόσμος δίνει πρῶτα τὸ καλὸ κρασί κι ὅταν οἱ προσκεκλημένοι πιοῦν πολὺ, τότε τοὺς προσφέρουν τὸ χειρότερο. Σὺ ὁμῶς ἔκαμες τὸ ἀντίθετο. Ἐφύλαξες τὸ καλὸ κρασί εἰς τὸ τέλος.

Δὲν ἐγνώριζαν οὔτε ὁ ἀρχιτρίκλιος, οὔτε ὁ γαμβρός, τὸ θαῦμα καὶ δὲν ἤξευραν τί νὰ εἶποῦν.

Εἰς τὸ τέλος ὁμῶς ἔγινε γνωστὸ τὸ θαῦμα τοῦ Χριστοῦ, ποῦ φανέρωνε τὴ δόξα του, καὶ ὅλος ὁ κόσμος ποῦ ἦταν εἰς τὸ γάμο ἐπίστευσε εἰς αὐτάν.

Ἡ ἀνάστασις τοῦ παιδιοῦ μιᾶς χήρας εἰς τὴ Ναϊν

Μιὰ ἡμέρα ὁ Χριστὸς ἐρχόταν εἰς τὴν κώμη Ναϊν.

Εἰς τὴν εἴσοδο τῆς κώμης συνήντησε μιὰ θλιβερὴ καὶ πένθιμη συνοδεία, μιὰ κηδεῖα.

ΧΡΙΣΤ. ΑΛ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ, Καινὴ Διαθήκη Δ’ τάξης

Κόσμος πολὺς συνώδευε ἓνα νεκρὸ καὶ, πήγαιναν νὰ τὸν θάψουν. Ὅλοι τοὺς ἦσαν λυπημένοι.

Ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ φέρετρο πήγαιναν οἱ μοιρολογίστρες ποὺ ἔλεγαν τὰ μοιρολόγια τοὺς.

Πάρα πίσω ἐρχόταν μιὰ ἄλλη γυναίκα ποὺ ἔκλαιε ἀπαρηγόρητα καὶ κτυπιόταν γιὰ τὸ μεγάλο κακὸ ποὺ εἶχε πάθει.

Ἦταν ἡ μητέρα τοῦ νεκροῦ, ποὺ ἦταν ἓνα παλληκάρι καὶ μοναχογιὸς.

Κατάλαβε ὁ Χριστὸς τὸ δρᾶμα, πῆγε κοντὰ εἰς τὴ μητέρα καὶ λυπημένος τῆς εἶπε νὰ μὴν κλαίη.

Ἐπειτα προχώρησε καὶ ἐπλησίασε τὸ φέρετρο.

Ἐκεῖνοι ποὺ τὸ ἐβάσταζαν σταμάτησαν.

Ὁ Χριστὸς ἐπλησίασε τὸ νεκρὸ παλληκάρι, ἐσήκωσε τὰ μάτια του εἰς τὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε :

—Νεανία, σοῦ λέγω νὰ σηκωθῆς.

Καὶ ὦ τοῦ θαύματος! Ἐμπρὸς εἰς ὄλον τὸν κόσμον ποὺ σπρώχονταν γιὰ νὰ ἰδῆ, τὸ νεκρὸ τὸ παλληκάρι ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἔλυσε τὰ χέρια του κ' ἐσηκώθη ἐπάνω.

Ὁ Χριστὸς τὸ ἔδωκε εἰς τὴ μητέρα του κ' ἐκείνη ἔπεσε εἰς τὰ πόδια του γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη της.

Ὁλος ὁ ἄλλος κόσμος στὴν ἀρχὴ φοβήθηκε, ἀλλὰ κατόπιν συνῆλθε κι ἄρχισε νὰ δοξάζῃ τὸ Θεό.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔγινε γνωστὸ εἰς ὅλη τὴν Παλαιστίνην.

Ἡ ἀνάσταση τῆς θυγατέρας τοῦ Ἰαείρου

Τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Χριστὸς ἐκάλεσε γιὰ μαθητὴ του τὸν τετράκωλον Λευὶ, ὁ ὁποῖος μετωνομάσθηκε Ματθαῖος, πῆγε νὰ μείνῃ εἰς τὸ σπίτι τοῦ τελώνου αὐτοῦ.

Τελῶνες ἐλέγοντο ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐμάζευαν τοὺς φόρους καὶ ἔθεωροῦντο ἀπὸ τὸν κόσμον ἄδικοι καὶ κλέφτες, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀμαρτωλοὶ.

Μόλις εἶδαν οἱ Ἰουδαῖοι, ὅτι ὁ Χριστὸς πῆγε νὰ φάῃ εἰς τὸ σπίτι τοῦ Ματθαίου, ἄρχισαν νὰ τὸν κατηγοροῦν.

Εἰς τίς κατηγορίες των αὐτὲς ὁ Χριστὸς ἀπήντησε :

—Οἱ ἄρρωστοι ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ γιατρό. Ἐγὼ δὲν ἦλθα γιὰ νὰ καλέσω τοὺς δικαίους, ἀλλὰ νὰ σώσω τοὺς ἀμαρτωλοὺς.

Τὴν ὥρα ἐκείνη ποὺ ἔτρωγαν εἰς τὸ σπίτι τοῦ Ματθαίου, ἦλθε ὁ ἀρχισυνάγωγος Ἰάειρος.

Ἄρχισυνάγωγος ἐλέγετο ὁ σεβαστὸς Ἰουδαῖος, ὁ ὁποῖος ἦταν ὠρισμένος γιὰ νὰ διευθύνῃ τὴν τάξιν καὶ νὰ εἶναι προϊστάμενος εἰς τὴ συνάγωγὴν (ἑβραϊκὸν ναό).

Ὁ Ἰάειρος αὐτὸς ἦταν ἓνας σεβαστὸς γέρονς κ' ἦταν πολὺ ταραγμένος καὶ ἀνήσυχος.

Μόλις μπῆκε εἰς τὸ δωμάτιον, ἔτρεξε κ' ἔπεσε εἰς τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ μετὰ παρακλητικὸν τόνον τοῦ εἶπε :

— Κύριε, τὸ μονάκριβον κορίτσι μου εἶναι ἐτοιμοθάνατον. Εἶναι δώδεκα χρόνων. Κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ τὸ γιαιτρέψῃ. Πιστεῦω πῶς μόνον σὺ μπορεῖς νὰ τὸ σώσῃς. Καὶ μετὰ τὸ χερί σου ἀκόμα ἂν τὴν ἀγγίξῃς, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ζήσῃ.

Ὁ Χριστὸς βλέποντας τὸ δυστυχισμένον γέροντα γονατιστὸν καὶ νὰ ἔχῃ τόση πίστη, τὸν ἐλυπήθη.

Ἐσηκώθη ἀμέσως ἀπὸ τὸ τραπέζιον καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Ἰαείρου.

Ἐπῆγαν μαζί του ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἰάειρον καὶ οἱ μαθηταὶ του καὶ πολὺς κόσμος.

Τόσος πολὺς κόσμος μαζεύτηκε, ὥστε δύσκολα προχώρουσε ὁ Χριστὸς.

Ἐνῶ ὁμοῦς πήγαιναν πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Ἰαείρου, ἔρχονταν τρεχάτοι ἄλλοι ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ὅταν ἔφθασαν κοντὰ, ἓνας ἀπ' αὐτοὺς λέγει εἰς τὸν Ἰάειρον :

— Εἶναι περιττὸν νὰ ἐνοχλῆς τὸν διδάσκαλον. Ἡ θυγατέρα σου πέθανε.

Ὁ δυστυχισμένος πατέρας γύρισε καὶ κύτταξε μ' ἐλπίδα τὸν Χριστόν, ὁ ὁποῖος ἀμέσως τοῦ εἶπε :

— Μὴν φοβῆσαι. Ἐχε πίστη καὶ ἡ κόρη σου θὰ σωθῇ.

Πῆρε ἀμέσως τὸν Ἰάειρον καὶ τοὺς μαθητὰς του Πέτρον, Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην μόνον καὶ προχώρησε γιὰ τὸ σπίτι, ἀπαγορεύοντας εἰς τοὺς ἄλλους νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν.

Ὅταν ἔφθασε κοντὰ εἰς τὸ σπίτι, ἄκουσε θρήνους καὶ κλάματα. Ἡ μητέρα, οἱ συγγενεὶς καὶ οἱ φίλοι τοῦ κοριτσιοῦ ἐκλαίαν ἀπαρηγόρητα τὸ θάνατόν της.

Ὁ Χριστὸς ἐπλησίασε καὶ τοὺς λέγει :

—Γιατί κλαίτε; Ἡ μικρὴ δὲν πέθανε, ἀλλὰ κοιμᾶται.
Διέταξε ἀμέσως νὰ βγοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο ὄλοι, ἐκτὸς
ἀπὸ τοὺς τρεῖς μαθητὰς του καὶ τοὺς γονεῖς τῆς νεκρῆς κόρης.

Ἄμα ἐγίνε αὐτό, πλησίασε στὸ νεκρικὸ κρεβάτι, ἔπιασε
τὸ παγωμένον χέρι τοῦ κοριτσιοῦ καὶ εἶπε :

— Παιδί μου, σήκω.

Ἡ μικρὴ πήδησε ἀμέσως γεμάτη ζωὴ κ' ὕγεια.

— Γιατί κλαίτε; Ἡ μικρὴ δὲν πέθανε ἀλλὰ κοιμᾶται.

Ὁ Ἰάειρος κ' ἡ γυναίκα του ἔμειναν ἄφωνοι κι ἄρχισαν
νὰ κλαῖνε ἀπὸ τὴ χαρὰ τους.

Ἀμέσως ὁμοῦς συνῆλθαν κ' ἔπεσαν στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ
γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν γιὰ τὸ μεγάλο καλὸ ποὺ τοὺς ἔκαμε.

Ὁ Χριστὸς παράγγειλε κατόπιν νὰ δώσουν εἰς τὸ κορίτσι
φαγητὸ καὶ νὰ μὴ εἰποῦν εἰς κανένα τὸ θαῦμα.

Τὸ θαῦμα ὁμοίως αὐτὸ διαδόθηκε γρήγορα εἰς ὅλην τὴν χώρα καὶ ἔκαμε μεγάλη κατάπληξη εἰς ὅλους.

Ἑρωτήσεις

- 1) Τί ἔκαμε τὸ Χριστὸν γιὰ ν' ἀναστήσῃ καὶ τὸ παιδί τῆς χήρας καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰαείρου;
- 2) Τί εἶπε ὁ Χριστὸς εἰς τὸν Ἰαείρου ποῦ ἐσηκώθη ἀμέσως νὰ πάη εἰς τὸ σπίτι του;
- 3) Τί ἦταν ὁ Ἰάριος καὶ τί εἶναι ἡ συναγωγή;
- 4) Γιατί ὁ Χριστὸς διέταξε νὰ δώσουν τροφή εἰς τὴν κόρη καὶ γιατί ἀπηγόρευσε εἰς τοὺς γονεῖς νὰ εἰποῦν τὸ θαῦμα;
- 5) Ἰχνογραφήστε ἀπὸ τὸ κάθε θαῦμα μιὰ ὠραία εἰκόνα.

Ἠθικὸ συμπέρασμα:

Ὁ Χριστὸς ἀγαπᾷ καὶ εὐσπλαχνίζεται τὸν κόσμον.

Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν

Λεπροὶ λέγονται ἐκεῖνοι ποὺ πάσχουν ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἀρρώστια λέπρα.

Ἡ λέπρα εἶναι μιὰ πολὺ μεταδοτικὴ ἀρρώστια τοῦ δέρματος, ποὺ σαπίζει σιγὰ-σιγὰ τὸ σῶμα καὶ τὸ κάνει ὄλο πληγές.

Ἐπειδὴ εἶναι ἀσθένεια πολὺ μεταδοτικὴ, σήμερον ὄσους πάσχουν ἀπὸ τὴν ἀρρώστια αὐτὴ τοὺς μαζεύουν εἰς τὰ λεπροκομεῖα (Σπιναλόγκα).

Τὴν ἐποχὴ ὁμοίως τοῦ Χριστοῦ, τοὺς ἐδιώχναν ἀπὸ τὰ χωριά καὶ τοὺς ἀνάγκαζαν νὰ μένουν μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον.

Δέκα τέτοιοι λεπροὶ, μόλις ἔμαθαν ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Σαμάρειας Γέμα, γιὰ νὰ πάη εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν, μαζεύτηκαν καὶ περίμεναν εἰς τὸ δρόμον ἀπὸ ὅπου θὰ περνοῦσε.

Σὲ λίγο ἐφάνη ὁ Χριστὸς μετὰ τοὺς μαθητὰς του νὰ προχωρῇ.

Τότε οἱ λεπροὶ μετὰ ἱκετευτικὴ φωνή, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν:

—Κύριε Ἰησοῦ, ἐλέησόν μας.

Ὁ Χριστὸς μόλις τοὺς εἶδε τοὺς ἐλυπήθη καὶ διὰ μόνου τοῦ λόγου του τοὺς ἔθεράπευσε. Τοὺς εἶπε δὲ νὰ πᾶνε εἰς τοὺς

ιερείς, για να βεβαιώσουν εκείνοι τη θεραπεία τους, και σύμφωνα με το νόμο να τους δώσουν την άδεια για να καθήσουν εις την πόλη.

Αυτό και έγινε.

Ἀπὸ τοὺς δέκα ὄμως, οἱ ὁποῖοι ἐθεραπεύθησαν, μόνον ἓνας ἐγύρισε εἰς τὸ Χριστὸ κ' ἔπεσε εἰς τὰ πόδια του καὶ τὸν εὐχαρίστησε. Ὁ ἓνας δὲ αὐτὸς δὲν ἦταν Ἰουδαῖος ἀλλὰ Σαμαρεῖτης.

Τότε ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε :

— Δὲν εἴσθε δέκα ὅταν ἐκαθαρίσθητε ἀπὸ τῆ λέπρα ; Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι ἑννέα ;

Ἐπειτα ἐστράφη καὶ εἶπε εἰς τοὺς μαθητὰς του :

— Δὲν ἔπρεπε νὰ γυρίσουν καὶ οἱ ἄλλοι, παρὰ μόνον αὐτὸς ὁ ξένος (Σαμαρεῖτης) ;

Εἰς δὲ τὸ λεπρὸ ποῦ ἐγιατρεύθη εἶπε :

— *Πήγαινε. Ἡ πίστη σου σὲ ἔσωσε.*

Ἑρωτήσεις

- 1) Γιατί ὁ Χριστὸς ἐθεράπευσε τοὺς λεπρούς ;
- 2) Γιατί οἱ λεπροὶ ἐπερίμεναν τὸ Χριστὸ νὰ τοὺς θεραπεύσῃ ;
- 3) Ποιὸς ἀπὸ τοὺς λεπρούς ἔκαμε τὸ καθῆκον του ;
- 4) Πῶς χαρακτηρίζετε τοὺς ἄλλους ἑννέα ;
- 5) Τί εἶναι ἡ λέπρα ; Ὑπάρχει σήμερα ;

Ἠθικὸ συμπέρασμα :

Ἐκεῖνος ποῦ πραγματικὰ πιστεύει εἰς τὸ Χριστὸ σώζεται.

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ εἰς Καπερναοῦμ

Ἡ κατάφυτη καὶ γεμάτη κήπους πόλη τῆς Καπερναοῦμ, εἰς τὴ Γαλιλαία, ἦταν τὸ ἀγαπημένο μέρος τοῦ Χριστοῦ.

Ἦλθε λοιπὸν ὁ Χριστὸς εἰς τὴν Καπερναοῦμ κ' ἔμεινε εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἀποστόλου Πέτρου.

Μόλις τὸ ἔμαθε ὁ κόσμος, μαζεύτηκαν εἰς τὸ σπίτι γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν.

Ἀλλὰ τόσο πολὺς κόσμος μαζεύτηκε, ὥστε ὄχι μόνον τὸ σπίτι ὀλόκληρο γέμισε, ὄχι μόνον ἡ αὐλή, ἀλλὰ κ' οἱ πόρτες καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν γεμάτα κόσμο.

Τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ τὸν ἔμαθε κ' ἓνας παραλυτικός, πού χρόνια ἦταν κατάκοιτος εἰς τὸ κρεβάτι κι ἀδυνατοῦσε νὰ κινήσῃ τὰ πόδια του καὶ τὰ χέρια του ἐξ αἰτίας τῆς ἀρρώστιας.

Παρακάλεσε τοὺς δικούς του νὰ τὸν ὀδηγήσουν εἰς τὸ Χριστό, γιατί πίστευε πῶς θὰ τοῦ χάριζε τὴν ὑγεία του.

— Σήκω, ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει.

Τὸν πῆραν λοιπὸν τέσσερες συγγενεῖς του ἐπάνω εἰς ἓνα φορεῖο καὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὸ σπίτι τοῦ Πέτρου.

Παρακάλεσαν τὸν κόσμον, νὰ τοὺς κάμῃ τόπο, γιὰ νὰ περάσουν καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὸ Χριστό, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον.

Ἄφου εἶδαν ὅτι οὔτε ἀπὸ τὴν πόρτα, οὔτε κι ἀπὸ τὰ παράθυρα θὰ μπορέσουν νὰ φθάσουν κοντὰ εἰς τὸ Χριστό, ἀνέβηκαν εἰς τὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ καὶ μὲ σχοινιά ἀνέβασαν καὶ τὸν παραλυτικό.

Ἔβγαλαν μερικά κεραμίδια καὶ σανίδια ἀπὸ τὴ στέγη

τοῦ δωματίου εἰς τὸ ὁποῖο ἦτο ὁ Χριστὸς καὶ μὲ τὰ σχοινιά κατέβασαν τὸ φορεῖο μὲ τὸν παραλυτικό, ἐμπρὸς εἰς τὸ Χριστό.

Ἐθαύμασε τότε ὁ Χριστὸς τὴν πίστη τοῦ παραλυτικοῦ καὶ τῶν συγγενῶν του καὶ εἶπε εἰς τὸν παραλυτικό :

—Θάρρος, παιδί μου. Οἱ ἁμαρτίες σου σοῦ συγχωροῦνται.

Μερικοὶ ὄμως ἀπὸ τοὺς Γραμματεῖς, ποὺ ἦσαν ἐκεῖ, μόλις ἄκουσαν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ἐκυττάθησαν πονηρὰ μεταξύ τους καὶ μέσα τους ἔλεγαν : «Τί βλαστήμιες εἶναι αὐτὲς ποὺ λέγει αὐτός ; Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Θεό, ὑπάρχει ἄλλος, ποὺ νὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ συγχωρῇ τις ἁμαρτίες ;»

Ὁ Χριστὸς ὄμως, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε καὶ τὸ τί σκέπτονται οἱ ἄνθρωποι, τοὺς λέγει :

—Γιατί σκέπτεσθε πονηρὰ ; Τί εἶναι εὐκολώτερο νὰ εἰπῶ εἰς τὸν παραλυτικό, «συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου ἢ σήκω καὶ περιπάτει». Γιὰ νὰ γνωρίζετε ὄμως ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συγχωρῇ τις ἁμαρτίες, ἀκούσατε.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν παραλυτικό τοῦ λέγει :

—Σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε εἰς τὸ σπίτι σου.

Ἀμέσως ὁ παραλυτικός ἐσηκώθη, ἐπῆρε τὸ φορεῖο του καὶ βγῆκε ἔξω.

Ὁ κόσμος σατισμένος τοῦ ἔκανε μέρος νὰ περάσῃ κι ἄρ-
χισε νὰ δοξάζῃ τὸ Θεό.

Ὁ ἐκατόνταρχος τῆς Καπερναοῦμ

Ἄλλη φορά ποὺ ὁ Χριστὸς ἦταν εἰς τὴν Καπερναοῦμ, εἶχε ἀσθενήσει βαριά, ἀπὸ παράλυση, ὁ δοῦλος (ὕπηρέτης) ἐνὸς ἐκατόνταρχου.

Ἐκατόνταρχος λεγόταν ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος διοικοῦσε ἑκατὸ στρατιώτες. Ἦταν ὅπως σήμερα ἓνας λοχαγὸς τοῦ στρατοῦ.

Ὁ ἐκατόνταρχος αὐτός, παρ' ὄλο ὅτι ἦταν εἰδωλολάτρης, ἦταν πολὺ εὐσεβής. Ἐσέβετο τὴν Ἰουδαϊκὴ θρησκεία κ' εἶχε δώσει χρήματα γιὰ νὰ κτισθῇ ἡ συναγωγή.

Ὅταν λοιπὸν ἔμαθε ὁ ἐκατόνταρχος ὅτι ὁ Χριστὸς θεραπεύει τοὺς ἀρρώστους, ἔστειλε τοὺς ἐπισήμους τῆς Καπερναοῦμ εἰς τὸ Χριστό καὶ τοῦ εἶπαν :

—Σὲ παρακαλοῦμεν νὰ θεραπεύσης τὸν ὑπὸν τῆς τοῦ ἑκατόνταρχου, γιατί αὐτὸς μᾶς ἀγαπᾷ πολὺ.

Ὁ Χριστὸς τοὺς ἄκουσε κ' ἔσηκώθη νὰ πάη εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἑκατόνταρχου γιὰ νὰ γιαιτρέψῃ τὸ δοῦλο του.

Εἰς τὸν δρόμο ὅμως τὸν σταμάτησε ἕνας ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν ἑκατόνταρχο καὶ τοῦ διαβίβασε τὰ ἑξῆς λόγια :

—Κύριε, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος γιὰ νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ σπίτι μου. Πιστεῶ ὅτι μ' ἕνα σου μόνο λόγο μπορεῖς νὰ θεραπεύσης τὸν ὑπὸν τῆς μου. Καὶ τοῦτο, διότι ὅπως ἐγὼ λέγω εἰς ἕνα στρατιώτη μου «πήγαινε» καὶ πηγαίνει ἢ «ἔλα» κ' ἔρχεται, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ σὺ μπορεῖς μ' ἕνα σου λόγο ἀπὸ μακριὰ νὰ θεραπεύσης τὸν ὑπὸν τῆς μου.

Μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Χριστὸς θαύμασε καὶ εἶπε :

—Τέτοια πίστη οὔτε οἱ Ἰσραηλίτες ἔχουν.

Γύρισε κατόπιν καὶ εἶπε εἰς τὸν ἀπεσταλμένο :

—Πήγαινε καὶ θὰ γίνῃ ὅπως ἐπίστευσε ὁ ἑκατόνταρχος.

Γυρίζοντας εἰς τὸ σπίτι, ὁ ἀπεσταλμένος καὶ οἱ φίλοι τοῦ ἑκατόνταρχου, βρῆκαν τὸ δοῦλο ποὺ εἶχε θεραπευθῆ ἀπὸ τὴν παράλυση κ' ἐγύριζε χαρούμενος κ' εὐτυχισμένος.

Ἑρωτήσεις

- 1) Γιατί ἡ Καπερναοὺμ ἦταν ἡ ἀγαπημένη πόλις τοῦ Ἰησοῦ ;
 - 2) Τί ἀπέδειξαν ὁ παραλυτικὸς κ' οἱ συγγενεῖς του ὡς καὶ ὁ ἑκατόνταρχος μὲ τὴν ἐπιμονή τους ;
 - 3) Τί θρησκεία εἶχε ὁ ἑκατόνταρχος καὶ γιατί νὰ ἀγαποῦσε τὴν Ἰουδαϊκὴ θρησκεία ;
 - 4) Τί ἐκατάλαβε ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὰ λόγια ποὺ τοῦ παρήγγειλε ὁ ἑκατόνταρχος ;
 - 5) Κλείσε τὰ μάτια σου καὶ ἴδὲς εἰκόνες κὶ ἀπὸ τὰ δύο θαύματα.
- Ἠθικὸ συμπέρασμα :

Ἡ πίστη πρὸς τὸ Θεὸ πρέπει νὰ γεμίσῃ τίς ψυχὰς ὄλων.

Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ

Εἰς ἕναν ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς Ἱεριχοῦς καθόταν ὁ τυφλὸς Βαρτιμαῖος καὶ ἐζητοῦσε ἐλεημοσύνη.

Ἡ ζωὴ του ἦταν δυστυχισμένη.

Μιά ημέρα κατάλαβε από τὸ θόρυβο πού γινόταν ὅτι ἀπὸ τὸ δρόμο ὅπου καθόταν περνοῦσε πολὺς κόσμος.

Ρώτησε κι ὅταν ἔμαθε ὅτι περνᾶ ἀπ' ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς ἄρχισε νὰ φωνάζη :

— Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Δαυὶδ, ἐλέησέ με.

Ὁ κόσμος τοῦ φώναζε νὰ σιωπήσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος, ἐπειδὴ ἐγεννήθη μέσα εἰς τὴν ψυχὴ του ἢ ἐλπίδα, ὅτι ὁ Ἰησοῦς θὰ τοῦ δώσῃ τὸ φῶς του, ἐξακολούθησε νὰ φωνάζῃ πιὸ δυνατὰ.

— Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Δαυὶδ, ἐλέησέ με.

Ὁ Ἰησοῦς ἀντελήφθη τὶς φωνὲς τοῦ τυφλοῦ, ἔσταμάτησε, ἔμαθε ποιὸς τὸν φώναζε καὶ εἶπε νὰ ἔλθῃ ὁ τυφλὸς κοντὰ του. Τὸν εἰδοποίησαν ἀμέσως, κι αὐτός, γιὰ νὰ ἔλθῃ τὸ γρηγορότερο ἔμπρὸς εἰς τὸ Χριστό, ἐπέταξε τὸ ἱμάτιό του (τὸ παλτό του) γιὰ νὰ μὴν τὸν ἐμποδίζῃ.

Ἦλθε μὲ λαχτάρα κοντὰ εἰς τὸ Χριστό. Κι ὅταν ὁ Χριστὸς τὸν ἐρώτησε τί γυρεύει, ὁ τυφλὸς τοῦ ἀπήντησε :

— Τὸ φῶς μου, Κύριε, ζητῶ. Σὲ παρακαλῶ δός μου τὸ φῶς μου γιὰ νὰ βλέπω κ' ἐγὼ καὶ νὰ καταλάβω τὴ ζωὴ.

Ὁ Ἰησοῦς τὸν εὐσπλαχνίσθη καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἀνάβλεψε, παιδί μου. Ἡ πίστι σου σ' ἔσωσε.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ τυφλὸς ἀνέκτησε τὸ φῶς του κ' εὐτυχισμένος καὶ χαρούμενος ἀκολούθησε τὸ Χριστό μαζί μ' ὄλο τὸν κόσμο, δοξάζοντας τ' ὄνομά του καὶ πιστεύοντας, ὅτι εἶναι ἀληθινὸς υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἑρωτήσεις

1) Ποιὸς λέγεται τυφλὸς καὶ γιατί ὁ τυφλὸς εἶναι δυστυχισμένος ἄνθρωπος ;

2) Ἐκαμαν καλὰ οἱ ἄνθρωποι πού ἐμπόδισαν τὸν τυφλὸ νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ Χριστό καὶ γιατί ;

3) Τί εἶναι ἐκεῖνο πού ἔσωσε τὸν τυφλό ;

4) Γνωρίζετε κανένα τυφλό ; Ἐχετε πάει εἰς τὸ τυφλοκομεῖο Καλλιθέας ;

**Πέντε χιλιάδες ἀνθρώπους τοὺς χορταίνει
ὁ Χριστὸς μὲ πέντε ψωμιὰ καὶ δυὸ ψάρια**

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἔμαθε τὸ θάνατο τοῦ Ἰωάννου, ἐπῆρε

τούς μαθητάς του καί με πλοιάριο ἐπέρασε τή λίμνη τῆς Τιβε-
ριάδος, γιά νά πάη εἰς τήν ἀπέναντι ἔρημο, ν' ἀναπαυθῆ καί
αὐτός καί οἱ μαθηταί του.

Κόσμος πολὺς ὅμως ἔμαθαν τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἐπή-
γαινε καί διὰ ξηρᾶς ἐφθασαν πρωτύτερα ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐφθασε ἐκεῖ καί εἶδε τόσους ἀνθρώπους
νά τὸν περιμένουν, τοὺς ἐλυπήθη γιὰ τὸ τοῦ ἐφάνηκαν ὡς πρῶ-
βατα χωρὶς τσοπάνη.

Χωρὶς λοιπὸν ν' ἀναπαυθῆ ἔτρεξε κοντὰ εἰς τὸν κόσμον,
ἐθεράπευσε τοὺς ἀρρώστους ποὺ εἶχαν φέρεῖ κι ἄρχισε νά τοὺς
διδάσκη.

Ὅταν ὅμως ἄρχισε νά βραδυάζη, ἦλθαν οἱ μαθηταί του
καί τοῦ εἶπαν :

— Διδάσκαλε, νυκτῶνει καί ὁ τόπος εἶναι ἐδῶ ἔρημος. Τρο-
φές δὲν ὑπάρχουν, ἀπολύσατε τοὺς ὄχλους, γιά νά πᾶνε εἰς τὰ
πλησίον χωριά καί νά προμηθευθοῦν τρόφιμα.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τοὺς ἀπήντησε :

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νά φύγη ὁ κόσμος. Δώσατέ τους ἐσεῖς
νά φᾶνε ἀπ' αὐτὰ τὰ τρόφιμα τὰ ὁποῖα ἔχετε.

Ὁ Φίλιππος μονολογώντας εἶπε :

— Καί ἂν εἶχαμε ψωμί ἀξίας 200 δηναρίων, δὲν θ' ἄρκοῦσε
οὔτε ἓνα ψίχουλο νά πάρη ὁ καθένας.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τοὺς ἐρώτησε τί τρόφιμα ἔχουν.

Ὁ Πέτρος ἀπήντησε, ὅτι ἔχουν μόνον 5 ψωμιὰ κρίθινα
καί δύο ψάρια.

Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε νά τοῦ τὰ φέρουν ἐμπρός του καί
νά ποῦν εἰς τὸν κόσμον νά καθήσουν κάτω στὰ χόρτα γιά νά
τοὺς μοιράσουν τροφή.

Ἐπῆγαν οἱ μαθηταί ἐμπρός του τὰ 5 ψωμιὰ καί τὰ 2 ψά-
ρια, σήκωσε τὰ μάτια του εἰς τὸν οὐρανό, τὰ εὐλόγησε, τὰ
ἔκοψε εἰς τεμάχια καί τὰ ἔδωσε εἰς τοὺς μαθητάς νά τὰ μοι-
ράσουν εἰς τὸν κόσμον.

Αὐτὸ καί ἔγινε.

Καί με τὰ 5 ψωμιὰ καί τὰ 2 ψάρια ἔφαγαν ὅλοι καί
ἐχόρτασαν.

Ὅταν δὲ πῆγαν νά σηκώσουν οἱ μαθηταί τὰ περισσεύματα,
ἐμάζεψαν δώδεκα κοφίνια μεγάλα, γεμάτα ἀπὸ κομμάτια.

Ὁ κόσμος πού ἦταν ἐκεῖ ἦσαν πέντε χιλιάδες ἄνδρες, ἑκτός ἀπό τὰ γυναικόπαιδα.

Ὅταν ὁ λαός εἶδε τὸ θαῦμα αὐτὸ ἐξεπλάγησαν καὶ πίστεψαν ὅτι εἶναι ἀληθινὰ ὁ προφήτης, τὸν ὁποῖον περίμεναν γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμο.

Εἰς τὸ θαῦμα αὐτὸ στηρίζεται ἡ ἀκολουθία τῆς *ἀρτοκλασίας*, πού γίνεται πολλές φορές εἰς τοὺς ναοὺς.

Εἰς τὴν ἀκολουθία τῆς ἀρτοκλασίας ὑπάρχουν οἱ 5 ἄρτοι καὶ ψάλλεται τὸ Τροπάριο :

«Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπείνασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλατιωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ».

Ἑρωτήσεις

- 1) Γιατί ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς μαθητὰς του πῆγαν εἰς τὴν ἔρημο ;
- 2) Γιατί ἔλυπῆθη ὁ Χριστὸς τὸν κόσμο ;
- 3) Τί ἦταν ἐκεῖνο πού ἔκαμε νὰ φθάσουν τὰ 5 ψωμιά καὶ τὰ 2 ψάρια γιὰ νὰ χορτάσῃ τόσος κόσμος ;
- 4) Πόσος κόσμος ἔφαγε καὶ τί περίσσεψε ; Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτό ;

Ἠθικὸ συμπέρασμα :

Ὁ Θεὸς εἶναι παντοδύναμος.

Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν παραλυτικὸ εἰς Βηθεσδᾶ

Τὰ Ἱεροσόλυμα, τὴν ἐποχὴ πού ἔζησε ὁ Χριστός, ὅπως καὶ ὅλες σχεδὸν οἱ πόλεις, εἶχαν γύρω τείχη, γιὰ νὰ προφυλάγωνται ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς.

Τὰ τείχη εἶχαν πύλες (μεγάλες πόρτες), οἱ ὁποῖες ἔμεναν ἀνοικτὲς ὅλη τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ μπαينوβαγίη ὁ κόσμος.

Μία ἀπὸ τίς πύλες τῆς Ἱερουσαλὴμ λεγόταν *Προβατική*, διότι ἀπ' αὐτὴν περνοῦσαν τὰ πρόβατα.

Κοντὰ εἰς αὐτὴν ἦταν μία κολυμβήθρα, δηλ. δεξαμενὴ γεμάτη νερό, τὴν ὁποῖαν ἔλεγαν *Βηθεσδᾶ*, δηλ. σπῖτι τοῦ ἐλέους.

Ἡ δεξαμενὴ αὐτὴ εἶχε πέντε στοεὲς (ὑπόστεγα). Εἰς αὐτὲς ἐμαζεύοντο πολλοὶ ἀσθενεῖς, τυφλοὶ, χωλοὶ, παράλυτοι.

Περίμεναν ἐκεῖ διότι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸ κατέβαινε Ἄγγελος Κυρίου καὶ κουνουσε (ἐτάραζε) τὸ νερό. Ὅποιος ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς κατώρθωνε νὰ μῆ πρῶτος μέσα εἰς τὸ νερό, μετὰ τὴν κίνησι, ἐγινόταν ἀμέσως καλά, ἀπ' ὅποιαδήποτε ἀσθένεια κι ἂν ἔπασχε.

Εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ ὑπόστεγα αὐτὰ καθόταν ἓνας παραλυτικός ἐπὶ 38 χρόνια.

Περνώντας ὁ Ἰησοῦς ἀπ' ἐκεῖ, εἶδε τὸν παραλυτικό, τὸν ἐλυπήθη καὶ τὸν ρώτησε :

— Θέλεις νὰ γίνης ὑγιής ;

—Κύριε, τοῦ ἀπήντησε ὁ παραλυτικός, 38 χρόνια βρίσκομαι ἐδῶ. Δὲν ἔχω ὅμως ἄνθρωπο δικό μου, ὥστε μόλις κινήθῃ τὸ νερό νὰ με βάλῃ εἰς τὴν δεξαμενὴ. Κ' ἔτσι προλαμβάνει ἄλλος καὶ γίνεται καλά.

Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει :

—Σήκω, ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει.

Κι ἀμέσως ἔγινε τὸ θαῦμα. Γεμάτος χαρὰ ἐσηκώθη ὁ παραλυτικός, εὐχαρίστησε μὲ δάκρυα εἰς τὰ μάτια τὸ Χριστό, σήκωσε εἰς τὸν ὄμο του τὸ κρεβάτι του καὶ ξεκίνησε νὰ πάη εἰς τὸ σπίτι του.

Ἦταν ὅμως Σάββατο. Ἐπειδὴ δὲ τὸ Σάββατο σύμφωνα μὲ τὸ Μωσαϊκὸ Νόμο δὲν ἐπιτρέπεται οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐργάζονται, μόλις εἶδαν οἱ Ἰουδαῖοι τὸν παραλυτικό νὰ σηκῶνῃ τὸ κρεβάτι του, ἀντὶ νὰ εὐχαριστηθοῦν, τοῦ ἔκαμαν παρατήρησι.

— Ἐκεῖνος ποῦ με ἑθεράπευσε, τοὺς εἶπε ὁ παραλυτικός, μοῦ εἶπε : Σήκωσε τὸ κρεβάτι σου καὶ περιπάτει.

Οἱ Ἰουδαῖοι τὸν ρώτησαν ποῖος τὸν ἑθεράπευσε κ' ἐκεῖνος δὲν γνῶριζε ποῖος τὸν εἶχε θεραπεύσει, γιατί ὁ Χριστὸς μόλις τὸν ἑθεράπευσε ἔφυγε ἀμέσως ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες συνήντησε ὁ Χριστὸς τὸν παραλυτικό, ποῦ ἔγινε καλά, εἰς τὸ Ναὸ καὶ τοῦ εἶπε :

—Ἰδοῦ. Ἐγίνες καλά. Μὴν ἀμαρτήσης ὅμως πλέον γιὰ νὰ μὴ πάθης τίποτε χειρότερο.

Ἐκεῖνος ἐγνώρισε τότε αὐτὸν ποῦ τοῦ εἶχε κάμει τὸ μεγάλο καλὸ, τὸν εὐχαρίστησε καὶ χωρὶς νὰ βάλῃ εἰς τὸ νοῦ του κακὸ, ἐπῆγε εἰς τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς εἶπε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἐκεῖνος ποῦ τὸν εἶχε θεραπεύσει.

Οἱ Ἰουδαῖοι ἄρχισαν ν' ἀγανακτοῦν, ἐξ αἰτίας τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν Γραμματέων, γιατί ὁ Χριστὸς ἐργάσθηκε τὸ Σάββατο καὶ ἐθεράπευσε τὸν παραλυτικόν.

Ἑρωτήσεις

- 1) Γιατί ἦταν μαζεμένοι οἱ ἀσθενεῖς εἰς τὴ Βηθεσδά ;
- 2) Γιατί ὁ παραλυτικὸς δὲ ἐθεραπεύετο ἐπὶ 38 χρόνια ;
- 3) Πῶς ἐθεράπευσε ὁ Ἰησοῦς τὸν παραλυτικόν ;
- 4) Ποιά παράλειψη ἔκαμε ὁ παραλυτικὸς ;
- 5) Πῶς ἐφέρθησαν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ γιατί ;

Ἠθικὸ συμπέρασμα :

Οἱ καλὲς πράξεις (ἀγαθοεργίες) πρέπει νὰ γίνωνται πάντοτε.

Ἡ κατάπαυση τῆς τρικυμίας

Εἰς τὴ λίμνη τῆς Τιβεριάδος συχνὰ γίνονται τρικυμίες ξαφνικές.

Ἄνεμοι δυνατοὶ ποῦ κατεβαίνουν ἀπὸ τίς χιονισμένες κορφὰς τοῦ Λιβάνου σηκώνουν τὰ νερὰ τῆς λίμνης σ' ἄγρια καὶ πελώρια κύματα.

Κάποιος βράδυ κατάκοπος ὁ Ἰησοῦς μπῆκε μὲ τοὺς μαθητάς του σ' ἕνα πλοῖο καὶ ξανοίχτηκαν εἰς τὸ πέλαγος γιὰ νὰ δροσιθοῦν.

Ὁ Ἰησοῦς ξαπλώθηκε εἰς τὴν πρύμνη, ἀκούμπησε κάπου τὸ κεφάλι του καὶ ἀποκοιμήθηκε.

Ἐξαφνα ἡ λίμνη ἀγρίεψε καὶ φοβερὴ τρικυμία σηκώθηκε.

Τὰ κύματα σκέπαζαν τὸ μικρὸ καράβι τουσ καὶ ἀπὸ ὦρα εἰς ὦρα κινδύνευαν νὰ καταποντισθοῦν.

Κ' ἐν τούτοις ὁ Ἰησοῦς κοιμόταν ξένοιαστος.

Οἱ μαθηταὶ τρομαγμένοι τὸν ξύπνησαν καὶ τοῦ εἶπαν :

— Κύριε, σῶσε μας. Χανόμεθα.

Ὁ Χριστὸς ξύπνησε, εἶδε τὴν τρικυμία ποῦ γινόταν κ' ἤσυχά τουσ εἶπε :

— Γιατί εἴσθε δειλοὶ καὶ ὀλιγόπιστοι ; Κι ἀμέσως ἐσηκώθη ἐπάνω, πρόσταξε τοὺς ἀνέμους νὰ κοπάσουν καὶ τὰ κύματα νὰ ἤσυχάσουν καὶ μὲ μιᾶς ἔγινε γαλήνη.

Οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ ἦσαν εἰς τὸ πλοῖο ἐθαύμασαν κι ἀναμεταξύ τους ἔλεγαν : «Μὰ τί ἄνθρωπος εἶναι αὐτὸς ποὺ κ' ἢ θάλασσα κ' οἱ ἄνεμοι τὸν ὑπακούουν» ;

Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν ἐκ γενετῆς τυφλὸ

Ἔξω ἀπὸ τὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος καθόταν ἓνας νέος καὶ ζητιάνευε.

Ἦταν τυφλός. Ἔτσι εἶχε γεννηθῆ. Ἦταν πολὺ δυστυχισμένος ἄνθρωπος.

Κόσμο ἄκουε καὶ κόσμο δὲν ἔβλεπε. Ἄκουε τὴ μάνα του ποὺ τὸν εἶχε γεννήσει καὶ δὲ γνώριζε τὴ μορφή της. ἤξευρε τοὺς ἀνθρώπους, χωρὶς νὰ ξεύρη τί εἶναι, ἄκουε τὰ κελαδήματα τῶν πουλιῶν, τίς φωνές τῶν ζώων καὶ δὲν γνώριζε τί εἶναι τὰ πουλιά καὶ τὰ ζῶα.

Ἐνα Σάββατο, βγαίνοντας ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς μαθητάς του ἀπὸ τὸ ναὸ, εἶδαν τὸν τυφλό.

— Διδάσκαλε, γιὰ νὰ γεννηθῆ αὐτὸς τυφλός, ποιὸς εἶχε ἁμαρτίες, αὐτὸς ἢ οἱ γονεῖς του ; ἐρώτησαν τὸν Ἰησοῦ οἱ ἀπόστολοι.

Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπήντησε :

— Οὔτε αὐτὸς, οὔτε οἱ γονεῖς του ἁμάρτησαν. Ἐγεννήθη τυφλός γιὰ νὰ φανερωθῆ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ.

Ἄφοῦ δὲ εἶπε αὐτά, ἔφτυσε χάμω, ἔκαμε μὲ τὸ σάλιο λίγο πηλὸ (λάσπη) καὶ μ' αὐτὸν ἄλειψε τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ καὶ τοῦ εἶπε :

— Πήγαινε τώρα καὶ νίψου εἰς τὴν κολυμβήθρα τοῦ **Σιλωάμ**.

Σηκώθηκε ὁ τυφλός καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ μπαστουνιοῦ του, ἔφθασε εἰς τὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ.

Μόλις νίφτηκε, ἄνοιξαν τὰ μάτια του κι ἄρχισε νὰ βλέπη.

Γεμᾶτος χαρὰ ἐκύτταξε τὰ πάντα καὶ μὲ τὴν ψυχὴ πλημμυρισμένη ἀπὸ εὐγνωμοσύνη κι ἀγαλλίαση, ἄρχισε νὰ δοξάζη τὸ Θεὸ κ' ἔτρεξε εἰς τοὺς γονεῖς του.

Οἱ γνωστοὶ του κ' οἱ γειτόνοι του, ὅταν τὸν εἶδαν νὰ βλέπη, ἀποροῦσαν κ' ἔλεγαν :

— Μὰ δὲν εἶναι αὐτὸς ποὺ γεννήθηκε τυφλός καὶ ζητιάνευε ;

Κι ἄλλοι ἔλεγαν, ὅτι αὐτὸς εἶναι, κι ἄλλοι ἔλεγαν ὅτι κάποιος ἄλλος εἶναι ποὺ τοῦ ὁμοιάζει.

“Όταν όμως τὸν ἐρωτοῦσαν ἢ ἔβλεπε ὅτι δὲν πίστευαν, ὅτι εἶναι αὐτός, τοὺς ἔλεγε μὲ ποιὸν τρόπο ἑθεραπεύθη.

Ἐπειδὴ τὴν θεραπεία τοῦ τυφλοῦ τὴν ἔμαθε ὁλος ὁ κόσμος, ζήτησαν νὰ τὸν ἴδουν καὶ οἱ Φαρισαῖοι.

“Όταν πῆγε ὁ τυφλὸς εἰς τοὺς Φαρισαίους, αὐτοὶ τὸν ἐρώτησαν πῶς ἑθεραπεύθη κι αὐτὸς τοὺς ἀπήντησε :

—“Ένας ἄνθρωπος ποὺ λέγεται Ἰησοῦς ἔκαμε μὲ τὸ σάλιο του πηλό, μοῦ ἄλειψε τὰ μάτια, μοῦ εἶπε νὰ πάω νὰ πλυθῶ εἰς τὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ, πῆγα πλύθηκα καὶ τώρα βλέπω.

Οἱ Φαρισαῖοι τότε ἄρχισαν νὰ κατηγοροῦν τὸ Χριστὸ γιατί ἐργάσθηκε Σάββατο κι ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἄνθρωπος ἀμαρτωλός.

Πολλοὶ ὅμως τοὺς ἔλεγαν :

—“Αφοῦ εἶναι ἀμαρτωλός, πῶς κάνει θαύματα ;

“Όταν δὲ ἐρώτησαν τὸν τυφλό, τί λέγει αὐτὸς περὶ αὐτοῦ, ὁ τυφλὸς ἀπήντησε :

—Αὐτὸς ποὺ μ’ ἑθεράπευσε εἶναι ἕνας μέγας προφήτης.

Τότε οἱ Φαρισαῖοι ἐκάλεσαν τοὺς γονεῖς τοῦ τυφλοῦ.

Αὐτοὶ ἐβεβαίωσαν, ὅτι ὁ γιὸς τους ἦταν ἐκ γενετῆς τυφλός, ἀλλὰ ποῖός τὸν ἑθεράπευσε καὶ πῶς, δὲν γνωρίζουν. Τὰ εἶπαν αὐτὰ οἱ γονεῖς τοῦ γιατί ἐφοβοῦντο τοὺς Φαρισαίους.

Φώναξαν καὶ πάλιν οἱ Φαρισαῖοι τὸν τυφλό καὶ τοῦ εἶπαν νὰ δοξάσῃ τὸ Θεὸ ποὺ τὸν ἑθεράπευσε καὶ ὄχι τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀμαρτωλός, ἀφοῦ ἐργάσθηκε τὸ Σάββατο. Κι αὐτὸς τοὺς ἀπήντησε :

—“Εάν εἶναι ἀμαρτωλός ἢ ὄχι δὲν γνωρίζω. Γνωρίζω μόνον ὅτι αὐτὸς μοῦ ἔδωσε τὸ φῶς μου κ’ εἶμαι τώρα εὐτυχησμένος.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ Φαρισαῖοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὸν ῥωτοῦν, τοὺς εἶπε :

—Γιατί τόσο πολὺ ἐνδιαφέρεσθε ; Μήπως θέλετε νὰ γίνετε καὶ σεῖς μαθηταὶ του ;

—Ἐμεῖς εἴμεθα μαθηταὶ τοῦ Μωϋσῆ, ἐνῶ τὸν ἀμαρτωλὸν αὐτὸν δὲν τὸν γνωρίζομε, ἀπήντησαν ἐκεῖνοι.

Ὁ τυφλὸς τότε τοὺς εἶπε ὅτι ὁ Θεὸς μόνον τοὺς εὐσεβεῖς καὶ δικαίους ἀκούει καὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ οἱ Φαρισαῖοι ἐθύμωσαν, τὸν ἔβρισαν καὶ τὸν ἔδιωξαν.

Ἄργότερα συνήντησε ὁ Ἰησοῦς τὸν τυφλὸ καὶ τὸν ρώτησε :

—Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ;

—Καὶ ποιὸς εἶναι, Κύριε, γιὰ νὰ τὸν πιστεύσω ; ρώτησε ὁ τυφλός. Ὁ Χριστὸς τοῦ ἀπήντησε :

—Αὐτὸς ποὺ μιλάει μαζί σου εἶναι.

—Πιστεύω, Κύριε, πιστεύω.

Καὶ γιὰ νὰ δείξη τὴν εὐγνωμοσύνη του, ἔπεσε καὶ προσκύνησε τὸ Χριστό.

Ἐρωτήσεις

1) Τί ρώτησαν τὸ Χριστὸ οἱ μαθηταὶ του ὅταν εἶδαν τὸν τυφλὸ καὶ γιὰτί ἔκαναν τὴν ἐρώτηση αὐτή ;

2) Μὲ τί τρόπο ἐθεράπευσε ὁ Χριστὸς τὸν τυφλό ;

3) Γιὰτί δὲν πίστευαν ὅσοι ἔβλεπαν τὸν τυφλό, ὅτι δὲν εἶναι αὐτός ;

4) Τί κατηγορία βρῆκαν οἱ Φαρισαῖοι γιὰ τὸ Χριστό ;

5) Περιγράψετε τὴ δυστυχία ἑνὸς ἐκ γενετῆς τυφλοῦ.

6) Νὰ βρῆτε ἓνα ὥραϊο ποίημα «Ὁ τυφλὸς στὸ Γολγοθᾶ».

Ἠθικὸ συμπέρασμα :

Ἡ παντοδυναμία τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μας, δίνει τὴν ὑγεία καὶ τὴν παρηγοριὰ εἰς τοὺς δυστυχισμένους τῆς ζωῆς.

3. Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὁ Χριστὸς μας, γιὰ νὰ διδάξη τὸν κόσμον καὶ γιὰ ν'ἀφήσῃ καὶ σὲ μᾶς μιὰ διδασκαλία ποὺ νὰ μᾶς κἀνῃ νὰ βρισκόμαστε πλησιέστερα πρὸς τὸ Θεὸ καὶ πατέρα του, δὲν ἔκανε μόνο θαύματα, ἀλλὰ ἐδίδασκε τὸν κόσμον καὶ μὲ τὸ λόγο.

Γιὰ νὰ γίνεται περισσότερο ἀντιληπτὸς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους παρίστανε μὲ παρομοιώσεις τὰ διάφορα ζητήματα.

Προτιμοῦσε ὅμως πιὸ πολὺ νὰ μιλήῃ μὲ *παραβολές*.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΟΜΙΛΙΕΣ ΤΟΥ

Γιὰ νὰ δείξη τὴν ἀξία τῆς διδασκαλίας του, τὴν παρωμοί-αζε μὲ τὸ λύχνον κ' ἔλεγε :

—Βάζομε τὸ λύχνον κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι ἢ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι γιὰ νὰ μᾶς φωτίζη ; Ὁχι. Τὸν βάζομε εἰς τὸ λυχνο-στάτη, γιὰ νὰ φωτίζη ὅλα τὰ πράγματα. Τὸ ἴδιο εἶναι καὶ ἡ

ΧΡΙΣΤ. ΑΛ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ, Καινὴ Διαθήκη Δ¹ τάξης

διδασκαλία μου. Είναι ένας λύχνος που από ψηλά φωτίζει όλους και δεν αφήνει τίποτε κρυμμένο.

Ὁ ὀβολός τῆς χήρας

Μιά μέρα, που ἦταν εἰς τὸ Ναό, εἶδε τοὺς πλουσίους νὰ ρίχνουν εἰς τὸ δίσκο ἐπιδεικτικὰ μεγάλα νομίσματα. Εἶδε ὅμως καὶ μιὰ φτωχὴ χήρα νὰ ρίχνῃ ἕνα ὀβολό.

Γιὰ νὰ διδάξῃ τότε τὸν κόσμον ὅτι οἱ προσφορὰς τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸ Ναό ἐκτιμῶνται ἀπὸ τὸ Θεό, ἀνάλογα μὲ τὴν εὐσέβεια ἐκείνου ὁ ὅποιος τις προσφέρει, εἶπε :

— Ἀληθινὰ σὰς λέγω, ὅτι ἡ φτωχὴ αὐτὴ χήρα πρόσφερε τὰ περισσότερα εἰς τὸ Ναό. Γιατὶ ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔδωσαν κάτι πού τοὺς περίσσευε, αὐτὴ ἔδωσε ἀπὸ τὸ ὑστέρημά της.

Ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία του

Μιά μέρα μαζεύτηκε πολὺς κόσμος γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴ διδασκαλία του.

Τότε ὁ Χριστός, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν καὶ νὰ τὸν βλέπουν, ἀνέβηκε εἰς ἕνα ὄρος (ψηλῶμα), πού ἦταν ἐκεῖ, καὶ μίλησε.

Ἡ ὁμιλία του ἐκείνη, ἡ ὁποία ὠνομάσθηκε *ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία*, ἔχει πολὺ μεγάλη ἀξία.

Μίλησε εἰς τὸν κόσμον γιὰ πολλὰ ζητήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα σπουδαιότερα εἶναι :

- 1) Ποῖοι θὰ κληρονομήσουν τὴ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν
- 2) Περὶ τοῦ φόβου
- 3) Περὶ τοῦ ὄρκου
- 4) Περὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς ἐχθρούς
- 5) Περὶ ἐλεημοσύνης
- 6) Περὶ προσευχῆς
- 7) Περὶ νηστείας

καὶ περὶ ἄλλων ζητημάτων πού πρέπει νὰ πιστεῦθῃ καὶ ν' ἀκολουθῇ κάθε καλὸς χριστιανός.

Ὁ Ἰησοῦς καὶ τὰ παιδιὰ

Τὰ παιδιὰ ἦταν ἡ μεγάλῃ του ἀγάπη.

Ἡ ἀθωότης τους, ἡ καλωσύνη τους, τὸ ὅτι μέσα στὴν ψυχὴ τους δὲν ὑπῆρχε κακία, τὸν μάγευαν.

Μιά μέρα ἦλθε εἰς τὴν Καπερναοῦμ, γιὰ νὰ ξεκουρασθῆ. Ἐκεῖ ποῦ κάθησε μὲ τοὺς μαθητὰς του, τοὺς ρώτησε τί ἔλεγαν εἰς τὸ δρόμο ἀναμεταξύ τους.

Ἐκεῖνοι ὁμῶς δὲν μιλοῦσαν, γιὰτὶ ντρέπονταν νὰ φανερώσουν τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ τοῦ εἴπουν, ὅτι συζητοῦσαν ποιὸς ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ὁ ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Τότε ὁ παντογνώστης Χριστὸς τοὺς εἶπε :

— Ὅποιος θέλει νὰ εἶναι πρῶτος, πρέπει νὰ θεωρῆ τὸν ἑαυτὸ του τελευταῖον.

Ἀμέσως δὲ φώναξε ἓνα παιδάκι, ποῦ ἔπαιζε ἐκεῖ κοντά, κι ἀφοῦ τὸ ἀγκάλιασε καὶ τὸ χάϊδεψε, τὸ ἔδειξε εἰς τοὺς μαθητὰς του καὶ τοὺς εἶπε :

— Ἐὰν δὲν γίνετε καὶ σεῖς ἀθῶοι καὶ ταπεινοί, ὅπως τὸ παιδί αὐτό, δὲν θὰ μῆτε εἰς τὴ Βασιλεῖα τῶν Οὐρανῶν.

Ἄλλοτε πάλιν, πολλὰς μητέρες ἔφεραν τὰ παιδιά τους γιὰ νὰ τὰ εὐλογήσῃ ὁ Χριστὸς.

Οἱ μαθηταὶ του ὁμῶς δὲν τὸ ἐπέτρεπαν, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀνησυχῆσουν.

Ὅταν κατάλαβε αὐτὸ ποῦ γινόταν ὁ Χριστὸς θύμωσε καὶ τοὺς εἶπε :

— Ἀφήστε τὰ παιδιά νὰ ἔρχωνται σ' ἐμένα. Εἰς αὐτὰ καὶ εἰς ἐκείνους ποῦ μοιάζουν μ' αὐτὰ, ἀνήκει ἡ Βασιλεῖα τῶν Οὐρανῶν.

Καὶ ἔτσι οἱ μαθηταὶ του ἄφησαν τὰ παιδιά, ποῦ στὰ μάτια τους ζωγραφίζοταν ἡ ἀθωότης κ' ἡ καλωσύνη. Πῆγαν αὐτὰ κοντά του, κι αὐτὸς τ' ἀγκάλιαζε, τὰ χάϊδευε καὶ βάζοντας τὸ χέρι του εἰς τὸ κεφάλι τους τὰ εὐλογοῦσε.

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος

Κάποτε ἐπρόκειτο ὁ Χριστὸς νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν Ἱεριχώ. Οἱ κάτοικοι τὸ ἔμαθαν καὶ ὅλος ὁ κόσμος βγήκε εἰς τοὺς δρόμους νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν.

Εἰς τὴν πόλιν αὐτὴ ἔμενε κ' ἓνας ἀρχιτελώνης, ὁ Ζακχαῖος, ὁ ὁποῖος λόγῳ τοῦ ἐπαγγέλματός του ἦταν πολὺ πλούσιος.

Βγήκε καὶ αὐτὸς, ἀλλὰ λίγο ἀργά, κ' ἔτσι βρῆκε ὄλους τοὺς δρόμους πιασμένους ἀπὸ τὸν κόσμον.

Ἦταν ὁμῶς πολὺ κοντὸς καὶ δὲ μποροῦσε νὰ ἰδῆ. Παρα-

κάλεσε νά τόν αφήσουν νά πάη έμπρός, άλλα κανείς δέν τόν πρόσεξε.

Είχε όμως ζωηρή έπιθυμία νά ίδη τὸ Χριστό.

Είδε εἰς ἓνα σημεῖο τοῦ δρόμου μιὰ μουριά με πλατιά φύλλα (συκομορέα).

Ἐπολόγησε ὅτι ἀπ' ἐκεῖ θά ἔβλεπε θαυμάσια τὸ Χριστό κ' ἔτρεξε κι ανέβηκε εἰς τὴ συκομορέα.

Ὅταν πέρασε ἀπ' ἐκεῖ ὁ Χριστός κ' εἶδε τὸ Ζακχαῖο ἐπάνω εἰς τὸ δένδρο, τοῦ εἶπε :

— Ζακχαῖε, κατέβα ἀμέσως. Σήμερα θά μείνω εἰς τὸ σπίτι σου.

Κατέβηκε ὁλόχαρος ὁ Ζακχαῖος κι ὠδήγησε τὸ Χριστό καί τοὺς μαθητάς του εἰς τὸ σπίτι του. Ὁ κόσμος ὅμως ποὺ εἶδε αὐτὸ κ' ἐγνώριζε τὸ Ζακχαῖο, ἄρχισαν νά παραπονοῦνται καί νά λέγουν :

— Γιὰ ἰδῆς ποὺ πάει νά μείνη εἰς τὸ σπίτι ἑνὸς ἀμαρτωλοῦ!

Ὁ Ζακχαῖος μυρίστηκε τὰ παράπονα, τὰ βρῆκε δίκαια, γιατί ἤξευρε τίς ἀμαρτίες του, καί εἶπε εἰς τὸ Χριστό :

— Κύριε τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας μου τὸ δίδω σήμερα εἰς τοὺς φτωχοὺς. Κι ἂν κανένα τὸν ἀδίκησα, εἶμαι πρόθυμος νά τὸν ἀποζημιώσω τετραπλάσια.

Ὁ Χριστός χάρηκε γι' αὐτὸ καί εἶπε :

— Σήμερα εἰς τὸν οἶκον τοῦτον ἔγινε σωτηρία μεγάλη. Ἡ χαρά μου εἶναι ἀφάνταστη, γιατί ἦλθα εἰς τὸν κόσμο νά σώσω τοὺς ἀμαρτωλοὺς.

Ἐρωτήσεις

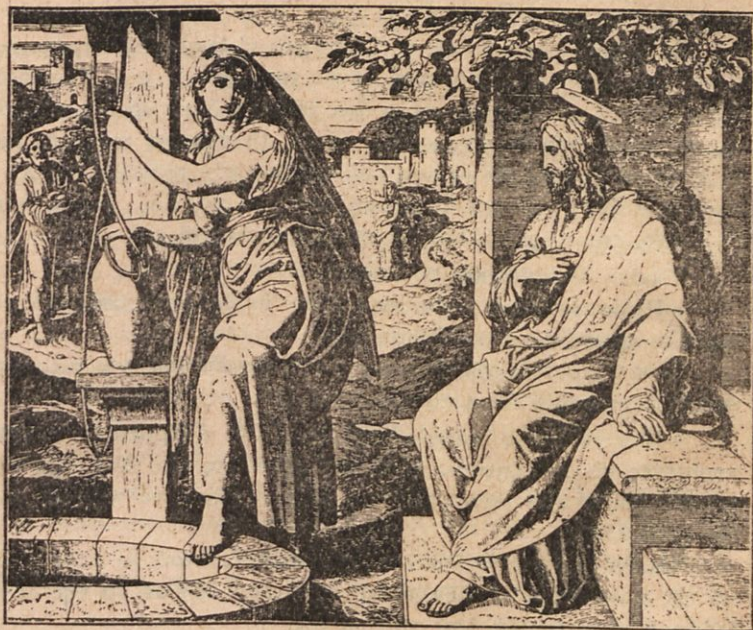
- 1) Τί ἦταν ὁ Ζακχαῖος καί γιατί ἦταν ἀμαρτωλός ;
- 2) Γιατί ὁ κόσμος δέν τοῦ ἐπέτρεψε νά πάη ἔμπρός ;
- 3) Ποῦ τὸν ἐγνώριζεν ὁ Χριστός ὅτι λεγόταν Ζακχαῖος ;
- 4) Γιατί ὁ κόσμος δυσανεκτήθηκε ἀπὸ τὴν ἀπόφαση τοῦ Χριστοῦ νά μείνη εἰς τὸ σπίτι τοῦ Ζακχαίου ;
- 5) Γιατί εὐχαριστήθηκε ὁ Χριστός ;

Ἡθικὸ συμπέρασμα :

Ὁ Χριστός ἦλθε γιὰ νά σώσῃ τοὺς ἀμαρτωλοὺς.

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρεῖτιδα

Γιὰ νὰ πάη κανεὶς ἀπὸ τὴν Ἰουδαία εἰς τὴ Γαλιλαία ἢ καὶ ἀντίθετα, ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ μιὰ ἄλλη ἐπαρχία, τὴ **Σαμάρεια**, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλέγοντο Σαμαρεῖτες. Οἱ Σαμαρεῖτες ὅμως μὲ τοὺς Ἰουδαίους βρισκόνταν εἰς μεγάλη ἔχθρα.

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρεῖτιδα.

Πολλὲς φορές ἀναμεταξὺ τοὺς ἔκαμαν πόλεμο. Ἐκτὸς τούτου οἱ Ἰουδαῖοι θεωροῦσαν τοὺς Σαμαρεῖτες ἀμαρτωλοὺς, γιατί δὲν λάτρευαν τὸ Θεὸ εἰς τὸ ναὸ τοῦ Σολομώντα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀλλὰ εἰς τὴν κορυφὴ τοὺς ὄρους **Γαριζίν**.

Τόση ἦταν ἡ ἔχθρα τους, ὥστε ἐφοροῦσαν διαφορετικὰ ροῦχα καὶ δὲν περνοῦσαν ἀπὸ τὴ Σαμάρεια γιὰ νὰ μὴ μολυνθοῦν. Γιὰ νὰ δείξῃ ὁ Χριστὸς ὅτι αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ ἦταν ἓνα μεγάλο σφάλμα, περνοῦσε ἀπὸ τὴ Σαμάρεια, ὅταν ἤθελε

νά πάη ἀπό τὴν Ἰουδαία εἰς τὴ Γαλιλαία ἢ νά γυρίσῃ πάλι εἰς τὴν Ἰουδαία.

Μιά μέρα ἔφθασε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Σαμάρειας **Σιχάρ**. Ἦταν μεσημέρι κ' ἔκανε φοβερὴ ζέστη. Κουρασμένος ὁ Χριστὸς κάθησε νά ξεκουρασθῇ εἰς ἕνα πηγάδι, ποῦ ἦταν ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν. Τὸ πηγάδι αὐτὸ ἐλέγετο *τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ*, γιατί τὸ εἶχε κάμει ὁ Ἰακώβ καὶ τὸ εἶχε χαρίσει εἰς τὸν ἀγαπημένο του τὸ Βενιαμίν.

Οἱ μαθηταὶ ἐπῆγαν εἰς τὴ Σιχάρ γιὰ ν' ἀγοράσουν τροφίμα. Ἐκεῖ ποῦ καθόταν ὁ Χριστὸς μόνος του, ἐφάνη μιὰ Σαμαρεῖτιδα, ποῦ μὲ μιὰ στάμνα στὸν ὄμο της, ἐρχόταν νά πάρῃ νερό. Χωρὶς νά μιλήσῃ εἰς τὸ Χριστό, ἔδωσε τὴ στάμνα της, τὴν ἔρριξε εἰς τὸ πηγάδι νά γεμίσῃ καὶ κατόπιν τὴν τράβηξε. Ὁ Χριστὸς ποῦ ἦταν διψασμένος, τόσο ἀπὸ τὴν πορεία, ὅσο κι ἀπὸ τὴ ζέστη, τὴν παρακάλεσε νά τοῦ δώσῃ νά πιῇ.

Ἐκεῖνη ἀπόρησε καὶ τοῦ εἶπε :

— Παραξενεύομαι, πῶς ἐσὺ ἕνας Ἰουδαῖος γυρεύεις ἀπὸ μιὰ Σαμαρεῖτιδα νά σοῦ δώσῃ νερό ;

Τότε ὁ Χριστὸς τῆς ἀπήντησε ὅτι δὲν ἔπρεπε νά παραξευεῖται κι ὅτι δὲν εἶναι κανένας τυχαῖος.

— Ἄν γνώριζες ποιὸς εἶμαι, τῆς εἶπε ὁ Χριστὸς, δὲν θὰ περίμενες νά σοῦ ζητήσω νερό. Θὰ ζητοῦσες ἐσὺ ἀπὸ ἐμὲ καὶ θὰ σοῦ ἔδιδα ἐγὼ νερό ζωῆς, τὸ ὁποῖον ἅμα τὸ πιῆς δὲν θὰ διψάσῃς ποτέ.

Ἐκεῖνη δὲν κατάλαβε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, κι αὐτὸς γιὰ νά τῆς φανερώσῃ, ὅτι δὲν εἶναι τυχαῖος, ἄρχισε νά τῆς λέγῃ διάφορα περιστατικὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς.

Ἐκεῖνη κατάλαβε τότε, ὅτι ἔχει ἐμπρὸς τῆς ἕνα μεγάλο προφήτη καὶ τὸν ρώτησε ποῦ πρέπει νά λατρεύουν τὸ Θεό.

Ὁ Χριστὸς τῆς εἶπε :

— Θὰ ἔλθῃ ὥρα καὶ πολὺ σύντομα, ποῦ τὸ Θεὸ δὲν θὰ τὸν λατρεύουν οὔτε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, οὔτε εἰς τὸ Γαριζίν, οὔτε εἰς ἄλλον ὠρισμένο τόπο. Θὰ τὸν λατρεύῃ ὁ κόσμος εἰς κάθε τόπο· κι ὄχι μὲ θυσίαις, ἀλλὰ μὲ ἀγάπῃ, μὲ καλὰς πράξεις καὶ μὲ καλὴ συμπεριφορὰ εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

— Κύριε, ξέρω πῶς ὄλα αὐτὰ θὰ μᾶς τὰ εἰπῇ ὁ Μεσσίας τὸν ὁποῖον περιμένομε, εἶπε ἡ γυναῖκα. Κι ὅταν ὁ Χριστὸς τῆς

εἶπε, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Μεσσίας, αὐτὴ ἔτρεξε εἰς τὴ Σιχάρ καὶ εἶπε εἰς ὄλους τοὺς συμπολίτες τῆς, τί εἶδε καὶ τί ἄκουσε. Εἰς τὸ ἀναμεταξὺ γύρισαν κ' οἱ μαθηταὶ ἀπὸ τῆ Σιχάρ. Τὸν βρῆκαν νὰ μιλήῃ μὲ τῆ Σαμαρείτιδα καὶ δὲν τὸν διέκοψαν. Ὅταν ἔφυγε ἡ γυναῖκα, τὸν κάλεσαν νὰ φάγῃ.

Ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε :

— Ἐγὼ ἔχω τροφή γιὰ νὰ φάγω.

Ὅταν ὁμως εἶδε τοὺς μαθητὰς νὰ παραξενεύωνται καὶ νὰ ρωτιοῦνται ἀναμεταξὺ τους, μήπως τοῦ ἔφερε κανεὶς τροφή τὴν ὥρα ποὺ αὐτοὶ ἔλειπαν, τοὺς εἶπε :

— Γιὰ μένα τροφή εἶναι νὰ κάμω τὸ ἔργο τοῦ Οὐρανοῦ Πατέρα μου. Τὴν ὥρα ποὺ σεῖς λείπατε, ἐγὼ συζήτησα μὲ τὴ γυναῖκα ποὺ εἶδατε. Αὐτὴ θὰ πάῃ νὰ τὰ εἴπῃ ὅλα εἰς τοὺς χωριανούς τῆς, οἱ ὅποιοι θὰ ἔλθουν ἐδῶ κ' ἐγὼ θὰ τοὺς ὀμιλήσω καὶ θὰ τοὺς κάνω νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ πιστέψουν εἰς τὸ Θεό. Αὐτὸ εἶναι ἡ καλύτερη τροφή γιὰ μένα.

Τὴν ὥρα ποὺ ἔλεγε αὐτὰ ὁ Χριστὸς, φάνηκαν νὰ ἔρχονται ἀπὸ τῆ Σιχάρ πολλοὶ ἄνθρωποι. Μόλις τοὺς εἶδε ὁ Χριστὸς, χαρούμενος εἶπε εἰς τοὺς μαθητὰς του :

— Γιὰ κυττάξετε. Δὲν μοιάζουν σὰν στάχυα ποὺ εἶναι ἔτοιμα γιὰ θερισμό; Ἐγὼ θὰ σπείρω εἰς τις καρδιές τους τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ σεῖς θὰ θερίσετε.

Σὲ λίγο ἤλθαν σχεδὸν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Σιχάρ. Τόσο πολὺ ἐνθουσιάστηκαν ἀπὸ τὸ Χριστό, ὥστε τὸν παρακάλεσαν νὰ μείνῃ μαζί τους δυὸ μέρες. Ὁ Χριστὸς ἐδέχθη κι ἔμεινε μαζί τους κ' ἐκεῖνοι ὅλοι τοὺς πίστεψαν εἰς αὐτόν.

Ἑρωτήσεις

- 1) Γιατί οἱ Ἰουδαῖοι ἦσαν ἐχθροὶ μὲ τοὺς Σαμαρεῖτες ;
- 2) Γιατί ὁ Χριστὸς ἤλθε εἰς τὴ Σαμάρεια ;
- 3) Τίνος Ἰακώβ ἦτο τὸ πηγάδι ;
- 4) Ἀπὸ τί ἐπίστεψε τὸ Χριστὸ ἡ Σαμαρείτιδα ;
- 5) Ποιὸ εἶναι τὸ σφάλμα τῶν μαθητῶν ;

Ἠθικὸ συμπέρασμα :

Πρέπει νὰ ἀγαπᾶμε τοὺς ἐχθρούς μας. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ πηγὴ τῆς αἰώνιας ζωῆς.

ΠΑΡΑΒΟΛΕΣ

Γιὰ νὰ δώσῃ ζωὴ ὁ Χριστὸς εἰς τὴ διδασκαλίᾳ του, ἔπαιρνε σκηνές ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ζωὴ καὶ ἐδίδασκε.

Αὐτὴ ἡ διδασκαλίᾳ του εἶναι οἱ Παραβολές. Μ'αὐτὲς ἄλλα ἔλεγε κι ἄλλα ἐννοοῦσε.

Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου

Γιὰ νὰ διδάξῃ ὁ Χριστὸς τὸν κόσμον, ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἶναι πλεονέκτες, δηλ. νὰ τὰ θέλουν ὅλα δικά τους, καὶ γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ ὅτι ἡ πραγματικὴ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ πλούτη, τοὺς εἶπε :

—Κάποτε τὰ χωράφια ἑνὸς ἀνθρώπου εἶχαν μεγάλη εὐφορία. Θὰ ἔκανε πολλὰ γεννήματα. Τὴ νύχτα ποῦ ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ, ἀντὶ νὰ σκεφθῆ πῶς θὰ κάμῃ καμιά καλὴ πράξῃ, τὸν ἐβασάνιζε ἡ σκέψῃ, τί θὰ τὰ κάμῃ ὅλα αὐτὰ τὰ γεννήματα, ποῦ δὲν εἶχε τόπο νὰ τὰ βάλῃ. Ἐξαφνα μονολογώντας εἶπε :

—Ἄ! σκέφθηκα τί θὰ κάμω. Θὰ γκρεμίσω τίς ἀποθήκες ποῦ ἔχω, θὰ χτίσω ἄλλες μεγαλύτερες, θὰ μαζέψω ἐκεῖ ὅλα τὰ γεννήματα καὶ θὰ εἰπῶ εἰς τὸν ἑαυτὸ μου: «Ψυχὴ μου, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ, γιὰ χρόνια πολλά. Ἄναπαύσου, φάγε, πιὲ καὶ διασκέδασε»!

Μὰ ἐκεῖ ποῦ τὰ συλλογιζόταν αὐτὰ, ἄκουσε μιὰ θεϊκὴ φωνὴ νὰ τοῦ λέγῃ :

—Ἄφρον, ἄφρον! Αὐτὴ τὴ νύχτα θὰ παραδώσῃς τὴν ψυχὴ σου. Αὐτὰ δὲ ποῦ ἐτοίμασες εἰς ποιὸν θὰ μείνουν!

Καὶ τελειώνοντας ὁ Χριστὸς τὴ διδασκαλίᾳ του εἶπε :

—Αὐτὰ θὰ πάθουν ὅσοι φροντίζουν γιὰ τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ καὶ δὲν φροντίζουν νὰ κάμουν καλὰς πράξεις γιὰ νὰ κερδίσουν τὴν οὐράνιον ζωὴν.

Ἐρωτήσεις

- 1) Τί εἶναι οἱ Παραβολές ;
- 2) Ποιὸς λέγεται πλεονέκτης ;
- 3) Πῶς ἔπρεπε νὰ ἐσκέπτετο ὁ πλούσιος ;
- 4) Τί νὰ ἔλεγε ὁ κόσμος γιὰ τὸν πλούσιο ;

Ἠθικὸ συμπέρασμα :

Δὲν πρέπει νὰ εἴμαστε πλεονέκτες. Ἡ πλεονεξία εἶναι μιὰ ἀνόητη καὶ κακὴ συνήθεια.

Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελῶνου καὶ Φαρισαίου

Φαρισαῖοι ἦσαν μερικοὶ ἐπίσημοι Ἰουδαῖοι, οἱ ὁποῖοι ἐνόμιζαν ὅτι μόνον αὐτοὶ ἦσαν καλοὶ ἄνθρωποι. Τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, καὶ πρὸ παντὸς τοὺς ξένους ἢ καὶ ἐκείνους τοὺς Ἰουδαίους οἱ ὁποῖοι ἦσαν εἰς τὴν ὑπηρεσίᾳ τῶν Ῥωμαίων, τοὺς περιφρονοῦσαν. Ἐπίσης ἐνόμιζαν, ὅτι ὁ Θεὸς εὐχαριστεῖται μόνο μετὴν ἐξωτερικῆ λατρείᾳ. Γι' αὐτό, ὅ,τι ἔκαμαν τὸ ἔκαμαν ἐπίδεικτικά, ἐντύνοντο δὲ μετὰ ἰδιαίτερη φορεσίᾳ πού δὲν τὴ φοροῦσαν ἄλλοι. Γιὰ ὅλα τοὺς αὐτὰ ἦταν πολὺ ὑπερήφανοι καὶ ἐπίδεικτικοί.

Ὁ Τελῶνης καὶ ὁ Φαρισαῖος

Τελῶνες ἐλέγοντο μερικοὶ Ἰουδαῖοι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν εἰς τὴν ὑπηρεσίᾳ τῶν Ῥωμαίων, γιὰ νὰ εἰσπράττουν τοὺς φόρους. Ἐξ αἰτίας τῆς ἐργασίας τῶν ἐπέιζαν τὸν κόσμον, τὸν ἀδικοῦσαν καὶ πολλὰς φορὰς τὸν ἔκλεβαν, εἰσπράττοντας μεγαλύτε-

ρους φόρους. Γι' αὐτὸ ἀπὸ τὸν κόσμον ἔθεωροῦντο ἁμαρτωλοί. Ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ κτυπήσῃ τὴν ὑπερηφάνεια τῶν Φαρισαίων καὶ γιὰ νὰ διδάξῃ ὅτι ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι μιὰ ἀρετὴ, ἡ ὁποία ἀνυψώνει τὸν ἄνθρωπον, εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολήν :

Δύο ἄνθρωποι πῆγαν εἰς τὸ Ναοὺ γιὰ νὰ προσευχηθοῦν. Ὁ ἓνας ἦταν Φαρισαῖος καὶ ὁ ἄλλος Τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος, στάθηκε εἰς τὴ μέση τοῦ Ναοῦ καὶ ἄρχισε τὴν προσευχή του, λέγοντας δυνατὰ :

—Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποὺ δὲν μ' ἔκανες σάν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ πρὸ πάντων σάν αὐτὸν τὸν Τελώνη. Νηστεύω δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα καὶ τὸ δέκατο ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά μου τὸ μοιράζω εἰς τοὺς φτωχοὺς.

Εἰς μίαν ἄκρη τοῦ Ναοῦ, ντροπιασμένος, συντριμμένος καὶ μὴ ἔχοντας τὸ θάρρος οὔτε τὰ μάτια του νὰ σηκώσῃ ἐπάνω, στεκόταν ὁ Τελώνης. Ἐνιωθε τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας νὰ τὸν πιέζῃ. Προσευχόμενος, κτυποῦσε μὲ τὰ χέρια του τὸ στήθος καὶ ἔλεγε :

—Ὁ Θεὸς ἄς μὲ συγχωρήσῃ τὸν ἁμαρτωλό.

Καὶ τελειώνοντας ὁ Χριστὸς τὴν παραβολήν, ρώτησε τὸν κόσμον :

—Καὶ ποίος νομίζετε πῶς ἀπὸ τοὺς δυὸ ἐγύρισε εἰς τὸ σπίτι του συγχωρεμένος ἀπὸ τὸ Θεό ; Ἐγὼ σὰς λέγω λοιπὸν ὅτι ὁ Τελώνης.

Τελείωσε δὲ τὴν ὥραία του αὐτὴ διδασκαλία μὲ τὸ ἐξῆς ρητό :

—Ὅποιος ὑπερηφανεύεται θὰ ταπεινωθῇ, καὶ ὁποῖος ταπεινώνεται θὰ ὑψωθῇ.

Ἐρωτήσεις

- 1) Τί διαφορὰ ὑπῆρχε μεταξὺ τοῦ Φαρισαίου καὶ τοῦ Τελώνου ;
- 2) Γιατί ὁ Χριστὸς εἶπε αὐτὴν τὴν παραβολήν ;
- 3) Γιατί ὁ Τελώνης δὲν ἐσήκωνε τὰ μάτια του ;
- 4) Γιατί ὁ Θεὸς συγχώρησε τὸν Τελώνη, ἀφοῦ ἦταν ἁμαρτωλός ;

Ἠθικὸ συμπέρασμα :

Ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι μιὰ κακία, ἐνῶ ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι μιὰ ἀρετὴ.

Δὲν πρέπει νὰ ὑπερηφανευώμεθα.

Ἡ παραβολὴ τῶν Δέκα Παρθένων

Γιὰ νὰ διδάξῃ ὁ Χριστὸς τὸν κόσμον, ὅτι κάθε καλὸς ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἕτοιμος, γιατί δὲν γνωρίζει τὴ στιγμή πού θὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ κριθῇ, εἶπε τὴν παραβολὴ τῶν Παρθένων.

Εἰς ἓνα μέρος γινόταν γάμος. Ὁ νυμφίος (γαμβρός) θὰ ἐρχόταν ἀπὸ μακριά, τὴ νύκτα. Δέκα κορίτσια, φίλες τῆς νύφης, βγήκαν ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὸ χωριό, νὰ προὔπαντήσουν τὸ νυμφίο. Ἀπὸ τὰ κορίτσια αὐτὰ οἱ πέντε ἦσαν φρόνιμες καὶ οἱ ἄλλες πέντε μωρὲς (ἀνόητες). Ὅλες πήραν τὰ φαναράκια τους γιὰ νὰ τοὺς φωτίζουν, ἀφοῦ ἦταν νύχτα. Οἱ φρόνιμες ὁμως πήραν κ' ἡ καθεμιὰ ἓνα μικρὸ δοχεῖο μὲ λίγο λάδι, γιατί σκέφθηκαν, ὅτι ἂν ὁ γαμβρὸς ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ, τὸ λάδι πού εἶχε τὸ φανάρακι τους θὰ σωνόταν. Κι αὐτὸ ἔγινε. Ὁ νυμφίος ἄργησε πολὺ. Τὰ κορίτσια νύσταξαν κι ἀποκοιμήθηκαν.

Ἐξαφνα, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, τρομαγμένες ἄκουσαν :

— Ἴδου ὁ νυμφίος ἔρχεται. Ἐτοιμασθῆτε νὰ τὸν ὑποδεχθῆτε.

Ἀμέσως ἐξύπνησαν κ' ἐτοίμασαν τὰ φαναράκια τους. Τὰ φανάρια ὁμως τῶν μωρῶν παρθένων δὲν ἄναβαν, γιατί τὸ λάδι εἶχε σωθῆ. Ζήτησαν ἀπὸ τίς φρόνιμες νὰ τοὺς δώσουν κ' ἐκεῖνες τοὺς ἀπήντησαν :

— Ἄν σὰς δώσωμε, δὲν θὰ φθάσῃ οὔτε καὶ γιὰ μᾶς. Καλύτερα εἶναι νὰ πᾶτε ν' ἀγοράσετε.

Ἐτρεξαν οἱ μωρὲς παρθένες ν' ἀγοράσουν λάδι, μὰ ἦταν μεσάνυχτα καὶ τὰ μαγαζιά ἦσαν κλειστά.

Στὸ μεταξύ ὁμως ἦλθε ὁ γαμβρὸς, τὸν ὑποδέχθηκαν οἱ φρόνιμες κοπέλες καὶ πήγαν ὅλοι μαζί εἰς τὸ σπίτι τῆς νύφης. Ὅστερα ἀπὸ πολλὴ ὥρα ἦλθαν καὶ οἱ μωρὲς παρθένες κ' ἐπειδὴ βρῆκαν τὴν πόρτα κλειστή, κτυποῦσαν δυνατὰ καὶ φώναζαν : « ἀνοίχτε μας ».

Ὁ νυμφίος τότε βγήκε εἰς τὸ παράθυρο καὶ τοὺς εἶπε :

— Δὲν σὰς γνωρίζω. Τέτοια ὥρα δὲν μποροῦμε νὰ σὰς δεχθοῦμε.

Τελειώνοντας τὴν παραβολὴ ὁ Χριστὸς εἶπε :

— Ἀγρυπνεῖτε ! Προσέχετε νὰ εἰσθε πάντοτε ἕτοιμοι, γιατί

δέν γνωρίζετε τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα ποῦ θὰ ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Τὴν ὥραία αὐτὴ παραβολὴ μπορούμε νὰ τὴν καταλάβωμε πιὸ καλά, ἐὰν προσέξωμε τὸ πιὸ κάτω τροπάριο, τὸ ὁποῖο ψάλλεται εἰς τὶς πρῶτες ὄλονυχτίες τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας :

« Ἴδὸν ὁ νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, καὶ μακάριος ὁ δοῦλος, ὃν εὐρήσει γρηγοροῦντα· ἀνάξιος δὲ πάλιν, ὃν εὐρήσει ὄθθυμοῦντα. Βλέπε οὖν ψυχὴ μου, μὴ τῷ ὕπνῳ κατενεχθῆς, ἵνα μὴ τῷ θανάτῳ παραδοθῆς καὶ τῆς Βασιλείας ἔξω κλεισθῆς· ἀλλὰ ἀνάηφον κράζουσα : ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ ὁ Θεός· διὰ τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς ».

Ἑρωτήσεις

- 1) Γιατί βγήκαν τὰ κορίτσια ἔξω τῆ νύχτα ;
- 2) Ποιὲς ἀπ' αὐτὰς ἐσκέφθησαν καλὰ καὶ γιατί ;
- 3) Φέροθησαν καλὰ οἱ φρόνιμες κοπέλες εἰς τὶς ἀνόητες ;
- 4) Γιατί ὁ νυμφίος δὲν ἄνοιξε τὴν πόρτα ;
- 5) Νὰ βρῆτε κι ἄλλο ὅμοιο τροπάριο ἀπ' αὐτὸ ποῦ γράφεται.

Ἡθικὸ συμπέρασμα :

Πρέπει πάντοτε νὰ εἴμεθα ἔτοιμοι ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ.

Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη

Μιά μέρα ποῦ ὁ Χριστὸς ἦταν εἰς μιὰ συναγωγὴ, τὸν πλησίασε ἕνας Ἰουδαῖος νομικὸς (ἐρμηνευτὴς τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου) καὶ γιὰ νὰ τὸν πειράξῃ, τὸν ρώτησε, τί πρέπει νὰ κάμῃ γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴν αἰώνια ζωὴ.

Ὁ Χριστὸς κατάλαβε τί ἤθελε ὁ νομικὸς καὶ τοῦ λέγει :

— Τί λέγει ὁ νόμος τὸν ὁποῖον ἐρμηνεύεις ;

— Ν' ἀγαπῶ τὸ Θεὸ μ' ὄλη μου τὴν ψυχὴ καὶ ν' ἀγαπῶ καὶ τὸν πλησίον μου σὰν τὸν ἑαυτὸ μου, ἀπήντησε ὁ νομικὸς.

— Πήγαινε λοιπὸν καὶ σύ, κάμε ὅ,τι λέγει ὁ νόμος καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος, ὅτι θὰ κερδίσῃς τὴν οὐράνια ζωὴ, τοῦ εἶπε ὁ Χριστὸς.

Μὰ ὁ νομικὸς ἐπέμεινε καὶ ρώτησε τὸ Χριστὸ ποῖον πρέπει νὰ θεωρῆ ὡς πλησίον του.

Τότε ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ δεῖξῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὅτι πλη-

σίον είναι ο κάθε άνθρωπος, ἔστω κι ἂν αὐτός είναι ἐχθρός μας, εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολή:

Ἕνας Ἰουδαῖος κατέβαινε ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὴν Ἱεριχώ. Εἰς τὸ δρόμο εἶναι μιὰ μικρὴ ἔρημος καὶ πιὸ πέρα βουνά, δάση καὶ βαθειὲς χαράδρες. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἦσαν

Ὁ καλὸς Σαμαρείτης

πάντοτε ληστές. Καθὼς λοιπὸν περνοῦσε ὁ Ἰουδαῖος ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό, τὸν ἔπιασαν οἱ ληστές. Τοῦ πήραν ὅ,τι εἶχε, ὡς καὶ τὰ ροῦχα του ἀκόμη, τὸν ἐκτύπησαν δυνατὰ καὶ κατόπιν ἔφυγαν, ἀφοῦ τὸν ἄφησαν γυμνὸ καὶ μισοπεθαμένο.

Ἔστερα ἀπὸ λίγη ὥρα πέρασε ἀπ' ἐκεῖ, καβάλα στ' ἄλογό του, ἓνας ἱερέας. Ἄκουσε τὰ βογγητὰ τοῦ μισοπεθαμένου Ἰουδαίου, τὸν εἶδε, μὰ ἡ καρδιά του δὲν λυπήθηκε. Ἔκανε πὼς δὲν κατάλαβε τίποτε, ἐκτύπησε τ' ἄλογό του κ' ἔφυγε τὸ γρηγορώτερο.

Ὁ μισοπεθαμένος ἀπελπίσθηκε. Μὰ ἡ ἀπελπισία του διε-

λύθη άμέσως γιατί είδε ότι έρχόταν ένας Λευίτης (ύπηρέτης του ναού).

Κι ό Λευίτης όμως μόλις είδε τόν άνθρωπο έτάχυνε τό βήμα του και προσπέρασε, σάν νά μή τόν είχε ίδῆ.

Ό πληγωμένος άπελπίστηκε πιά. Κ' ή άπελπισία του μεγάλωσε πιό πολύ, όταν άκουσε τό κουδούνι ένός μουλαριού κ' είδε πώς έρχόταν ένας Σαμαρείτης.

—'Αφοῦ ό Ιερέας μας κι ό Λευίτης μας δέν με πρόσεξαν, θά με προσέξῃ ό έχθρός μας ό Σαμαρείτης ;

Αυτά έσκέφθηκε κ' έκλεισε τά μάτια του, προσμένοντας τό θάνατο.

Μά ό Σαμαρείτης, όταν έφθασε κοντά και άντελήφθη τόν μισοπεθαμένο 'Ιουδαίο, τόν λυπήθηκε ή καρδιά του, κατέβηκε γρήγορα από τό μουλάρι του κ' έτρεξε κοντά του. Τόν είδε, τοῦ μίλησε κ' έτρεξε κ' έφερε από τό δισάκκι του δυό μπουκαλάκια, τό ένα με κρασί και τ' άλλο με λάδι. Τοῦ έπλυνε τίς πληγές με τό κρασί, τούς έβαλε κατόπιν λάδι, έσχισε μερικά του ροῦχα, τά έκανε σάν έπιδέσμους και τοῦ τίς έδεσε.

Έπειτα με δυσκολία τόν άνέβασε εις τό μουλάρι, τόν έδεσε καλά γιά νά μήν κουνιέται και με προσοχή, κρατώντας τό μουλάρι, ξεκίνησε.

Έπειτα από πολύωρη πορεία τόν έφερε εις τήν 'Ιεριχώ και τόν έπήγε εις ένα πανδοχείο (χάνι). Όλη τή νύχτα ό Σαμαρείτης έκάθησε εις τό προσκέφαλο τοῦ 'Ιουδαίου γιά νά τόν περιποιηθῆ. Τό πρωί, έπειδή βιαζόταν νά φύγῃ, έκάλεσε τόν ξενοδόχο, τοῦ έδωσε 2 δηνάρια και τοῦ είπε :

—Περιποιήσου τον. Κι αν ζοδέψῃς περισσότερα, όταν θά γυρίσω, θά σέ πληρώσω.

— Ποιός λοιπόν από τούς τρεῖς φέρθηκε ὅπως έπρεπε άπέναντι τοῦ πληγωμένου ; ρώτησε ό Χριστός τό νομικό.

Κι αυτός άπήντησε :

—'Εκεῖνος πού τόν έλυπήθη και τόν έδωσε.

—Πήγαινε λοιπόν και νά φέρεσαι και σῦ ὅπως ό Σαμαρείτης, τοῦ άπήντησε ό Χριστός.

Εις τήν παραβολή αυτή δίδονται οί εξῆς έξηγήσεις :

•Ο 'Ιουδαῖος είναι ό άμαρτωλός άνθρωπος.

Οί πληγές του είναι οί άμαρτίες.

•Ο Ιερέας και ό Λευίτης είναι οί άρχηγοί τῆς 'Ιουδαϊκῆς

θηρσκειάς, πού δὲν προσπάθησαν νὰ σώσουν τοὺς ἀμαρτωλοὺς.

Ὁ Σαμαρείτης εἶναι ὁ καλὸς μας Χριστός.

Τὸ κρασί καὶ τὸ λάδι εἶναι τὰ μυστήρια τὰ ὁποῖα θεραπεύουν τὶς πληγὲς τῆς ψυχῆς μας.

Τὸ Πανδοχεῖον εἶναι ἡ Ἐκκλησία.

Ὁ ξενοδόχος εἶναι οἱ ἱερεῖς μας πού πρέπει νὰ φροντίζουν γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων.

Τὰ δύο δηνάρια εἶναι ἡ Παλαιὰ καὶ ἡ Καινὴ Διαθήκη.

Ἡθικὸ συμπέρασμα :

Κάθε ἄνθρωπος εἶναι ὁ πλησίον μας.

Πρέπει ν' ἀγαπᾶμε κάθε ἄνθρωπον.

Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ

Ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ διδάξῃ τὸν κόσμον, ὅτι ὁ καλὸς Θεὸς συγχωρεῖ ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι μετανοοῦν γιὰ τὶς ἀμαρτίες τους, εἶπε αὐτὴ τὴν παραβολή :

Ἔνας ἄνθρωπος εἶχε δυὸ γιούς. Ὁ μικρότερος ἀπ' αὐτοὺς μὲ μεγάλη ἐπιμονὴ ζητοῦσε ἀπὸ τὸν πατέρα του νὰ τοῦ δώσῃ τὸ μερίδιον τῆς περιουσίας του καὶ νὰ φύγῃ. Ὁ πατέρας μὲ κάθε τρόπο προσπάθησε νὰ τὸν κἀνῃ ν' ἀλλάξῃ γνώμη, ἀλλὰ ἐστάθηκε ἀδύνατον.

Μοίρασε λοιπὸν κι αὐτὸς τὴν περιουσία του, πῆρε ὁ μικρότερος τὸ μερίδιόν του, τὸ πούλησε καὶ μὲ τὰ χρήματα πού μάζεψε, ἔφυγε. Πῆγε εἰς μιὰ μακρινὴ μεγάλη πολιτεία. Ἐκεῖ μὲ φίλους ἄρχισε νὰ ζῆ μιὰ ζωὴ σπάταλη. Νόμιζε πὼς τὰ χρήματα δὲν θὰ σωθοῦν ποτέ. Ἀλλὰ τὰ χρήματα σώθηκαν, οἱ φίλοι τὸν ἄφησαν κι ὁ νέος ἄρχισε νὰ ζῆ δυστυχισμένα.

Ἀρχισε νὰ πεινάῃ καὶ εἰς τὴν ἀπελπισία του ἐπάνω πῆγε δοῦλος εἰς ἕνα πλούσιον γιὰ νὰ βόσκη χοίρους. Ἡ δυστυχία του ἐμεγάλωνε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα. Γιὰ νὰ χορτάσῃ τὴν πείναν του ἔτρωγε κι αὐτὸς ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα πού ἔρριχναν τροφή εἰς τοὺς χοίρους.

Εἰς τὴν μοναξιά του ὅμως καὶ εἰς τὴν ἀπελπισία του, ἄρχισε νὰ σκέπτεται καλύτερα καὶ νὰ συνέρχεται.

— Πόσοι ὑπηρέτες τοῦ πατέρα μου ζοῦν ἀνθρωπινά. Κ' ἐγὼ πού κατάντησα ! Ὁχι ! Ὁχι ! Δὲν ὑποφέρεται πιά αὐτό, σκεπτόταν ὁ ἄσωτος.

Ἄν καὶ ντρέπομαι, σκέφθηκε ἄλλη μέρα, θὰ γυρίσω πάλιν εἰς τὸν πατέρα μου καὶ θὰ τοῦ εἰπῶ : Πατέρα μου, συγχώρησέ με. Ἔκαμα μεγάλη ἀμαρτία. Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι πιά παιδί σου. Πάρε με κι ἄφησέ με νὰ ζῆσῃ κοντὰ σου σάν ἕνας ὑπηρέτης σου.

Αὐτὰ σκέφθηκε ὁ ἄσωτος κι ἀμέσως ἀφήνοντας τοὺς χοίρους καὶ τὰ ξυλοκέρατα, ξεκίνησε γιὰ τὸ πατρικό του σπίτι.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη καθόταν ὁ πατέρας εἰς τὸ μπαλκόνι. Εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὸ δυστυχισμένο νέο, ἀνεγνώρισε ὅτι εἶναι τὸ παιδί του κι ἔτρεξε νὰ τὸ προὔπαντήση. Παρὰ τὰ χάλια του, τὸ ἀγκάλιασε καὶ τὸ φίλησε πολλές φορές. Δὲν πρόφθασε ὁ νέος νὰ εἰπῇ ὅσα εἶχε σκεφθῆ γιὰ νὰ εἰπῇ. Ὁ πατέρας του γεμάτος ἀπὸ χαρὰ καὶ συγκίνηση φώναξε τοὺς ὑπηρέτες καὶ τοὺς εἶπε :

— Πηγαίνετε νὰ φέρετε τὰ καλά του ροῦχα, νὰ τὸν ντύσετε. Νὰ τοῦ φορέσετε καὶ τὸ δακτυλίδι του καὶ νὰ σφάζετε τὸ μοσχάρι τὸ σιτευτὸ ποὺ ἔχομε καὶ νὰ καλέσετε τοὺς φίλους του. Θέλω νὰ χαρῶ διότι ὁ υἱός μου ποὺ τὸν ἐθεωροῦσα χαμένον, εὐρέθη.

Ἐγιναν ὅλες οἱ ἐτοιμασίες σύμφωνα μὲ τις διαταγές τοῦ πατέρα, μαζεύτηκαν οἱ φίλοι κι ἄρχισαν νὰ διασκεδάζουν γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἀσώτου.

Ὁ μεγαλύτερος γιὸς ὄλη τὴν ἡμέρα δούλευε εἰς τὰ χωράφια τοῦ πατέρα του. Τὸ βράδυ γυρίζοντας ἄκουσε τὴ διασκέδαση, ἔμαθε τὰ νέα, ἐστενοχωρήθηκε γιὰ ὅλ' αὐτὰ καὶ δὲν ἤθελε νὰ πάη εἰς τὸ σπίτι. Τὸ ἔμαθε ὁ πατέρας του καὶ βγήκε ἔξω γιὰ νὰ τὸν προσκαλέσῃ. Ἐκεῖνος ὅμως θυμωμένα τοῦ εἶπε :

— Τόσα χρόνια σὲ ὑπακούω καὶ σοῦ ἐργάζομαι πιστὰ καὶ ποτὲ δὲν μοῦ ἔδωσες ἓνα κατσικάκι γιὰ νὰ τὸ φάω κ' ἐγὼ μὲ τοὺς φίλους μου. Τώρα δὲ ποὺ ἦλθε ὁ ἄσωτος γιὸς σου ὡς καὶ τὸ μοσχάρι τὸ σιτευτὸ ἔσφαξες.

Τότε ὁ καλὸς πατέρας τοῦ εἶπε :

— Παιδί μου, ἄδικα παραπονεῖσαι. Ὁλη ἡ περιουσία μου δική σου εἶναι. Ὁφείλεις ὅμως καὶ σὺ νὰ χαρῆς γιατί ὁ ἀδελφός σου ἦταν νεκρὸς κι ἀνέζησε, ἦταν χαμένος καὶ εὐρέθη.

Ἐρωτήσεις

- 1) Γιατί ὁ νεώτερος υἱὸς δὲν ἄκουσε τὸν πατέρα του ;
- 2) Σὲ ποιὰ κατάντια ἔφθασε καὶ γιατί ;
- 3) Ἐσκέφθη καλὰ γιὰ νὰ γυρίσῃ πίσω εἰς τὸν πατέρα του ;
- 4) Ἐπρεπε νὰ τοῦ φερθῆ ὁ πατέρας του ὅπως τοῦ ἐφέρθη ;
- 5) Τί διδάσκει ὁ Χριστὸς μὲ τὴν παραβολὴ αὐτή ;
- 6) Μὲ τί ἄλλο μᾶς ἐδίδαξε τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ὁ Χριστὸς ;

Ἡθικὸ συμπέρασμα :

Ὁ Θεὸς συγχωρεῖ ὄλους ἐκείνους τοὺς ἁμαρτωλοὺς οἱ ὁποῖοι μετανοοῦν.

4. Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Μιά μέρα ὁ Χριστὸς πῆρε μαζί του τοὺς μαθητὰς του Πέτρον, Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην καὶ ἀνέβηκαν εἰς τὸ ὄρος **Θαβώρ**, τὸ ὁποῖον εἶναι κοντὰ εἰς τὴ Ναζαρέτ, γιὰ νὰ προσευχηθῆ. Ὅταν ἔφθασαν κι ἄρχισε ὁ Χριστὸς νὰ προσεύχεται, μετεμορφώθη ἔμπρός τους, ὡς ἐξῆς :

Τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε σάν ἥλιος καὶ τὰ ρούχα του ἔγιναν λευκὰ σάν τὸ χιόνι. Τὴν ἴδια στιγμή φανερώθηκαν δίπλα του οἱ προφῆτες Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας, κι ἄρχισαν νὰ συνομιλοῦν μαζί του. Μόλις εἶδαν ὅλα αὐτὰ οἱ μαθηταὶ του τρόμαξαν, ὁ δὲ Πέτρος ζαλισμένος τοῦ εἶπε :

—Κύριε, εἶναι ὥραϊα νὰ μείνωμε ἐδῶ. Ἄς κάμωμε τρεῖς σκηνές, μιά γιὰ σέ κι ἀπὸ μιά γιὰ τὸ Μωϋσῆ καὶ τὸν Ἡλία.

Ἐνῶ ὁμοῦς ἔλεγε αὐτὰ ὁ Πέτρος, ἔξαφνα ἕνα φωτεινὸ σύννεφο ἐσκέπασε τὸν Ἰησοῦ καὶ τοὺς δυὸ ἄλλους προφῆτες. Μιά φωνὴ δὲ ἀπὸ τὸ σύννεφο ἀκούσθηκε νὰ λέγῃ :

—*Ὁὗτος εἶναι ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητὸς τὸν ὁποῖο ἀγαπῶ. Αὐτὸν νὰ ἀκούετε.*

Οἱ τρεῖς μαθηταὶ τρόμαξαν πῶς πολὺ, ἔπεσαν μὲ τὸ πρόσωπο εἰς τὴ γῆ καὶ τὸν προσκύνησαν.

Ὁ Ἰησοῦς ὁμοῦς τοὺς πλησίασε, τοὺς ἄγγιξε εἰς τὸν ὄμο καὶ τοὺς εἶπε :

—Σηκωθῆτε καὶ μὴ φοβεῖσθε.

Ὅταν ὁμοῦς αὐτοὶ σήκωσαν τὰ μάτια τους, δὲν εἶδαν κανένα ἄλλον παρὰ μόνον τὸ Χριστό, ὅπως ἦταν πάντοτε.

Μετὰ ἀπ' ὅλα αὐτὰ ξεκίνησαν νὰ κατεβοῦν ἀπὸ τὸ ὄρος. Εἰς τὸ δρόμο ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε νὰ μὴν εἰποῦν εἰς κανένα τίποτε ἀπ' ὅσα εἶδαν προτοῦ γίνῃ ἡ ἀνάστασή του.

Τὴ μεταμόρφωση τοῦ Χριστοῦ μας ἡ Ἐκκλησία τὴ γιορτάζει εἰς τὴς 6 Αὐγούστου. Τότε ψάλλεται τὸ Ἀπολυτίκιον :

«*Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστὲ ὁ Θεός, δείξας τοῖς μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύνατο. Λάμπων καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ φῶς σου τὸ αἰδῖον, πρεσβεῖαις τῆς Θεοτόκου, Φωτοδότα, δόξα σοι.*»

3. ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου

Κοντὰ εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἦταν ἓνα χωριό, ἡ *Βηθανία*. Ἐκεῖ ἔμενε ἓνας φίλος τοῦ Χριστοῦ, ὁ *Λάζαρος*, μαζί με τὶς ἀδελφές του, τὴν *Μάρθα* καὶ τὴν *Μαρία*. Ὅσες φορές θὰ πῆγαινε ὁ Χριστὸς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὴν Βηθανία γιὰ νὰ μείνῃ εἰς τὸ σπίτι τοῦ φίλου του.

Μιά μέρα ὁ Λάζαρος ἀρρώστησε βαριά κ' οἱ ἀδελφές του εἰδοποίησαν τὸ Χριστό.

Μόλις τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ Χριστὸς, εἶπε εἰς τοὺς μαθητάς του:

— Ἡ ἀσθένεια τοῦ φίλου μου δὲν εἶναι γιὰ θάνατο, ἀλλὰ γιὰ νὰ δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἐμείνει δυὸ ἡμέρες ἀκόμη ἐκεῖ ὅπου ἦταν καὶ τὴν τρίτην ἡμέρα εἶπε εἰς τοὺς μαθητάς του :

— Ὁ φίλος μου ὁ Λάζαρος ἐκοιμήθη. Ἄς πᾶμε νὰ τὸν ξυπνήσωμε.

Οἱ μαθηταὶ του, εἴτε γιὰτὶ δὲν κατάλαβαν, εἴτε γιὰτὶ δὲν ἠθελαν νὰ πάη ὁ Χριστὸς εἰς τὴν Ἰουδαία, ἐπειδὴ ἐφοβοῦντο μήπως οἱ Ἰουδαῖοι τοῦ κάμουν κακό, τοῦ εἶπαν :

— Κύριε, ἂν κοιμᾶται ὁ Λάζαρος, θὰ ξυπνήσῃ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη γι' αὐτὸ νὰ πᾶμε εἰς τὴν Ἰουδαία.

Ὁ Χριστὸς ὁμῶς τοὺς εἶπε :

— Ὁ Λάζαρος ἀπέθανε, ἄς πᾶμε πρὸς αὐτόν.

Καὶ ξεκίνησαν. Εἰς τὸ μεταξὺ ὁ Λάζαρος εἶχε πεθάνει πρὸ τριῶν ἡμερῶν καὶ τὸν εἶχαν θάψει.

Ἡ Μάρθα μόλις ἔμαθε ὅτι ἔρχεται ὁ Χριστὸς, βγῆκε νὰ τὸν προὔπαντήσῃ, ἐνῶ ἡ Μαρία ἔμεινε εἰς τὸ σπίτι μετὰ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς του.

Μόλις ἡ Μάρθα εἶδε τὸν Ἰησοῦ τοῦ εἶπε :

— Κύριε, ἐὰν εἴσαστε ἐδῶ, ὁ ἀδελφός μου δὲν θὰ πέθαινε. Ἄλλὰ καὶ τώρα ὁμῶς ξεύρω, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ σοῦ δώσῃ ὅ,τι τοῦ ζητήσῃς.

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάσταση. Ὅποιος πιστεύει εἰς ἐμὲ καὶ ἂν πεθάνῃ θ' ἀναστήθῃ. Σοῦ λέγω ὅτι ὁ ἀδελφός σου θ' ἀναστήθῃ, τῆς εἶπε ὁ Ἰησοῦς.

—Τὸ πιστεύω αὐτό, Κύριε, εἶπε ἡ Μάρθα κ' ἔτρεξε εἰς τὸ σπίτι νὰ εἰδοποιήσῃ καὶ τὴ Μαρία.

Ἦλθε καὶ ἡ Μαρία μὲ κλάματα καὶ θρήνους κι ὁ Χριστὸς τὶς λυπήθηκε κ' ἐρώτησε ποῦ εἶναι ὁ τάφος.

ἽΟλοι μαζί πῆγαν εἰς τὸν τάφο τοῦ Λαζάρου κι ὁ Χριστὸς διέταξε νὰ σηκώσουν τὴν πέτρα, ποῦ τὸν ἔκλεινε. Ἡ Μάρθα τότε εἶπε :

—Κύριε, εἶναι τώρα τέσσερες ἡμέρες ποῦ τὸν ἔχομε θάψει κι ἀσφαλῶς θὰ μυρίζῃ.

ἽΟ Χριστὸς ὁμως ἐπέμεινε, κι ἀφοῦ ἔκαμε τὴν προσευχή του, πῆγε κοντὰ εἰς τὸν τάφο καὶ φώναξε :

—Λάζαρε, ἔλα ἔξω.

ἽΑμέσως ὁ Λάζαρος σηκώθηκε, ἐπέταξε ἀπὸ πάνω του τὰ σάβανα καὶ βγήκε ἀπὸ τὸν τάφο.

ἽΟλοι ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ ἔμειναν κατάπληκτοι.

Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς πίστεψαν ἀμέσως καὶ μερικοὶ πάλιν ἔτρεξαν εἰς τὰ Ἵεροσόλυμα γιὰ νὰ εἰποῦν εἰς τοὺς Φαρισαίους τὸ θαῦμα.

Τὸ μεγάλο τοῦτο θαῦμα ἡ Ἵκκλησία μας τὸ γιορτάζει τὸ Σάββατο πρὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων καὶ λέγεται τὸ **Σάββατο τοῦ Λαζάρου**.

Τὸ πολῦτιμο μύρο καὶ ὁ Ἵούδας

Τὸ βράδυ τῆς Ἵδιας ἡμέρας ποῦ ὁ Χριστὸς ἀνέστησε τὸ Λάζαρο, οἱ ἀδελφὲς τοῦ Λαζάρου τοῦ ἔκαμαν τραπέζι.

ἽΗ Μαρία γιὰ νὰ δείξῃ εἰς τὸ Χριστὸ τὴ μεγάλη τῆς εὐγνωμοσύνη, ποῦ πλημμύριζε τὴν ψυχὴ τῆς, ἀγόρασε μιὰ πολῦτιμη μυρουδιά, ἔπλυνε μ' αὐτὴ τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ τὰ σφόγγισε μὲ τὰ μαλλιά τῆς. Μόλις εἶδε αὐτὸ ὁ Ἵούδας, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρχίσει νὰ φθονῇ τὸ Χριστό, εἶπε :

—ἽΗ μυρουδιά αὐτὴ μποροῦσε νὰ πωληθῇ γιὰ 300 δηνάρια καὶ τὰ χρήματα νὰ μοιρασθοῦν εἰς τοὺς φτωχοὺς.

Τὸ εἶπε δὲ αὐτὸ γιὰτι ἦταν φιλάργυρος καὶ γιὰτι ὁ Χριστὸς κ' οἱ ἄλλοι μαθηταὶ τοῦ εἶχαν ἀναθέσει νὰ κρατᾶ τὰ λίγα χρήματα ποῦ εἶχαν, γιὰ τὰ ἔξοδά τους. ἽΟ Χριστὸς ὁμως, μόλις ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ Ἵούδα, στενοχωρέθηκε καὶ εἶπε :

— Τοὺς φτωχοὺς τοὺς ἔχετε πάντοτε μαζί σας, ἐμὲ ὁμως ὄχι.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Χριστοῦ πίκραναν τὸ φθονερὸ Ἰούδα κι ἀμέσως μέσα εἰς τὴν ψυχὴ του γεννήθηκε ἡ ἄνομη ἰδέα νὰ κάμη κακὸ εἰς τὸ διδάσκαλό του.

Ἑρωτήσεις

- 1) Γιατί οἱ ἀδελφὲς τοῦ Λαζάρου κάλεσαν τὸ Χριστό ;
- 2) Γιατί δὲν πῆγε ἀμέσως ὁ Χριστὸς εἰς τὴ Βηθανία ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ φίλος του ἦταν ἄρρωστος ;
- 3) Περιγράψατε τὸ μεγάλο θαῦμα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου.
- 4) Γιατί ἡ Μαρία ἔπλυνε μὲ τὴ μυρωδιὰ τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ;
- 5) Τί ἔκαμε γι' αὐτὸ ὁ Ἰούδας καὶ γιατί ;

Ἠθικὸ συμπέρασμα :

Ὁ Θεὸς εἶναι παντοδύναμος. Πρέπει νὰ τοῦ δείχνωμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας μὲ κάθε τρόπο.

Ἡ δραματικὴ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου, τὸ μεγάλο αὐτὸ θαῦμα, ἔγινε γνωστὸ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Ὁλος ὁ κόσμος συζητοῦσε γι' αὐτό. Ὅλοι ἔλεγαν, ὅτι ἀληθινὰ αὐτὸς ποὺ ἔκανε αὐτὸ τὸ θαῦμα εἶναι ὁ Μεσσίας (ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ). Πολλοὶ ξεκίνησαν καὶ πῆγαν εἰς τὴν κοντινὴ Βηθανία γιὰ νὰ τὸν ἴδουιν.

Ὁ Χριστὸς τὴν ἄλλη μέρα ξεκίνησε νὰ ἔλθῃ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Προχωρῶντας ἔφθασε εἰς τὸ χωριὸν *Βηθφαγή* καὶ σταμάτησε γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ. Ἀμέσως φώναξε δυὸ μαθητὰς του καὶ τοὺς εἶπε :

—Βλέπετε τὸ ἀντικρινὸ χωριὸν ; Νὰ πᾶτε ἐκεῖ καὶ μόλις θὰ φθάσετε θὰ ἴδῃτε δεμένο ἓνα πουλάρι γαϊδουριοῦ (πῶλον δνου). Νὰ τὸ πάρετε καὶ νὰ τὸ φέρετε ἐδῶ. Κι ἂν σᾶς ἐρωτήσουν γιατί τὸ παίρνετε, νὰ εἰπῆτε ὅτι τὸ θέλει ὁ Κύριος καὶ θὰ σᾶς τὸ στείλῃ πάλιν.

Αὐτὸ καὶ ἔγινε. Σὲ λίγο γύρισαν οἱ μαθηταὶ μὲ τὸ πουλαράκι. Ἔστρωσαν εἰς τὴ ράχη του μερικὰ ροῦχα, κάθησε ἐπάνω ὁ Χριστὸς καὶ ξεκίνησαν.

Διάλεξε ὁ Χριστὸς τὸ πουλαράκι γιὰ νὰ μπῆ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι μπαίνει ὡς βασιλέας τῆς εἰρήνης καὶ

τοῦ πνεύματος καὶ γιὰ νὰ βγῆ ἀληθινὴ ἢ προφητεία τοῦ Ζαχαρίας, ἡ ὁποία ἔλεγε :

— *Ἴδού, θυγατέρα Σιών, ὁ Βασιλέας σου ἔρχεται καθισμένος ἐπὶ πώλου ὄνου.*

Τὸ Χριστὸ εἰς τὸν ἐρχομὸ του δὲν τὸν συνώδευαν μόνον οἱ μαθηταὶ του, ἀλλὰ καὶ πολλὸς κόσμος ἀπὸ τῆ Βηθανία, τῆ Βηθφαγῆ καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα.

Ἡ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα

Ὁλος αὐτὸς ὁ κόσμος εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ χαρὰ κ' ἐνθουσιασμό. Ἀπὸ τῆ χαρὰ τους μερικοὶ ἔστρωναν εἰς τὸ δρόμο τὰ ρούχα τους γιὰ νὰ περάσῃ ἐπάνω τους ὁ Χριστός.

Πολλοὶ ἔκοβαν κλαδιὰ ἀπὸ φοῖνικες ἢ ἀπὸ ἄλλα δένδρα καὶ τὰ ἔστρωναν εἰς τὸ δρόμο. Ὅλοι δὲ κρατώντας εἰς τὰ χέρια τους κλαδιὰ, ἐφώναζαν :

— Ὡσαννά (Ζήτη), εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὡσαννά ὁ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

Ἡ συνοδεία μὲ χαρούμενες φωνές καὶ μὲ διάφορες ἐκδηλώσεις προχώρουσε.

Εἰς τὴ στροφή ὅμως τοῦ δρόμου φάνηκαν τὰ Ἱεροσόλυμα. Εἶδε ὁ Χριστὸς τὴν πολιτεία, στενοχωρέθηκε, εἶπε τί θὰ πάθῃ καὶ γι' αὐτὸ ἔκλαψε.

Ἡ εἶδηση τοῦ ἐρχομοῦ του ἔφθασε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Κόσμος πολὺς βγήκε εἰς τοὺς δρόμους, νὰ τὸν ὑποδεχθῇ. Ὅταν πλησίασε ἡ συνοδεία του, ὁ ἐνθουσιασμὸς κ' ἡ χαρὰ τοῦ κόσμου ἦταν ἀπερίγραπτη. Ὅλοι φώναζαν τὸ Ὡσαννά καὶ τὰ παιδιὰ, κὸβοντας κι αὐτὰ κλάδους ἀπὸ βαγιές, ἔτρεχαν ἐμπρὸς φωνάζοντας καὶ δείχνοντας τὴ μεγάλη τους χαρὰ. Μὲ τέτοιον ἐνθουσιασμό, μὲ τέτοια δόξα, ἔφθασε ὁ Χριστὸς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

Οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς βλέποντας ὅλα αὐτὰ φθονοῦσαν κ' ἡ ἀγανακτησὴ τους ἦταν ἀφάνταστη. Ἀπὸ τὸ κακὸ τους μάλωναν τὰ παιδιὰ, τὰ ὅποια φώναζαν Ὡσαννά.

Ὁ Χριστὸς δταν τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ τοὺς εἶπε :

— Δὲν γνωρίζετε ὅτι ἀπὸ τὰ στόματα τῶν μικρῶν παιδιῶν θ' ἀκουσθοῦν ὕμνοι ;

Αὐτοὶ ὅμως μάνιασαν ἀπὸ τὴν κακία τους καὶ πῆγαν νὰ ἀποφασίσουν τί θὰ κάμουν. Ὁ Χριστὸς ἔφθασε εἰς τὸ Ναό, δίδαξε ἐκεῖ τὸν κόσμον, ἔμεινε ὅλη τὴν ἡμέρα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὸ βράδυ γύρισε εἰς τὴ Βηθανία γιὰ νὰ περάσῃ τὴ νύχτα του.

Τὴ θριαμβευτικὴ εἴσοδο τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα τὴ γιορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὴν Κυριακὴ πρὸ τοῦ Πάσχα, ἡ ὁποία λέγεται «Κυριακὴ τῶν Βαΐων».

Τότε ψάλλεται τὸ ἐξῆς Ἀπολυτίκιο :

«Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστὲ ὁ Θεός. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, ὡς οἱ παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν : Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου».

Ἑρωτήσεις

- 1) Ἀπὸ ποῦ ξεκίνησε ὁ Χριστὸς κι ἀπὸ ποῦ πέρασε γιὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ; Ποῦ εἶναι τὰ μέρη αὐτὰ ;
- 2) Γιατί ζήτησε νὰ καθίσῃ ἐπάνω εἰς ἓνα πογλάρι ;
- 3) Τί ἔκαμε ὁ κόσμος καὶ γιατί ;
- 4) Γιατί οἱ Φαρισαῖοι στενοχωρέθηκαν καὶ μάνιασαν ;
- 5) Πῶς γιορτάζομε ἡμεῖς τώρα εἰς τὴν Ἐκκλησίᾳ μας τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων καὶ γιατί ;
- 6) Γιατί νὰ ὀνομασθῇ Κυριακὴ τῶν Βαΐων ;

Ἠθικὸ συμπέρασμα :

Ἄς εἶναι πάντοτε εὐλογημένον τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ κατὰ τῶν Φαρισαίων

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἦλθε πάλιν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ πῆγε εἰς τὸ Ναό. Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ τὴν ἐπομένη ἡμέρα.

Ἔμενε τὴν ἡμέρα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὸ βράδυ γύριζε εἰς τὴ Βηθανία γιὰ νὰ διανυκτερεύῃ. Κατάλαβε τὸ φθόνο καὶ τὴ μανία τῶν Φαρισαίων καὶ γιὰ νὰ τοὺς ξεσκεπάσῃ εἰς τὸν κόσμον, μίλησε γι' αὐτοὺς καὶ τοὺς εἶπε τί εἶναι καὶ τί κάμουν καὶ γιατί φέρονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Εἰς τὸ τέλος ἀποτείνόμενος εἰς αὐτοὺς τοὺς εἶπε πολλὰς ἀλήθειες.

Εἰς κάθε μιὰ ἀπὸ τίς ἀλήθειες αὐτὲς ἄρχιζε μὲ τό :

Ὁυαί, ὑμῖν Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι. δηλ. ἀλλοίμονον σ' ἐσᾶς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι. Τὸ μεγάλο αὐτὸ κατηγορητήριον τοῦ Χριστοῦ γιὰ τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους τὸ ἀκοῦμε εἰς τὴν περικοπὴ τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ ὁποία διαβάζεται εἰς τὴν ὄλονυκτία τῆς Μεγάλης Τρίτης.

Εἰς τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας του, μίλησε καὶ γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ εἶπε ὅτι θὰ ἐρημωθοῦν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐγινε πολλὰ χρόνια μετὰ τὸ θάνατό του.

Τὸ παράνομο Συμβούλιο

Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἡ ὁμιλία του ἐναντίον τους γέμισε τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους θυμὸ.

Μαζεύθηκαν λοιπὸν ὄλοι τους εἰς τὸ *Μέγα Συνέδριον*, δηλ. τὸ θρησκευτικὸ τους δικαστήριον, καὶ ἔχοντας πρόεδρον τὸν ἀρχιερέα *Καϊάφα*, ἀπεφάσισαν νὰ εὑροῦν τρόπο γιὰ νὰ ἐξοντώσουν τὸ Χριστό.

Ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα

Ἐνῶ οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἐσκέπτοντο μὲ ποῖον τρόπο θὰ πιάσουν τὸ Χριστὸ καὶ δὲν ἤξευραν τί νὰ κάμουν, παρουσιάσθηκε σ' αὐτοὺς ὁ Ἰούδας, ὁ μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ καὶ τοὺς εἶπε :

—Ἔρω γιὰ τί σκέπτεσθε. Τί θὰ μοῦ δώσετε κ' ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ τὸν πιάσετε. Εἶμαι πάντοτε μαζί του καὶ θὰ εὔρω τὸν τρόπο γιὰ νὰ σὰς εἰδοποιήσω, ὥστε νὰ τὸν πιάσετε σὲ κανένα ἀπόμερο μέρος γιὰ νὰ μὴ γίνῃ θόρυβος καὶ ξεσηκωθῇ ὁ κόσμος ποὺ τὸν ἀγαπᾷ.

Ἐκεῖνοι ὕστερα ἀπὸ συζητήσεις καὶ παζαρέματα τοῦ ἔταξαν 30 ἀργύρια κ' ἐκεῖνος δέχθηκε. Ἐφυγε ἀπ' ἐκεῖ καὶ πῆγε πάλι κοντὰ εἰς τὸ Χριστὸ γιὰ νὰ εὔρῃ τὸν τρόπο τῆς προδοσίας του.

Ἡ προδοσία αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ μας ἐγινε ἡμέρα Τετάρτη. Γι' αὐτὸ καὶ τὴν Τετάρτη νηστεύομε.

Ἑρωτήσεις

1) Τί ἔκαμε τοὺς Φαρισαίους νὰ θέλουν νὰ ἐξοντώσουν τὸ Χριστό ;

2) Ποῦ ἐπῆραν τὴν ἀπόφασή τους καὶ ποιὸς τοὺς ἐβοήθησε ;

3) Γιατί ὁ Ἰούδας ἐγινε προδότης τοῦ διδασκάλου του ;

4) Βρῆτε κι ἄλλους προδότες ἀπὸ τὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας καὶ τί ἔκαμε ὁ καθένας ἀπ' αὐτούς ;

Ἠθικὸ συμπέρασμα :

Ὁ φθόνος ὀδηγεῖ πάντα εἰς τὸ κακό. Ἡ προδοσία καταστρέφει.

Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος

Ἐφθασε ἡ Μεγάλη Πέμπτη. Ἡ γιορτὴ τοῦ Πάσχα πλησίαζε. Ὁ Χριστὸς ἦταν εἰς τὴ Βηθανία.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ρώτησαν οἱ μαθηταὶ του τὸ Χριστό :

—Διδάσκαλε, ποῦ θέλεις νὰ φᾶμε τὸ Πάσχα ;

Ὁ Ἰησοῦς κάλεσε δύο μαθητὰς καὶ τοὺς εἶπε :

—Πηγαίνετε εἰς τὴν πόλιν καὶ θ' ἀπαντήσετε ἓναν ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος θὰ κρατῇ μιὰ στάμνα. Ἀκολουθήστε τον καὶ εἰς ὅποιον σπίτι πάει αὐτός, πηγαίνετε κ' ἐσεῖς. Ἐρωτήστε τὸν οἰκοδεσπότην, κι αὐτός θὰ σὰς δεῖξῃ ἓνα δωμάτιο εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα. Ἐκεῖ νὰ ἐτοιμάσετε τὸ δεῖπνο.

Ὅπως τοὺς εἶπε ὁ Χριστὸς, αὐτὸ ἔκαμαν κ' οἱ μαθηταί. Τὰ ἐτοιμάσαν ὄλα καὶ τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ ὄλα ἦσαν ἐτοιμά.

Μόλις ἄρχισε νὰ νυχτώνη ἦλθε ὁ Ἰησοῦς μετὰ τοὺς ἄλλους μαθητάς καὶ κάθησαν εἰς τὸ τραπέζι.

Σὲ λίγο ὁμοίως, γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ ὁ ἴδιος τὸ παράδειγμα τῆς ταπεινοφροσύνης, σηκώθηκε, ζώσθηκε μιὰ πετσέτα, πήρε καὶ μιὰ λεκάνη μετὰ μιὰ κανάτα νερὸ κι ἄρχισε νὰ πλύνῃ τὰ πόδια τῶν μαθητῶν του. Ὄταν ἦλθε ἡ σειρά τοῦ Πέτρου ἐκεῖνος δὲν ἤθελε νὰ δεχθῆ καὶ τοῦ εἶπε :

—Κύριε, ποτὲ δὲν θ' ἀφήσω νὰ μοῦ πλύνετε σεῖς τὰ πόδια μου.

—Ἄν δὲν μ' ἀφήσης, τότε δὲν εἶσαι μαθητὴς μου, τοῦ εἶπε ὁ Χριστός.

Ὁ Πέτρος τρόμαξε καὶ μετὰ λαχτάρα τοῦ εἶπε :

—Ὅχι μόνο τὰ πόδια ἀλλὰ καὶ τὰ χέρια καὶ τὸ κεφάλι νὰ μοῦ πλύνῃς, Κύριε.

Εἰς τὸ μεταξὺ τελείωσε ὁ Χριστός καὶ κάθησαν νὰ φᾶνε.

Ἐξαφνα τοὺς εἶπε :

—Κάποιος ἀπὸ σᾶς θὰ μὲ προδώσῃ καὶ θὰ μὲ παραδώσῃ σ' ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ μὲ πιάσουν.

Ὅλοι καταταράχθηκαν κι ἀναστατώθηκαν. Ἐνας—ἕνας ἄρχισαν νὰ τὸν ἐρωτοῦν :

—Μήπως εἶμαι ἐγώ, Κύριε ;

Τὴν ἐρώτηση αὐτὴ τοῦ τὴν ἔκαμε κι ὁ ἀγαπητός του μαθητὴς ὁ Ἰωάννης. Τότε ὁ Χριστός εἶπε :

—Εἶναι ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον θὰ δώσω ἕνα κομμάτι ψωμί, ἀφοῦ τὸ βουτήξω εἰς τὸ πιάτο.

Κι ἀμέσως πήρε ἕνα κομμάτι ψωμί, τὸ βούτηξε εἰς τὸ φαγητὸ καὶ προσφέροντάς το εἰς τὸν Ἰούδα τοῦ εἶπε :

—Ὅ,τι ἔχεις νὰ κάμῃς, κάμε το τὸ ταχύτερον.

Ὁ Ἰούδας ἐπήρε τὸ ψωμί κ' ἔφυγε. Ἐξω ἦταν σκοτάδι.

Μόλις ἔφυγε ὁ Ἰούδας, πήρε ὁ Ἰησοῦς τὸ ψωμί, τὸ εὐλόγησε, τὸ ἔκοψε κομμάτια καὶ προσφέροντάς το εἰς τοὺς μαθητάς, τοὺς εἶπε :

—*Δάβετε, φάγετε τοῦτο εἶναι τὸ σῶμα μου.*

Ἐπειτα πήρε τὸ ποτήρι μετὰ τὸ κρασί, σήκωσε τὰ μάτια του εἰς τὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Θεό, καὶ δίνοντάς το εἰς τοὺς μαθητάς, τοὺς εἶπε :

—*Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες. Τοῦτο εἶναι τὸ αἷμα μου τὸ τῆς Καινῆς Διαθήκης, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.*

Τοὺς συνέστησε δέ, ὅταν θὰ εἶναι μαζεμένοι, νὰ κάνουν τὸ ἴδιο γιὰ νὰ τὸν θυμοῦνται.

Μετὰ τὸ φαγητὸ τοὺς ἔδωσε τίς τελευταῖες του συμβουλές. Τοὺς εἶπε νὰ ἔχουν ἀναμεταξύ τους ἀγάπη, ὅτι θὰ τοὺς ἀφήσῃ γιὰ νὰ πάῃ κοντὰ εἰς τὸν Οὐράνιο Πατέρα του καὶ ὅτι

θά τοὺς στείλῃ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα γιὰ νὰ τοὺς φωτίσῃ καὶ νὰ τοὺς βοηθῇ εἰς κάθε περίστασι. Σηκώθηκαν κατόπιν ἀπὸ τὸ τραπέζι, βγήκαν ἔξω κι ἄρχισαν νὰ πηγαίνουν πρὸς τὸ Ὄρος τῶν Ἑλαιῶν.

Ὁ Πέτρος, συνομιλώντας μὲ τὸ Χριστό, τοῦ λέγει :

— Κύριε, κι ἂν ὅλοι σ' ἀφήσουν, ἐγὼ θὰ ἔλθω μαζί σου καὶ εἰς τὸ θάνατο ἀκόμη.

— Πέτρε, τοῦ λέγει ὁ Ἰησοῦς, μὴ λές μεγάλο λόγο. Ἀπόψε ἀκόμα, πρὶν φωνάξῃ ὁ πετεινὸς (δηλ. πρὶν ξημερώσῃ) τρεῖς φορές θὰ μ' ἀρνήθῃς.

Ἐπειτα ἐξακολούθησε νὰ τοὺς διδῇ συμβουλές καὶ προχωρώντας πέρασαν ἀπὸ ἓνα χεῖμαρρο, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο τῶν Κέδρων, καὶ ἔφθασαν εἰς τοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ, ὅπου ἦταν ὁ ὠραῖος κήπος τῆς Γεθσημανῆ.

Ἑρωτήσεις

1) Γιατί θὰ ἔτρωγε ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς μαθητὰς του εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ;

2) Πῶς ἔδιωξε τὸν Ἰούδα ;

3) Γιατί ὁ Χριστὸς ἔπλυνε τὰ πόδια τῶν μαθητῶν του ;

4) Ἡ εὐλογία τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ κρασιοῦ ὡς καὶ οἱ λόγοι τοῦ Χριστοῦ τί μᾶς θυμίζουσι ;

5) Τί εἶπε ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς μαθητὰς του γιὰ συμβουλές καὶ γιατί ;

Ἠθικὸ συμπέρασμα :

Ἡ καλύτερα ἀρετὴ εἶναι ἡ ἀναμεταξύ μας ἀγάπη.

Ἡ σύλληψη τοῦ Ἰησοῦ

Μόλις ἔφθασαν εἰς τὴν Γεθσημανῆ, εἶπε ὁ Χριστὸς νὰ μείνουν οἱ ἄλλοι ἔξω ἀπὸ τὸν κήπο καὶ νὰ πᾶνε μαζί του ὁ Πέτρος, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἰάκωβος, γιατί αὐτοὶ ἦσαν οἱ πιὸ ἀγαπημένοι μαθηταὶ του.

Μ' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς μῆκε εἰς τὸν κήπο καὶ προχωρώντας τοὺς εἶπε :

— Περὶλυπη εἶναι ἡ ψυχὴ μου μέχρι θανάτου.

Κι ἀφοῦ τοὺς εἶπε ν' ἀγρυπνήσουν, προχώρησε μόνος του. Ἐφθασε εἰς ἓνα μέρος, γονάτισε, σήκωσε τὰ χέρια του πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ κάνοντας τὴν προσευχὴν του ἔλεγε :

— Πατέρα μου, ἂν εἶναι δυνατόν ἄς περάσῃ ἀπ' ἐμὲ τὸ ποτήρι αὐτό. Ὅμως ἄς μὴ γίνῃ ὅπως θέλω ἐγώ, ἀλλ' ὅπως θέλεις Σὺ.

Σὲ λίγο γύρισε πρὸς τοὺς τρεῖς μαθητὰς του, ἀλλὰ τοὺς βρῆκε νὰ κοιμοῦνται.

— Δὲν μπορέσατε οὔτε μιὰ ὥρα ν' ἀγρυπνήσετε μαζί μου ;

τούς εἶπε μὲ παράπονο. Ἐφυγε πάλιν ἀπὸ κοντὰ τοὺς καὶ πῆγε νὰ προσευχηθῆ,

Ἦλθε γιὰ δευτέρα φορά κοντὰ τοὺς καὶ τοὺς βρῆκε καὶ πάλι κοιμισμένους. Ἐφυγε γιὰ τρίτη φορά. Γονάτισε καὶ πάλιν κ' ἐξακολούθησε τὴν προσευχή του. Ἡ ἀγωνία του ἦταν μεγάλη. Ἰδρώτας φοβερός τὸν περιέλουσε.

Ἐπιστρέφοντας βρῆκε τοὺς ἀγαπημένους μαθητάς του νὰ

Ὁ Χριστὸς προσεύχεται στὴ Γεσθημανῆ

κοιμούνται. Ἡ στενοχώρια τοὺς κ' ἢ κούρασή τοὺς ἢ ψυχικὴ τοὺς ἔφεραν φοβερὴ νύστα.

Τοὺς ξυπνάει καὶ μὲ παράπονο, τοὺς λέγει :

—Κοιμᾶσθε λοιπόν ! Νά, ἔφθασε ἡ ὥρα πού ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ παραδίδεται εἰς τὰ χέρια τῶν παρανόμων. Ἰδοῦ, ἔφθασε ἐκεῖνος πού θὰ μὲ προδώσῃ.

Καὶ πραγματικά. Τῆ στιγμῆ ἐκείνη φάνηκαν φῶτα πολλὰ καὶ ἀκούσθηκε θόρυβος μεγάλος.

Ἦσαν οἱ ἄνθρωποι τῶν Φαρισαίων καὶ Ῥωμαῖοι στρατιῶνες τοὺς ὁποίους ὠδηγοῦσε ὁ Ἰούδας, γιὰ νὰ πιάσουν τὸ Χρι-

στό. Ὁ Χριστὸς παίρνοντας τοὺς μαθητὰς του πῆγε κοντά τους καὶ τοὺς ἐρωτᾷ :

— Ποῖον ζητεῖτε ;

— Ἰησοῦν τὸν Ναζωρινόν, τοῦ ἀπαντοῦν.

— Ἐγὼ εἶμαι, τοὺς λέγει μὲ θάρρος ὁ Χριστὸς καὶ τοὺς πλησιάζει.

Τὴν ἴδια ὁμως στιγμή τὸν πλησίασε καὶ ὁ Ἰούδας καὶ λέγοντάς του «*Χαῖρε ραβί*» τὸν φίλησε.

Τὸ φίλημα αὐτὸ τοῦ Ἰούδα ἦταν τὸ σύνθημα, γιὰ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ στρατιῶτες, ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ Χριστὸς. Τότε προχώρησαν ὅλοι τους καὶ ἔπιασαν τὸ Χριστό. Ὁ Πέτρος, βλέποντας ὅλα αὐτά, θύμωσε καὶ βγάζοντας ἓνα μαχαίρι ἐπιτίθεται κατὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ κόβει τὸ αὐτὶ ἐνὸς δούλου τοῦ ἀρχιερέως, τοῦ Μάλχου. Ὁ Ἰησοῦς τὸν μάλωσε γι' αὐτὸ καὶ τοῦ εἶπε :

— Πέτρε, Πέτρε, βάλε τὸ μαχαίρι σου εἰς τὴ θήκη του.

Κόλλησε ἔπειτα τὸ αὐτὶ τοῦ Μάλχου καὶ χωρὶς νὰ φέρῃ ἀντίσταση τὸν ἔδεσαν καὶ πῆγε μὲ κείνους οἱ ὅποιοι τὸν ἔπιασαν.

Οἱ μαθηταὶ του στενοχωρημένοι ἔφυγαν κι αὐτοί. Μόνο ὁ Πέτρος κι ὁ Ἰωάννης τὸν ἀκολούθησαν.

Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Ἄννα

Δεμένον ἔφεραν τὸν Ἰησοῦ οἱ στρατιῶτες εἰς τὸν Ἄννα, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ ἀρχιερέας τῆς περασμένης χρονιάς. Ἦταν ὁμως καὶ πεθερὸς τοῦ Καϊάφα, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ ἀρχιερέας τῆς χρονιάς ἐκείνης. Ὁ Ἄννας ἄρχισε νὰ ἐρωτᾷ τὸν Ἰησοῦ γιὰ τὴ διδασκαλία του. Ὁ Χριστὸς τοῦ ἀπήντησε ὅτι ὅ,τι ἔκαμε τὸ ἔκαμε φανερά καὶ ἐπομένως ὅποιονδήποτε κι ἂν ρωτήσουν, θὰ τοὺς ἔλεγε τί ἐδίδασκε καὶ τί ἔκαμε.

Ὁ Ἄννας τίποτε δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ εἰπῇ. Μόνο ἓνας ἀπὸ τοὺς ὑπέρτας τοῦ Ἄννα ἐρράπισε (ἔσκαμπίλησε) τὸ Χριστό καὶ τοῦ εἶπε :

— Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀπαντᾷς εἰς τὸν ἀρχιερέα ;

Ἄλλ' ὁ Χριστὸς τοῦ ἀπήντησε ἀμέσως :

— Ἐὰν κακῶς ὠμίλησα, μαρτύρησε περὶ τοῦ κακοῦ· ἐὰν δὲ καλὰ, γιατί μὲ δέρνεις ;

Ὁ Ἄννας δὲν προχώρησε νὰ ἐξετάσῃ τίποτε ἄλλο, γιατί δὲν εἶχε δικαίωμα. Γιὰ τοῦτο διέταξε νὰ ὀδηγήσουν δεμένο καὶ πάλιν τὸν Ἰησοῦ εἰς τὸν ἀρχιερέα Καϊάφα.

Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Καϊάφα

Περικυκλωμένος ἀπὸ στρατιῶτες καὶ σφιχτοδεμένος, ξεκίνησε ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ τὸν πᾶνε εἰς τὸν Καϊάφα.

Πίσω πίσω στῆ θλιβερῇ αὐτῇ ἀκολουθίᾳ ἀκολουθοῦσαν

θλιμμένοι δυο ἄνδρες. Ἦσαν ὁ Ἰωάννης κι ὁ Πέτρος. Ἐφθασε ἡ συνοδεία εἰς τὸν περίβολο τοῦ ναοῦ, ὅπου ἦταν ἡ κατοικία τοῦ ἀρχιερέα Καϊάφα. Ἦταν περασμένα μεσάνυχτα. Μολονότι τῆ νύχτα, σύμφωνα μὲ τὸν Ἰουδαϊκὸ νόμο, δὲν ἐπιτρεπόταν νὰ γίνῃ δίκη, ἐν τούτοις ὁ Καϊάφας κάλεσε ἀμέσως τὸ Συνέδριο τῶν Φαρισαίων νὰ ἀνακρίνουν τὸ Χριστὸ καὶ τὸ πρῶν νὰ βγάλουν τὴν ἀπόφαση.

Διάφοροι ψευδομάρτυρες, τοὺς ὁποίους ἔφεραν οἱ Γραμματεῖς κ' οἱ Φαρισαῖοι νὰ κατηγορήσουν τὸ Χριστό, ἔλεγαν πολλὰ ἐναντίον. Οἱ κατηγορίες ὅμως ὄλων δὲν συμφωνοῦσαν. Ἐπρεπε οἱ μαρτυρίες τουλάχιστον δύο μαρτύρων νὰ συμφωνοῦν, γιὰ νὰ μπορέσῃ ὁ Καϊάφας νὰ τὸν δικάσῃ.

Εἰς τὸ τέλος βρῆκαν δύο μάρτυρες, τοὺς ὁποίους ἔβαλαν νὰ εἰποῦν :

— Τὸν ἀκούσαμε αὐτὸν νὰ λέγῃ, ὅτι μπορεῖ νὰ χαλάσῃ τὸ Ναὸ καὶ μέσα εἰς τρεῖς ἡμέρες νὰ τὸν ξαναφτιάξῃ.

Καθ' ὄλο τὸ διάστημα ποὺ ἐξετάζοντο οἱ μάρτυρες, ὁ Χριστὸς δὲν μιλοῦσε. Γι' αὐτὸ θυμωμένος ὁ Καϊάφας τοῦ εἶπε :

— Ἀκοῦς τί σὲ κατηγοροῦν ; Τί ἔχεις ν' ἀπαντήσῃς ;

Ἄλλ' ὁ Χριστὸς σιωποῦσε καὶ πάλιν.

Τότε ὁ Καϊάφας σηκώθηκε ἀπὸ τῆ θέσῃ του καὶ εἶπε εἰς τὸ Χριστό :

— Σ' ἐξορκίζω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, νὰ μᾶς εἰπῇς, ἐάν σὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Χωρὶς νὰ δειλιάσῃ καθόλου ὁ Χριστὸς τοῦ ἀπαντᾷ :

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι.

Μόλις ἄκουσε αὐτὸ ὁ Καϊάφας ἀγανάκτησε, θύμωσε καὶ ἀπὸ τὸ θυμὸ του ἐξέσχισε τὰ ροῦχα του καὶ εἰς τὸ τέλος φώναξε πρὸς τὰ ἄλλα μέλη τοῦ Συνεδρίου :

— Δὲν ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ μάρτυρες. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βλασφήμησε. Τὸ ἀκούσατε ὅλοι σας αὐτό. Τί ἀποφασίζετε ;

Ἄλλοι τότε μ' ἓνα στόμα φώναξαν :

— Εἶναι ἔνοχος θανάτου.

Κατόπιν αὐτοῦ παρέδωσαν τὸ Χριστὸ εἰς τοὺς ὑπηρέτες καὶ τοὺς στρατιῶτες. Ἀρχισαν τότε ὅλοι αὐτοὶ νὰ τὸν κακομεταχειρίζονται. Ἄλλοι τὸν ἔφτυναν, ἄλλοι τὸν κοροΐδευαν καὶ ἄλλοι τὸν κτυποῦσαν λέγοντάς του :

— Προφήτευσε, Χριστέ, ποιὸς σὲ δέρνει ;

Ὁ Πέτρος ἀρνεῖται τὸ Χριστό

Ὅταν ἡ συνοδεία μὲ τὸ Χριστὸ ἔφθασε εἰς τὸν Καϊάφα, ὁ Ἰωάννης, ποὺ ἦταν γνωστός, μπῆκε κι αὐτὸς μέσα, παρακάλεσε δὲ νὰ ἀφήσουν καὶ τὸν Πέτρο. Μπαίνοντας μέσα ὁ Πέτρος τὸν ρώτησε ἡ θυρωρὸς :

— Μήπως κ' ἐσὺ εἶσαι μαθητὴς τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ;

Ὁ Πέτρος ὁμῶς ἀρνήθηκε.

Γιὰ νὰ μποῦν εἰς τὸ Συνέδριο ὅπου ἦταν ὁ Χριστός, ὁ Ἰωάννης κι ὁ Πέτρος δὲν ἐπετρέπετο.

Κάθησαν λοιπὸν εἰς τὴν αὐλή, ὅπου ἦσαν οἱ ἄνθρωποι τῆς συνοδείας, οἱ ὅποιοι ἐπειδὴ ἦταν νύχτα κ' ἔκανε κρύο εἶχαν ἀνάψει φῶτιά καὶ ἐζεσταίνοντο.

Ἐκεῖ ἓνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες, συγγενῆς τοῦ Μάλχου, πῆγε κοντὰ εἰς τὸν Πέτρο καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐσένα ἐγὼ σὲ εἶδα εἰς τὸν κῆπο μαζί με τὸν ἄνθρωπον αὐτόν.

Ὁ Πέτρος ὁμῶς ἀρνήθηκε γιὰ δευτέρα φορά. Τὸν ρώτησε κατόπιν καὶ τρίτος κι ὁ Πέτρος πάλιν ἀρνήθηκε λέγοντας:

— Δὲν ξέρω τί μοῦ λές. Οὔτε ξέρω καν τὸν ἄνθρωπο αὐτόν.

Ἀμέσως ὁμῶς φώναξε ὁ πέτεινός. Τότε ὁ Πέτρος θυμῆθηκε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, βγήκε ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλή κ' ἔκλαψε πικρά.

Ἡ καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ

Ὁ Ἰησοῦς ἔμεινε ὡς τὰ ξημερώματα εἰς τὴ φυλακὴ. Πρῶι πρῶι, μαζεύθηκαν τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου με ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Καϊάφα.

Γρήγορα γρήγορα ἔκαναν τὴ δίκη με τοὺς ἴδιους ψευδο-μάρτυρες καὶ χωρὶς χρονοτριβῆ ἐξέδωκαν τὴν ἐπίσημη ἀπόφασή τους, με τὴν ὅποιαν κατεδίκασαν τὸ Χριστὸ εἰς θάνατον.

Ἦταν πρῶι τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς.

Γιὰ νὰ ἐκτελέσουν ὁμῶς τὴν ἀπόφασή τους αὐτὴ ἔπρεπε νὰ τὴν ἐγκρίνη ὁ ἡγεμόνας τῶν Ῥωμαίων. Ἠγεμόνας τότε ἦταν ὁ *Πόντιος Πιλάτος*.

Τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα

Μόλις τὸ πρῶι ἔμαθε ὁ Ἰούδας ὅτι ὁ Ἰησοῦς καταδικάσθηκε εἰς θάνατον, μετανόησε γιὰ τὸ μεγάλο κακὸ ποῦ ἔκαμε.

Ἔτρεξε καὶ βρῆκε τοὺς Φαρισαίους μαζεμένους εἰς τὸ Ναό. Μὲ πόνο βαθὺ τοὺς γύρισε πίσω τὰ 30 ἀργύρια καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἀμάρτῃσα γιὰτί σὰς παρέδωσα ἓναν ἄθῶο.

Αὐτοὶ ὁμῶς με ἀπάθεια τοῦ ἀπήντησαν:

— Τί μὰς μέλλει ἐμὰς. Σὺ νὰ ὄψεσαι.

Τότε αὐτὸς καταλυπημένος, ἔφυγε ἀπ' ἐκεῖ κ' ἐπῆγε κ' ἐκρεμάσθηκε.

Οἱ Φαρισαῖοι δὲν θέλησαν νὰ βάλουν τὰ 30 ἀργύρια εἰς τὸ ταμεῖο τοῦ Ναοῦ κι ἀγόρασαν μ' αὐτὰ ἓνα χωράφι ἐνὸς κεραμιδᾶ, γιὰ νὰ θάψουν ἐκεῖ τοὺς ξένους. Τὸ χωράφι αὐτὸ ἀπὸ τότε ὠνομάσθηκε *ἀγρὸς αἵματος*.

Ἐρωτήσεις

1) Ποιοὺς μαθητὰς πῆρε μαζί του ὁ Χριστὸς μέσα εἰς τὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ καὶ γιὰτί;

- 2) Ἐφέρθησαν ὅπως ἔπρεπε οἱ μαθηταὶ αὐτοὶ ἀπέναντι τοῦ Χριστοῦ καὶ γιατί ;
- 3) Πῶς ἔγινε ἡ σύλληψη τοῦ Χριστοῦ ;
- 4) Ποῦ ἔφεραν τὸ Χριστὸ καὶ τί ἔγινε ;
- 5) Πότε ἔγιναν ὅλα αὐτά ;
- 6) Γιατί ἔκλαψε ὁ Πέτρος ;
- 7) Γιατί κρεμάστηκε ὁ Ἰούδας ;
- 8) Πότε ἐξεδόθηκε ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφαση γιὰ τὸ Χριστό ;
- 9) Ἡ Ἐκκλησία μας πότε τὰ γιορτάζει ὅλα αὐτὰ καὶ πῶς λέγονται ;

Ο Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου

Μόλις ἔβγαλε τὸ Συνέδριο τῶν παρανόμων Ἰουδαίων τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφαση, ἀμέσως μὲ συνοδεία ἔστειλαν τὸν Ἰησοῦ εἰς τὸν Πιλάτο, γιὰ νὰ πάρουν τὴν ἔγκριση τοῦ θανάτου. Ἐβιάζοντο νὰ θανατώσουν τὸ Χριστό, γιατί ἡ ἄλλη μέρα ἦταν Σάββατο καὶ θὰ γιόρταζαν τὸ Πάσχα.

Ὁ Πόντιος Πιλάτος ἔμενε εἰς τὸ *Πραιτώριον* (διοικητήριον). Τοῦτο ἦταν ἓνα φρούριο, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο καὶ *Ἀντωνία* *Ἀκρόπολις* καὶ εἰς τὸ ὁποῖο ἐκτός τοῦ Πιλάτου ἔμενε καὶ Ῥωμαϊκὸς στρατός.

Ὁ Πιλάτος ὅταν ἄκουσε γιὰ ποῖο λόγο οἱ Ἰουδαῖοι κατέδικασαν τὸ Χριστὸ εἰς θάνατον, δὲν ἠθέλησε νὰ διατάξη νὰ τὸν θανατώσουν.

Μόλις τὸ κατάλαβαν αὐτὸ οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς τῶν Ἰουδαίων, κατηγόρησαν τὸ Χριστὸ ὅτι παρουσιάζεται ὡς Βασιλέας τῶν Ἰουδαίων. Ὅλοι τους αὐτοὶ ἦσαν ἔξω ἀπὸ τὸ Πραιτώριον. Δὲν ἐπήγαιναν μέσα γιατί ἤθελαν νὰ εἶναι καθαροὶ γιὰ νὰ γιορτάσουν τὸ Πάσχα τους. Ἐὰν δὲ ἔμπαιναν μέσα εἰς τὸ Πραιτώριον, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμά τους θὰ θεωροῦσαν τὸν ἑαυτὸν τους μολυσμένο.

Ὅταν ὁ Πιλάτος ἄκουσε τὴ νέα κατηγορία, πῆγε μέσα εἰς τὸ Χριστὸ καὶ τὸν ρώτησε :

— Σὺ εἶσαι ὁ Βασιλέας τῶν Ἰουδαίων ;

— Ἡ Βασιλεία ἡ δική μου δὲν εἶναι εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, ἀπήντησε ὁ Χριστός.

Ὁ Πιλάτος ἐπῆγε πάλιν εἰς τοὺς Ἰουδαίους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν μαζευτῆ ἔμπρὸς εἰς Πραιτώριον καὶ τοὺς εἶπε :

— Καμιὰ αἰτία δὲν βρῖσκω εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον γιὰ νὰ τὸν καταδικάσω.

Ὁ ὄχλος ὁμῶς τῶν Ἰουδαίων, παρακινούμενος ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς, ἄρχισε νὰ φωνάζη, νὰ κατηγορῇ τὸ Χριστὸ καὶ νὰ φοβερῖζη τὸν Πιλάτο, ὅτι δὲν εἶναι φίλος τοῦ Καίσαρος, δηλ. τοῦ αὐτοκράτορα τῶν Ῥωμαίων. Ὁ Πιλάτος ὁμῶς ἐκύτταξε γὰ εὖρη τρόπο, γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Ἰησοῦ.

Εἰς αὐτὸ τὸν ἐπηρέασε καὶ ἡ γυναῖκα του, ἡ ὁποία μ' ἔναν ἀπεσταλμένο τοῦ παράγγειλε :

— «Μὴ κάνης κανένα κακὸ εἰς τὸν δίκαιον αὐτὸν ἄνθρωπο. Πολλὰ τρομερὰ ὄνειρα εἶδα γι' αὐτὸν ἀπόψε εἰς τὸν ὕπνο μου».

Τὴν ἄλλη ἡμέρα οἱ Ἰουδαῖοι εἶχαν Πάσχα. Ὑπῆρχε ἡ συνήθεια τὸ Πάσχα νὰ χαρίζουν τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἓνα καταδικασμένον Ἰουδαῖον. Κατάδικος τότε ἦταν ἓνας φοβερὸς ληστής, ὁ Βαραββᾶς. Αὐτὸς ἦταν ἓνας ἀπαίσιος εἰς τὴν μορφή καὶ κακοῦργος εἰς τὴν ψυχὴν.

Ἐσχημάτισε ὁ Πιλάτος τὴ γνώμη ὅτι ἂν εἴπη εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ποιὸν θέλουν νὰ ἐλευθερώσῃ, θὰ ἔλεγαν αὐτοὶ τὸ Χριστὸ γιὰ καὶ πολλὰ καλὰ τοὺς εἶχε κάμει καὶ ἀθῶως ἦταν εἰς τὴν ψυχὴν κι ἄγγελος εἰς τὴν μορφήν. Μὲ τὴ σκέψη αὐτή, παρουσιάσθηκε ἐμπρὸς εἰς τὸν ὄχλον καὶ ρώτησε, ποιὸν θέλουν νὰ ἐλευθερώσῃ, τὸν Βαραββᾶν ἢ τὸν Ἰησοῦν.

Μὲ μιὰ φωνὴ ὄλος αὐτὸς ὁ κόσμος ἐφώνησεν :

— Βαραββᾶν . . . Βαραββᾶν.

— Καὶ τί νὰ κάμω τὸν Χριστόν ; ρώτησε ὁ Πιλάτος.

— Σταύρωσον . . . σταύρωσον αὐτόν ! ἀπήντησαν ὄλοι τοὺς μὲ μιὰ κραυγὴν.

Τέτοιες ὁδηγίαι εἶχαν πάρει ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους. Βλέποντας ὅλα αὐτὰ ὁ Πιλάτος καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ δώσῃ κάποια διέξοδο εἰς τὴν ὄργην τοῦ μανιασμένου αὐτοῦ κόσμου, διέταξε τοὺς στρατιῶτες του νὰ μαστιγώσουν (νὰ δειρουν) τὸ Χριστό.

Οἱ στρατιῶτες τὸν ἔφεραν εἰς τὴν πλατεῖαν, τὸν γύμνωσαν, τὸν ἔδεσαν σὲ μιὰ κολῶναν κι ἄρχισαν νὰ τὸν κτυποῦν δυνατὰ. Πονοῦσε φοβερὰ ὁ Χριστός, μὰ ὁ κόσμος ἔμενε ἀσυγκίνητος.

Ἐπειτα οἱ στρατιῶτες γιὰ νὰ ἐμπαίζουσαν τὸ Χριστό, τοῦ φόρεσαν μιὰ κόκκινη χλαμύδα, τοῦ πέρασαν εἰς τὸ κεφάλιν ἓνα στεφάνιν ἀπὸ ἀγκάθια, τοῦ ἔβαλαν καὶ εἰς τὰ χέρια ἓνα καλάμι. Ἄρχισαν κατόπιν νὰ γονατίζουν ἐμπρὸς του καὶ νὰ τοῦ λέγουν κοροΐδευτικά :

— Χαῖρε, Βασιλέαν τῶν Ἰουδαίων.

Κατόπιν ἄρχισαν πάλιν νὰ τὸν κτυποῦν, νὰ τὸν φτύνουν εἰς τὸ πρόσωπο, νὰ τὸν ραπίζουν καὶ νὰ τὸν βασανίζουν.

Σ' αὐτὰ τὰ κακὰ χάλια τὸν παρουσίασε πάλιν ὁ Πιλάτος εἰς τὸν κόσμο, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τοὺς συγκινήσῃ.

Ὅταν τὸν παρουσίασε τοὺς φώνησεν :

— Ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος.

Ἄλλ' αὐτοὶ ἄρχισαν νὰ φωνάζουσαν δυνατώτερα :

— Σταύρωσον... σταύρωσον αὐτόν.

Ἐπειδὴ δὲ ἔβλεπαν ὅτι ὁ Πιλάτος δὲν ἤθελε νὰ ἐγκρίνη τὸ θάνατον τοῦ Χριστοῦ, ἄρχισαν νὰ τὸν φοβερίζουν καὶ νὰ τοῦ φωνάζουσαν :

— Ἐάν τὸν ἀπολύσῃς δὲν εἶσαι φίλος τοῦ Καίσαρος.

Αὐτὸ ἐφόβισε τὸν Πιλάτου καὶ διέταξε νὰ μεταφέρουν οἱ στρατιῶτες τὸ Χριστὸ ἔξω ἀπὸ τὴν πλατεῖα, εἰς ἕνα τόπον ποῦ ἐλέγετο *Διθόστρωτον*, ἑβραϊκὰ δὲ *Γαββαθᾶ*.

Ἐκεῖ ἔκαμε μίαν ἀκόμη προσπάθεια, μήπως σώσῃ τὸ Χριστό, ἀλλὰ ὁ κόσμος ἐφώναζε :

— «*Ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτόν.*

Κατάλαβε πιά ὁ Πιλάτος ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν μπορούσε νὰ κάμῃ.

Διέταξε καὶ τοῦ ἔφεραν μίαν λεκάνη καὶ μίαν κανάτα μὲ νερό.

Ἐνιψε κατόπιν τὰ χέρια του καὶ εἶπε :

— Ἄθῶος εἶμαι ἀπὸ τὸν ἄδικο θάνατον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Σεῖς νὰ εἰσθε ὑπεύθυνοι.

Μὲ μασημένα λόγια ὁ παράνομος λαὸς ἐφώναζε :

— Τὸ αἷμα του ἐπάνω μας καὶ ἐπάνω εἰς τὰ παιδιά μας ἄς τρέξῃ.

Καὶ τότε ὁ Πιλάτος διέταξε ν' ἀπολύσουν τὸν Βαραββάν, τὸν δὲ Χριστὸ παρέδωσε εἰς τοὺς Ἰουδαίους γιὰ νὰ τὸν σταυρώσουν.

Ἡ Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ

Μετὰ τὴν διαταγὴν τοῦ Πιλάτου, παρέλαβαν τὸ Χριστὸ οἱ στρατιῶτες.

Τοῦ ἔβγαλαν τὴν κόκκινη χλαμύδα, τοῦ φόρεσαν πάλιν τὰ ροῦχα του, τὸν φόρτωσαν τὸ σταυρὸν, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον θὰ τὸν σταύρωναν καὶ τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸν τόπον τῆς Σταύρωσεως.

Ὁ τόπος αὐτὸς ἦταν ἔξω ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἐλέγετο *Κρανίον τόπος*, ἑβραϊκὰ δὲ *Γολγοθᾶς*.

Ἡ ἀγωνία ὅμως καὶ τὸ βάρος τοῦ Σταυροῦ κούρασαν πολὺ τὸ Χριστό.

Τρεῖς φορές ἔπεσε κάτω. Ὅταν εἶδαν πλέον ὅτι ἦταν ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ, ἀγγάρευσαν ἕναν ἀνθρώπον, τὸν *Σίμωνα τὸν Κυρηναῖον*, τὸν ὁποῖον συνήνητησαν εἰς τὸ δρόμον, νὰ φορτωθῇ αὐτὸς τὸ σταυρὸν.

Ὁλη αὐτὴ ἡ συνοδεία, ποῦ τὴν ἀκολουθοῦσε καὶ πολλὸς κόσμος, ἔφθασε εἰς τὸν Γολγοθᾶ.

Ἦταν Παρασκευὴ καὶ ἡ ὥρα ἦταν κατὰ τοὺς Ἑβραίους ἔξι, δηλ. μεσημέρι.

Οἱ στρατιῶτες ἔδωκαν τότε εἰς τὸ Χριστό νὰ πιῇ ἕνα ποτὸ ἀπὸ κρασί καὶ σμύρνα, γιὰ νὰ μὴ καταλάβῃ τοὺς πόνους, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐδέχθη. Κατόπιν τοῦ ἔβγαλαν τὰ ροῦχα του, τὸν κάρφωσαν ἐπάνω εἰς τὸ σταυρὸν καὶ κατόπιν τὸν

ἔστησαν. Μαζι με τὸ Χριστό, ἔσταύρωσαν καὶ δύο κακούργους καὶ τοὺς ἔστησαν τὸν ἕνα ἀπὸ τὰ δεξιὰ καὶ τὸν ἄλλον ἀπὸ τ' ἀριστερὰ τοῦ Χριστοῦ. Κατόπιν κατὰ διαταγὴ τοῦ Πιλάτου, ἔβαλαν ἐπάνω εἰς τὸ σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ μιὰ ἐπιγραφή, ἡ ὁποία ἔλεγε :

Ἰησοῦς Ναζωραῖος Βασιλεὺς Ἰουδαίων

Ἡ ἐπιγραφή αὐτὴ ἦταν γραμμὴν ἑβραϊκᾶ, ρωμαϊκᾶ καὶ ἑλληνικᾶ.

Ἐφοῦ ἔγιναν ὅλ' αὐτά, πῆραν οἱ στρατιῶτες τὰ ροῦχα τοῦ καὶ τὰ μοίρασαν ἀναμεταξύ τους, γιὰ δὲ τὸν ἄρραφο χιτῶνα του, γιὰ νὰ μὴ τὸν σχίσουν, ἔβαλαν κλῆρο εἰς ποῖον θά

Πρὸς Γολγοθᾶν . . .

πέση. Τοῦτο ἔγινε, γιὰ νὰ βγῆ ἀληθινὴ μιὰ προφητεία, ἡ ὁποία ἔλεγε :

«Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν μου ἔβαλον κλῆρον».

Ἔτσι αὐτὰ τὰ Πάθη καὶ τὴ Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ, ἡ

Ἐκκλησία μας τὰ γιορτάζει εἰς τὴν ὀλονυκτία τῆς Μεγάλης Πέμπτης. Τότε ψάλλεται καὶ τὸ ἐξῆς τροπάριο :

«Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας. Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται ὁ τῶν ἀγγέλων Βασιλεύς. Ψευδῆ πορφύραν περιβάλλεται ὁ περιβάλλων τῶν Οὐρανῶν ἐν νεφέλαις. Ράπισμα κατεδέξατο ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν Ἀδάμ. Ἥλοις προσηλώθη ὁ νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Λόγγη ἐκεντήθη ὁ υἱὸς τῆς Παρθένου. Προσκυνοῦμέν σου τὰ Πάθη Χριστέ. Δεῖξον ἡμῖν καὶ τὴν ἔνδοξόν σου ἀνάστασιν».

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Χριστοῦ ἐπάνω εἰς τὸ Σταυρὸ

Πολὺς φανατισμένος κόσμος ἀνέβηκε εἰς τὸν Γολγοθᾶ γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴ σταύρωση τοῦ Χριστοῦ.

Ἦσαν Ἀρχιερεῖς, Γραμματεῖς, Φαρισαῖοι, Σαδουκαῖοι καὶ ἄλλοι.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ἄλλοι ποὺ τὸν ἀγαποῦσαν καὶ ποὺ πονοῦσαν, ἀλλὰ ὁ φόβος τοὺς ἔδενε τὴ γλῶσσα.

Καὶ τὴν ὥρα ποὺ τὸν κάρφωσαν εἰς τὸ Σταυρὸ καὶ τὶς ὄρες ποὺ ἀγωνιοῦσε ἐπάνω εἰς αὐτόν, οἱ ἄνομοι Ἑβραῖοι δὲν σταμάτησαν καθόλου ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν βλαστημοῦν, νὰ τὸν φτύνουν καὶ νὰ τὸν κοροϊδεύουν.

— Σὺ ποὺ μπορεῖς νὰ γκρεμίσης τὸ Ναὸ καὶ νὰ τὸν ξαναφτιάξης εἰς τρεῖς ἡμέρες, ἂν εἶσαι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, κατέβα ἀπὸ τὸ Σταυρὸ, τοῦ ἔλεγαν μερικοί.

Ἄλλοι πάλιν τοῦ ἔλεγαν :

— Ἄλλους ἔσωσες, τὸν ἑαυτὸν σου δὲν μπορεῖς νὰ τὸν σώσης ;

Ὁ Χριστὸς γιὰ ὅλα αὐτὰ ἔστρεψε τὰ μάτια του εἰς τὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε :

— *Πατέρα μου, συγχώρεσέ τους, διότι δὲν γνωρίζουν τὴν κἀνονν.*

Κοντὰ σ' ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμον ποὺ κοροϊδεύαν τὸ Χριστό, προστέθηκε καὶ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς σταυρωμένους κακούργους (ληστές).

— Ἐάν εἶσαι Χριστὸς, σώσε τὸν ἑαυτὸν σου κ' ἐμᾶς, φώναξε εἰς τὸ Χριστό.

Ὁ ἄλλος ὁμως ληστής τὸν μάλωσε καὶ τοῦ εἶπε :

— Δὲν φοβᾶσαι τὸ Θεὸ νὰ μιᾶς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Καὶ ἐμεῖς μὲν δίκαια παθαίνομε γιὰ ὅσα ἐκάμαμε, αὐτὸς ὁμως κανένα κακὸ δὲν ἔκαμε.

Γυρίζοντας δὲ εἰς τὸ Χριστό τοῦ λέγει :

— Μνήσθητί μου (νὰ μὲ θυμηθῆς), Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τότε ὁ Χριστὸς τοῦ ἀπήντησε :

— *Ἀληθῶς σοῦ λέγω ὅτι ἀπὸ σήμερον θὰ εἶσαι μαζί μου εἰς τὸν Παράδεισον.*

Στρέφοντας ὁ Χριστὸς τὰ μάτια του πρὸς τὰ κάτω, βλέπει κοντὰ εἰς τὸ σταυρὸ τὴν πονεμένην του μητέρα, μαζί με τὸν ἀγαπημένο του μαθητὴ τὸν Ἰωάννη καὶ μ' ἄλλες γυναῖκες. Τὰ μάτια ὄλων εἶναι βουρκωμένα. Ἡ ἀγωνία τοῦ Χριστοῦ μεγαλώνει, ἀλλὰ βρίσκει δυὸ λόγια γιὰ τοὺς ἀγαπημένους του.

— *Μητέρα, ἰδοὺ ὁ υἱός σου,* λέγει πρὸς τὴν Θεοτόκο, καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν ἀγαπημένο του μαθητὴ τοῦ λέγει :

— *Ἴδοὺ ἡ μητέρα σου!*

Καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴ στιγμή παρέλαβε ὁ Ἰωάννης τὴ Θεοτόκο εἰς τὸ σπίτι του.

Τὴ στιγμή αὐτὴ ὁ ἥλιος χάθηκε. Παρ' ὄλον ὅτι ἦταν μεσημέρι, σκοτάδι βαθὺ ἔπεσε, τὸ ὁποῖο κράτησε τρεῖς ὥρες. Ὅταν ἡ ὥρα ἦταν 9 Ἑβραϊκά, δηλ. 3 τὸ ἀπόγευμα, ὁ Χριστὸς φώναξε :

— *Ἦλί, Ἦλί, λαμὰ σαβαχθανί,* δηλ. Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με ἄφησες ;

Μερικοὶ ποὺ ἦσαν ἀκόμη ἐκεῖ καὶ τὸν ἀκουσαν, εἶπαν ἀναμεταξύ τους :

— Φωνάζει τὸν Ἦλία γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Ἔστερα ἀπὸ ὀλίγο, φώναξε πάλιν :

— *Διψῶ!*

Ἔτρεξε κάποιος ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες, ἔδωσε σ' ἓνα καλάμι ἓνα σφουγγάρι, τὸ πότισε σ' ἓνα δοχεῖο εἰς τὸ ὁποῖον εἶχαν ξύδι με χολή καὶ τοῦ τὸ ἔβαλε εἰς τὸ στόμα.

Δοκίμασε ὁ Χριστὸς ἀλλὰ δὲν ἤπια.

— *Τετέλεισαι* (ὄλα ἐτελειώσαν). *Πάτερ μου, εἰς χεῖρας σου παραδίδω τὸ πνεῦμα μου.*

Αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ μεγάλου λυτρωτοῦ τῆς Οἰκουμένης.

Ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ του ἔσβησε, γιὰ νὰ ζῆση αἰώνια εἰς τίς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων. Μόλις πέθανε, ἓνας φοβερὸς σεισμὸς συντάρραξε ὅλη τὴ γῆ. Τὸ καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ σχίσθηκε εἰς τὰ δύο, βράχοι ράγισαν καὶ τάφοι ἀνοίχθηκαν. Ὅλοι ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ, ὡς κι ὁ ἀξιωματικὸς κ' οἱ στρατιῶτες, βλέποντας τὰ ὅσα ἐγίναν, τρόμαξαν καὶ πιστεύοντας εἶπαν :

— Ἀληθινὰ Θεοῦ υἱὸς ἦταν αὐτός.

Τὸ σκοτάδι κι ὁ φοβερὸς σεισμὸς ἔγιναν ἀντιληπτὰ εἰς ὄλον τὸν κόσμον ὡς καὶ εἰς τὴν Ἀθήνα μας.

Ἔνας Ἀθηναῖος τότε, ὁ Διονύσιος, ποὺ εἶχε τὸ ἀξίωμα τοῦ

Ἄρεοπαγίτου (τοῦ μεγάλου δικαστοῦ), βλέποντας ὄλ' αὐτά, εἶπε :

Ἦ ὁ κόσμος χάνεται ἢ ὁ Θεὸς κάτι παθαίνει.

Ἄργότερα ἔγινε χριστιανός, ἔγινε ἅγιος καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ ἔχουν κτίσει ὠραῖο ναὸ εἰς τὴν ὁδὸ Σκουφᾶ (Κολωνάκι).

Ἑρωτήσεις

- 1) Τί ἀφορμὴ βρῆκε ὁ Καϊάφας γιὰ νὰ καταδικάσῃ τὸ Χριστό ;
- 2) Γιατί ὁ Πιλάτος δὲν ἤθελε νὰ ἐγκρίνῃ τὴν ἀπόφασή τους ;
- 3) Ποιὸς βοήθησε τὸ Χριστό νὰ κουβαλήσῃ τὸ σταυρὸ καὶ γιατί ;
- 4) Τί ἔκαμαν τὰ ρούχα τοῦ Χριστοῦ οἱ στρατιῶτες καὶ γιατί ;
- 5) Ποιοὶ εἶναι οἱ λόγοι τοῦ Χριστοῦ ἐπάνω στὸ Σταυρὸ ;
- 6) Πόσοι εἶναι αὐτοὶ οἱ λόγοι καὶ τί ἄλλο σᾶς θυμίζει ὁ ἀριθμὸς τους ;
- 7) Πότε γιορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τ' ἅγια Πάθη τοῦ Χριστοῦ μας, τί ἀκοῦμε τότε καὶ πῶς γίνεται ἡ Σταύρωση ;

Τὸ κέντημα τῆς πλευρᾶς τοῦ Χριστοῦ

Ἡ ἄλλη μέρα ἦταν Σάββατο. Οἱ Ἰουδαῖοι θὰ γιόρταζαν τὸ Πάσχα τους.

Γιὰ νὰ μὴ μείνουν τὰ σώματα τῶν σταυρωμένων ἐπάνω εἰς τοὺς σταυροὺς καὶ τὸ ἔχουν ἁμαρτία, πῆγαν οἱ Φαρισαῖοι καὶ παρακάλεσαν τὸν Πιλάτο νὰ θανατωθοῦν οἱ σταυρωμένοι καὶ νὰ κατεβάσουν τὰ σώματά τους ἀπὸ τοὺς σταυροὺς. Ὁ Πιλάτος ἔδωσε τὴν διαταγὴν.

Ρωμαῖοι στρατιῶτες πῆγαν νὰ ἐκτελέσουν τὴν διαταγὴν. Καὶ τοὺς μὲν δυὸ κακούργους, οἱ ὁποῖοι ζοῦσαν ἀκόμη, τοὺς θανάτωσαν.

Τὸ Χριστὸ ὅμως, ἀφοῦ εἶδαν ὅτι εἶχε πεθάνει, δὲν τὸν πείραξαν.

Ἐνας μόνον ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες μὲ τὴν λόγχην κέντησε τὴν πλευρὰ τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι εἶχε πεθάνει. Κατάπληκτος ὅμως τότε εἶδε νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὴν πληγὴ αἷμα καὶ νερό.

Ἡ ταφὴ τοῦ Χριστοῦ

Μόλις ἔγινε γνωστὸς ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ, ἓνας καλὸς καὶ εὐσεβὴς Ἰουδαῖος, ὁ Ἰωσήφ, παρουσιάσθηκε εἰς τὸν Πιλάτο καὶ τοῦ ζήτησε τὴ χάριν νὰ πάρῃ αὐτὸς τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ τὸ θάψῃ.

Ὁ Ἰωσήφ αὐτὸς ἦταν ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία, ἦταν πλούσιος καὶ μέλος τοῦ Ἑβραϊκοῦ Συνεδρίου. Ἀγαποῦσε πολὺ τὸ Χριστὸ καὶ ἦταν κρυφὸς μαθητὴς του.

Ἐξ αἰτίας τῆς θέσεώς του αὐτῆς δὲν μπορούσε ὁ Πιλάτος νὰ τοῦ ἀρνηθῆ αὐτὸ ποὺ τοῦ ζήτησε.

Ἀφοῦ, λοιπόν, πήρε τὴν ἄδεια τοῦ Πιλάτου, ἀγόρασε σινδὸνα καθαρὴ γιὰ νὰ τυλίξῃ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Πηγαίνοντας εἰς τὸν Γολγοθᾶ βρῆκε κοντὰ εἰς τὸ Σταυρὸ κι ἄλλον κρυφὸ μαθητὴ τοῦ Χριστοῦ, τὸ **Νικόδημο**, ὁ ὁποῖος ἔφερε μαζί του ἀκριβὰ ἀρώματα, **σμύρνα** καὶ **ἀλόη**, γιὰ ν' ἀλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τῶν Ἰουδαίων.

Μὲ μεγάλο σεβασμὸ καὶ λύπη κατέβασαν ἀπὸ τὸ σταυρὸ τὸ σεπτὸ σῶμα (ἀποκαθήλωσις), τὸ ἀλείψαν μὲ τὰ ἀρώματα καὶ τὸ τύλιξαν εἰς τὴν καθαρὴ σινδὸνα.

Ἐπειτα οἱ δύο τους μὲ ἱερὴ εὐλάβεια ἔφεραν τὸ σῶμα εἰς ἕναν κῆπο τοῦ Ἰωσήφ, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε κάμει ἕνα τάφο γιὰ τὴν οἰκογένειά του.

Εἰς τὸν τάφο αὐτὸν ἔθαψαν τὸ Χριστό. Ὑστερα εἰς τὸ ἀνοιγμα τοῦ τάφου ἐκύλισαν ἕνα μεγάλο λίθο.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκαμαν μὲ μεγάλῃ βιασύνῃ γιατί κόντευε νὰ νυχτώσῃ.

Δυὸ γυναῖκες, κρυφές μαθήτριες τοῦ Χριστοῦ, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία τοῦ Κλεώπα, ἦσαν ἀπέναντι ἀπὸ τὸν κῆπο καὶ ἔβλεπαν τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸν Νικόδημο, οἱ ὁποῖοι εὐλαβικὰ ἔθαψαν τὸ σῶμα τοῦ διδασκάλου τῶν.

Οἱ Ἀρχιερεῖς, Γραμματεῖς καὶ οἱ ἄλλοι Φαρισαῖοι ἔμαθαν τὸ θάψιμο τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπειδὴ ἀκόμα καὶ πεθαμένο φοβόνταν τὸ Χριστό, παρουσιάσθησαν εἰς τὸν Πιλάτο καὶ τοῦ εἶπαν :

—Κύριε, ἐνθυμούμεθα, ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος ὅταν ἀκόμῃ ἐξοῦσε ἔλεγε ὅτι εἰς τρεῖς ἡμέρες θ' ἀναστηθῆ. Ἐπειδὴ φοβόμαστε μήπως οἱ μαθηταὶ του πᾶνε τὴ νύχτα καὶ κλέψουν τὸ σῶμα, γιὰ νὰ εἰποῦν κατόπιν ὅτι ἀναστήθηκε, γι' αὐτὸ νομίζομε πῶς πρέπει νὰ στείλετε στρατὸ (κουστωδία) ν' ἀσφαλίσῃ τὸν τάφο.

Ὁ Πιλάτος θυμωμένος ἀλλὰ χωρὶς νὰ φέρῃ ἀντίρρηση τοὺς εἶπε :

—Ἐχετε κουστωδία. Πηγαίνετε καὶ φυλάξτε, ὅπως ἐσεῖς νομίζετε.

Πῆραν τὴ φρουρὰ αὐτοί, πῆγαν εἰς τὸν τάφο, τὸν ἐπιθεώρησαν, τὸν σφράγισαν, τοποθέτησαν καὶ τὴ φρουρὰ καὶ ἱκανοποιημένοι κ' ἤσυχoi ἔφυγαν.

Ἑρωτήσεις

- 1) Ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Νικόδημος ποῦ ἔθαψαν τὸ Χριστὸ τί ἦσαν ;
- 2) Πῶς ἐγινε ἡ ἀποκαθήλωσις καὶ πῶς ἡ ταφή ;
- 3) Γιατί ἀλείψαν τὸ σῶμα μὲ ἀρώματα ;
- 4) Ποῖοι παρακολουθοῦσαν ἀπὸ μακριὰ τὴν ταφή ;

- 5) Γιατί οί Φαρισαίοι ἐσφάλισαν τὸν τάφο ;
6) Πότε ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὰ δυὸ αὐτὰ γεγονότα ;
7) Ἀπὸ τὰ ἐγκώμια τοῦ Χριστοῦ νὰ εὑρετε στίχους ποὺ νὰ περιγράφουν τὰ γεγονότα αὐτά.

Ἄπολυτικό :

«Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, σινδόνη καθαρῇ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο».

6. Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ Η ΑΝΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἡ Ἀνάσταση

Ἀπὸ τὴν Παρασκευὴ ἀκόμη, οἱ γυναῖκες Μαρία Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία τοῦ Κλεώπα, εἶχαν ἀγοράσει ἀρώματα. Ἀφοῦ

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ

πῆραν καὶ τὴ Μαρία τοῦ Ἰακώβου καὶ τὴ Σαλώμη τοῦ Ζεβεδαίου, ξεκίνησαν τὴ χαραυγὴ τῆς Κυριακῆς, γιὰ νὰ ἔλθουν εἰς

τὸν τάφο καὶ μετ' ἀρώματα ν' ἀλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Εἰς τὸ δρόμο ὄμως στενοχωρημένες συζητοῦσαν, ποιὸς θὰ τοὺς ἀποκυλίσει τὸ λίθο τοῦ μνημείου. Ἐνῶ ὄμως αὐτὲς πήγαιναν, εἶχε γίνει τὸ μεγάλο θαῦμα τῆς Ἀνάστασης.

Τὰ μεσάνυχτα ἐγένετο ἓνας φοβερός σεισμός. Ἐνας ἄγγελος Κυρίου, ποῦ τὸ πρόσωπό του ἦταν σάν ἀστραπή καὶ τὰ ροῦχα λευκά σάν τὸ χιόνι, ἦλθε εἰς τὸν τάφο, ἐκύλισε τὸ λίθο καὶ ὁ Χριστός, ζωντανός, βγήκε ἀπὸ μέσα, ἀφήνοντας τὴ νεκρικὴ σινδόνά. Οἱ φρουροὶ στρατιῶτες τρόμαξαν τόσο πολὺ, ὥστε ἔπεσαν κάτω σάν πεθαμένοι. Μόλις ἄρχιζε ν' ἀνατέλλῃ ὁ ἥλιος, ἔφθασαν κ' οἱ γυναῖκες εἰς τὸ μνημα.

Ἄλλὰ με θαυμασμό καὶ ἀπορία εἶδαν, ὅτι ὁ λίθος δὲν ἦταν εἰς τὴ θέση του, οἱ στρατιῶτες ἦσαν κατατρομαγμένοι καὶ εἰς τὸ μνημα ἐπάνω καθόταν ἓνας ἄγγελος ποῦ ἀστραφτε.

Φοβήθηκαν καὶ σταμάτησαν. Τότε ὁ ἄγγελος τοὺς λέγει.

—Μὴ φοβόσασθε. Ζητεῖτε τὸν Ἰησοῦ τὸν Ναζωρινὸ τὸν ἔσταυρωμένο ; Δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀνεστήθη. Ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε ὅτι ὁ τάφος εἶναι ἀδειανός. Πηγαίνετε γρήγορα νὰ τὸ εἰπῆτε εἰς τοὺς μαθητάς του.

Μὲ χαρὰ μεγάλη ἀλλὰ καὶ με τρόμο, γιὰ τὸ φόβο τῶν Ἰουδαίων, ἔφυγαν οἱ γυναῖκες τρεχάτες. Εἰς τὸ δρόμο τοὺς ὄμως εἶδαν μετὰ χαρὰ τοὺς τὸ Χριστό. Τὸν πλησίασαν καὶ με χαρὰ γονάτισαν νὰ τὸν προσκυνήσουν. Τοὺς εἶπε : «*Χαίρετε*», ἀλλ' ἐκεῖνες ἀπὸ τὴν συγκίνησή τους δὲν μποροῦσαν νὰ μιλήσουν. Καὶ τότε ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε :

—Μὴ φοβεῖσθε. Πηγαίνετε νὰ εἰπῆτε εἰς τοὺς μαθητάς του, νὰ μαζευτοῦν εἰς τὴ Γαλιλαία. Ἐκεῖ θὰ με ἰδοῦν.

Χαρούμενες πιά κι ἄφοβες οἱ γυναῖκες πήγαν εἰς τὴν πόλη καὶ μετέδωσαν τὴ χαρμόσυνη εἶδηση εἰς τοὺς μαθητάς.

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Σωτῆρος μας εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς μεγαλότερες γιορτὲς τῆς Χριστιανώσυνης.

ΜΕΡΙΚΑ ΤΡΟΠΑΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν ἁριστάμενος.

Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου, καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ μέγα ἔλεος.

Τὴν ἀνάστασίν σου, Χριστὲ Σωτήρ, ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς· καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον ἐν καθαρῇ καρδίᾳ σὲ δοξάζειν.

Ἐρωτήσεις

1) Γιατί πήγαιναν οἱ γυναῖκες εἰς τὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ καὶ γιατί σκεπτόταν ἔτσι ;

2) Τί εἶδαν ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ ;

- 3) Πῶς ἔγινε τὸ μεγάλο αὐτὸ θαῦμα ;
- 4) Πῶς γιορτάζομε ἑμεῖς τὴν ἀνάσταση, πότε καὶ γιατί ;
- 5) Νὰ βρῆτε καὶ σεῖς ἄλλα τροπάρια γιὰ τὴν ἀνάσταση.

Ἄλλες ἐμφανίσεις τοῦ Χριστοῦ

Τὴν ἴδια ἡμέρα παρουσιάσθηκε ὁ Χριστὸς εἰς τὸν Πέτρον καὶ δύο ἄλλους μαθητάς, οἱ ὅποιοι πήγαιναν εἰς τὴν Ἑμμαούς, μιά μικρὴ πολίχνη κοντὰ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

Αὐτοὶ χαρούμενοι γύρισαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὸ εἶπαν εἰς τοὺς ἄλλους μαθητάς, οἱ ὅποιοι ἦσαν μαζεμένοι εἰς ἓνα σπίτι.

Ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς τὸ πίστεψαν, ἄλλοι ὁμως εἶχαν ἀμβολία. Ἐκεῖ ποὺ συζητοῦσαν γι' αὐτό, ξαφνικὰ παρουσιάζεται εἰς τὸ μέσον αὐτῶν ὁ Χριστὸς καὶ τοὺς λέγει :

— Εἰρήνη εἰς ἑσᾶς.

Ἐπειδὴ εἶδε ὁμως ὅτι οἱ μαθηταὶ τρόμαξαν, τοὺς ἔδειξε τὰ χέρια του, τὰ πόδια του καὶ τὰ πλευρά του.

Τότε οἱ μαθηταὶ χαρήκανε ὑπερβολικὰ καὶ προσκύνησαν τὸ διδάσκαλό τους.

Ἄφοῦ ἠσύχασαν τοὺς εἶπε πάλιν :

— Εἰρήνη εἰς ἑσᾶς. Καθὼς μ' ἔστειλε ἐμένα ὁ Πατέρας μου, θὰ στείλω κ' ἐγὼ ἑσᾶς εἰς τὸν κόσμον.

Ἐπειτα τοὺς φύσηξε τρεῖς φορές καὶ τοὺς εἶπε :

— Λάβετε πνεῦμα ἅγιον. Εἰς ὅσους συγχωρεῖτε τὶς ἁμαρτίες νὰ εἶναι συγχωρημέναι, εἰς ὅσους δὲ δὲν συγχωρήσετε τὶς ἁμαρτίες ἅς μὴ εἶναι συγχωρημέναι.

Ἀπὸ τῆ συγκέντρωσι αὐτῆ ἔλειπε ὁ Θωμᾶς ὁ δίδυμος. Ὅταν ἔφθασε, χαρούμενοι οἱ ἄλλοι τοῦ εἶπαν :

— Εἶδαμε τὸν Κύριον.

— Ἐὰν δὲν βάλω ὁ ἴδιος τὸ δακτυλὸ μου εἰς τὰ σημάδια τῶν καρπιῶν καὶ εἰς τὸ σημάδι τῆς πλευρᾶς, δὲν θὰ πιστέψω, εἶπε ὁ Θωμᾶς.

Ἐπιτετα ἀπὸ ὀκτῶ μέρες ἦσαν πάλι μαζεμένοι οἱ μαθηταὶ. Μαζὶ μὲ ὄλους ἦταν καὶ ὁ Θωμᾶς. Καὶ ἐνῶ τὰ πάντα ἦσαν κλειστά, παρουσιάσθηκε εἰς τὴ μέση ὁ Χριστὸς καὶ εἶπε :

— Εἰρήνη εἰς ὄλους σας.

Γυρίζοντας δὲ πρὸς τὸ Θωμᾶ τοῦ λέγει :

— Ἐλα, Θωμᾶ. Βάλε τὸ δάκτυλό σου εἰς τὶς πληγὰς τῶν καρπιῶν καὶ εἰς τὴν πληγὴ τῆς πλευρᾶς καὶ μὴ γίνεσαι ἄπιστος ἀλλὰ πιστός.

Τότε ὁ Θωμᾶς συγκινημένος ἔπεσε εἰς τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ εἶπε :

— Σὺ εἶσαι ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου.

Ἡ Ἀνάληψη

Σαράντα ἡμέρες μετὰ ἀπὸ τὴν Ἀνάστασιν, ἔμεινε ὁ Χριστὸς μαζὶ μετὰ τοὺς μαθητὰς του δίνοντας εἰς αὐτοὺς συμβουλές καὶ ὁδηγίες.

Μεταξὺ πολλῶν ἄλλων κάποτε τοὺς εἶπε :

— Πηγαίνετε καὶ διδάξετε ὅλα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τὴν τελευταία μέρα πῆρε τοὺς μαθητὰς του καὶ πῆγαν ὅλοι μαζὶ εἰς τὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

Ἡ Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ

Ἐκεῖ τοὺς ἔδωσε τὶς τελευταῖες συμβουλές. Τοὺς εἶπε νὰ μὴ φύγουν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα ἀλλὰ νὰ περιμένουν, νὰ τοὺς στείλῃ τὸν *Παράκλητον*, δηλ. τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ποὺ τοὺς εἶχε ὑποσχεθῆ, τὸ ὁποῖο θὰ τοὺς φωτίσῃ καὶ θὰ ἔχουν τὴ δύναμιν νὰ κηρύξουν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ εἰς ὅλη τὴν Οἰκουμένη.

Κατόπιν σήκωσε τὰ χέρια του καὶ τοὺς εὐλόγησε.

Μὲ μιὰς ἄρχισε ν' ἀνυψῶνεται εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ σιγᾶ

σιγά ένα φωτεινό σύννεφο τὸν ἔκρυψε ἀπὸ τὰ μάτια τῶν μαθητῶν, οἱ ὁποῖοι ἀμίλητοι κύτταζαν μὲ θαυμασμό.

Τὴν ὥρα πού οἱ μαθηταὶ ἐβλεπαν πρὸς τὸν οὐρανό, παρουσιάσθηκαν ξαφνικὰ ἐμπρὸς τοὺς δυὸ ἀσπροφορεμένοι ἄγγελοι καὶ τοὺς λέγουν :

— "Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί κυτῶτε εἰς τὸν οὐρανό ; Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος ἔὰ γυρίσῃ καὶ πάλιν εἰς τὸν κόσμον κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο.

Ἐκεῖνοι γεμᾶτοι χαρὰ καὶ μὲ λόγια θαυμασμοῦ κ' εὐλογίας γιὰ τὸ διδάσκαλό τους, γύρισαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου ἔμειναν ὅλοι μαζί.

Τὴν Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ μας ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει σαράντα ἡμέρες μετὰ τὸ Πάσχα καὶ πάντοτε ἡμέρα Πέμπτη. Τότε ψάλλεται τὸ Ἀπολυτίκιο :

« *Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς μαθητὰς τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.*»

Ἡ Πεντηκοστὴ

Δέκα ἡμέρες μετὰ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ, οἱ μαθηταὶ σύμφωνα μὲ τὴν παραγγελία πού πήραν ἀπὸ τὸ Χριστό, ἦσαν μαζεμένοι ὅλοι τους μέσα εἰς ἓνα σπίτι εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Εἶχαν κλειδωθῆ καλά γιατί φοβόνταν τοὺς Ἰουδαίους.

Ἐξαφνα ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ βοή σὰν φοβερός ἄνεμος καὶ τὴν ἴδια στιγμή πύρινες φλόγες κάθισαν εἰς τὰ κεφάλια τῶν μαθητῶν.

Μιὰ θεϊκὴ λάμψη ἀπλώθηκε ἀμέσως γύρω τους καὶ οἱ ἀγράμματοι ἐκεῖνοι ψαράδες ἄρχισαν νὰ μιλοῦν διάφορες γλώσσες.

Κατάλαβαν ὅτι ὁ μέγας διδάσκαλος τοὺς ἔστειλε τὸν Παράκλητο, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας γιὰ νὰ τοὺς φωτίσῃ κ' ἔτσι νὰ ἔχουν τὴ δύναμη, τίς γνώσεις καὶ τὸ θάρρος γιὰ νὰ βγοῦν εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου καὶ κηρύξουν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἡ παράδοξη αὐτὴ βοή ἀκούστηκε εἰς ὅλη τὴν πόλη καὶ κόσμος πολὺς μαζεύτηκε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν Ἀποστόλων.

Ὅταν ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος εἶδε τοὺς Ἀποστόλους νὰ μιλᾶν εἰς διάφορες γλώσσες, παραξενεύτηκαν. Τότε ὁ πάντα θαρρετὸς Πέτρος βγήκε ἔξω, τοὺς μίλησε γιὰ τὴ δόξα καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ. Ὁλος αὐτὸς ὁ κόσμος πού ἦταν ὡς τρεῖς χιλιάδες, πίστεψαν εἰς τὸ Χριστό, βαπτίστηκαν τὴν ἴδια ἡμέρα καὶ ἔκαμαν τὴ *πρῶτη Χριστιανικὴ Ἐκκλησία*. Τὴ γιορτὴ αὐτὴ τῆς Πεντηκοστῆς, πού λέγεται καὶ *Ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος*, τὴ γιορτάζομε 50 ἡμέρες μετὰ τὸ Πάσχα. Τότε ἀλλεται τὸ ἐξῆς Ἀπολυτίκιο :

«Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πανσόφους τοὺς ἄλιεῖς ἀναδείξας, καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, καὶ δι' αὐτῶν τὴν Οἰκουμένην σαγητεύσας, φιλάνθρωπε, δόξα σοι».

Ὅλες οἱ γιορτὲς τοῦ Χριστοῦ μας λέγονται *Δεσποτικῆς*.

Ὅσες ἀπ' αὐτὲς γιορτάζονται ὠρισμένη ἡμερομηνία τὸ χρόνο, ὅπως τὰ Χριστούγεννα εἰς τὶς 25 Δεκεμβρίου, ἡ Βάφτιση 6 Ἰανουαρίου κλπ., λέγονται *ἀκίνητες*.

Οἱ ἄλλες, ποὺ γιορτάζονται σύμφωνα μὲ τὸ Πάσχα, λέγονται *κίνητες*.

ΜΕΡΟΣ Δ΄.

Η ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

1. Ὀνομασία.— Παλαιότερα ἐλέγετο *Χαναάν*. Μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ τὴ μάθαμε εἰς τὴν Παλαιὰ Διαθήκη.

Ἐκεῖ γράφεται καὶ μὲ τὸ ὄνομα *γῆ τῆς Ἐπαγγελίας*, δηλ. χώρα τὴν ὅποیان ὑπεσχέθη ὁ Θεὸς εἰς τοὺς Ἰουδαίους.

Τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ ἡ συνηθισμένη ὄνομασία τῆς ἦταν *Παλαιστίνη*. Ἀργότερα ὠνομαζόταν καὶ *ἀγία γῆ*, ἐπειδὴ ἐκεῖ ἐζησε, διδάξε καὶ σταυρώθηκε ὁ Κ.Η.Ι. Χριστός. Σήμερα ἐξακολουθεῖ νὰ λέγεται *Παλαιστίνη*, ἀλλὰ μόνον τὸ δυτικὸ μέρος τῆς. Τὸ ἀνατολικὸ τῆς μέρος λέγεται *Ἑπεριορδανία*.

2. Θέσις καὶ ὄρια.—Εἶναι Ν. Α. τῆς πατρίδος μας καὶ εἰς τὸ ἀνατολικὸ μέρος τῆς Μεσογείου Θαλάσσης.

Συνορεύει πρὸς Α μετὴν Περσία

» » Δ » » Μεσόγειο θάλασσα

» » Β » » Συρία ἔχοντας ὡς σύνορα τὰ ὄρη Λίβανο καὶ Ἀντιλίβανο

» » Ν » » Ἀραβία.

Ἄπὸ Β πρὸς Ν ἔχει μῆκος 300 χιλιόμετρα καὶ ἀπὸ Α πρὸς Δ 100 χιλιόμετρα.

Εἶναι μιὰ χώρα πολὺ μικρότερη ἀπὸ τὴν Πατρίδα μας τὴν Ἑλλάδα.

3. Μορφολογικὴ κατάστασις τοῦ ἐδάφους.— Τὸ ἔδαφος τῆς Παλαιστίνης εἶναι περισσότερο ὀρεινόν.

Πρὸς Β ἔχει τὰ ὄρη *Λίβανο*, τοῦ ὁποίου ἡ ψηλότερη κορυφή φθάνει τὰ 3000 μέτρα καὶ τὸν *Ἀντιλίβανο*, τοῦ ὁποίου ἡ

ψηλότερη κορυφή *Ἐρμών* φθάνει τὰ 2800 μέτρα. Ὁ Λίβανος παλαιὰ ἦταν ὀνομαστός γιὰ τὰς κέδρους του (δέντρα ὅμοια μὲ πεῦκα καὶ ἔλατα). Τὸ ἀνατολικό της μέρος εἶναι ἓνα ὑψίπεδο. Τὸ δυτικό της μέρος εἶναι κι αὐτὸ ἓνα ὑψίπεδο, χαμηλότερο ὅμως τοῦ ἀνατολικοῦ. Εἰς αὐτὸ τὰ ὑψηλότερα ὄρη εἶναι τὸ Θαβώρ, τὸ Γαριζίν, τὸ Ὅρος τῶν Ἑλαιῶν, τὸ Ἐβάλ καὶ ἡ ὄρεινὴ χώρα τοῦ Ἰούδα, ὅπου εἶναι τὸ ὄρος Σινά. Πρὸς τὴν παραλία τὸ ἔδαφος της γίνεταί πεδινό.

Ἀπὸ Β πρὸς Ν ἐκτείνεται ἡ κοιλάδα τοῦ Ἰορδάνου, ἡ ὁποία καλεῖται *Γώρ*.

Ὁ ποταμὸς *Ἰορδάνης* πηγάζει ἀπὸ τὸ ὄρος Ἐρμών, περνάει ἀπὸ τὶς λίμνες *Σαμαχωνίτιδα* καὶ *Γεννησαρὲτ* καὶ χύνεται εἰς τὴν *Νεκρὰ Θάλασσα*.

Ἡ λίμνη τῆς Γεννησαρὲτ λέγεται καὶ *Τιβεριᾶς* ἢ καὶ *Θάλασσα τῆς Γαλιλαίας*. Εἶναι 208 μέτρα χαμηλότερα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, τὸ βάθος της φθάνει τὰ 50 μέτρα καὶ τὸ νερὸ της εἶναι καθαρὸ καὶ πίνεταί. Ἔχει ἀφθονία ἀπὸ ψάρια.

Ἡ Νεκρὰ Θάλασσα εἶναι καὶ αὐτὴ μιὰ λίμνη, ἡ ὁποία εἶναι 394 μέτρα χαμηλότερα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

Λέγεται καὶ *λίμνη τοῦ Λὼτ* ὡς καὶ *Ἀλυρὰ Θάλασσα*.

Τὰ νερά της περιέχουν ἕξ φορές περισσότερο ἀλάτι ἀπὸ ὅτι ἔχει τὸ νερὸ τῆς θάλασσας. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ δὲν ζοῦν εἰς αὐτὴν τίποτε καὶ γι' αὐτὸ πῆρε τὸ ὄνομα Νεκρὰ Θάλασσα.

Περιτριγυρίζεται ἀπὸ ὑψηλὰ βουνὰ καὶ ἡ ζέστη εἰς αὐτὴν εἶναι ἀνυπόφορη.

Κοντὰ ἐκεῖ ἦσαν ἄλλοτε τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα.

4. *Κλίμα*.—Ἡ χώρα αὐτὴ ἔχει δύο μονάχα ἐποχές. Καλοκαίρι θερμὸ καὶ χειμῶνα βροχερό.

Ἡ ἴδια ἀντιθεσὴ παρατηρεῖται καὶ μεταξὺ ἡμέρας καὶ νύχτας. Τὴν ἡμέρα κάνει πολλὴ ζέστη, ἐνῶ τὴ νύχτα κάνει πολὺ κρύο.

5. *Προϊόντα*.—Παλαιὰ ἡ χώρα αὐτὴ ἦταν εὐφορὴ καὶ ἐλέγετο *ἡ γῆ ποὺ τρέχει μέλι καὶ γάλα*.

Καὶ σήμερα παράγει δημητριακοὺς καρποὺς καὶ εὐδοκιμοῦν εἰς αὐτὴν ἡ ἐλιά, τὸ ἀμπέλι, τὰ φοινικόδενδρα καὶ τὰ ἔσπεριδοειδῆ.

Ζῶα ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ ποὺ ζοῦν εἰς τὴν πατρίδα μας, ζῆ καὶ ἡ καμήλα.

Ἐχει ἄρκετὰ ἀνεπτυγμένη κτηνοτροφία.

6. **Συγκοινωνία.**—Τὰ τελευταῖα χρόνια οἱ Ἕλληες ἄγγλοι ἐνδιαφέρθησαν πολὺ γιὰ τὴν πρόοδο τῆς χώρας. Ἐκαναν πολλοὺς καλοὺς αὐτοκινητόδρομους καὶ σιδηροδρομικὲς γραμμὲς ποὺ συνδέουσι τὴν χώρα μὲ τὴν Συρία, τὴν Ἀραβία καὶ τὸ Σουέζ.

7. **Ἀσχολίες τῶν κατοίκων.**—Οἱ περισσότεροι κάτοικοι εἶναι Ἕλληες. Ὁ πληθυσμὸς τῆς εἶναι 1½, ἑκατομμύριο. Ἀπ' αὐτοὺς οἱ 600 χιλιάδες εἶναι σήμερα Ἑβραῖοι (Ἰουδαῖοι), οἱ ὅποιοι κατῶρθωσαν ἔπειτα ἀπὸ 1800 καὶ περισσότερα χρόνια νὰ δημιουργήσουσι τὸ *Κράτος τοῦ Ἰσραήλ*. Μέχρι τώρα ἐζούσαν εἰς τὰ διάφορα Κράτη.

Οἱ Ἑβραῖοι ζοῦν εἰς τὰ παράλια καὶ εἶναι ἐμπορικὸς λαός.

Οἱ Ἕλληες χωρίζονται εἰς *Βεδουῖνους* (τσοπάνηδες) καὶ *Φελλάχους* (γεωργούς).

8. **Πολιτικὴ διαίρεσις.**—Τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ ἡ Παλαιστίνη ἦταν χωρισμένη εἰς 4 τμήματα.

α'. *Ἡ Ἰουδαία*, ἡ ὁποία εἶχε τὸ νοτιώτερον τμήμα. Πρωτεύουσά τῆς ἦταν τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἄλλες πόλεις ἦσαν : ἡ Βηθλεέμ, ἡ Χεβρών, ἡ Ἱεριχώ, ἡ Βηθανία κ.ἄ.

β'. *Ἡ Σαμάρεια* : Πόλεις : Σαμάρεια, Συχέμ, Σιχάρ.

γ'. *Ἡ Γαλιλαία* : Πόλεις : Ναζαρέτ, Κανᾶ, Καπερναοὺμ, Βηθσαῖδά, Μάγδαλα, Τιβεριάς.

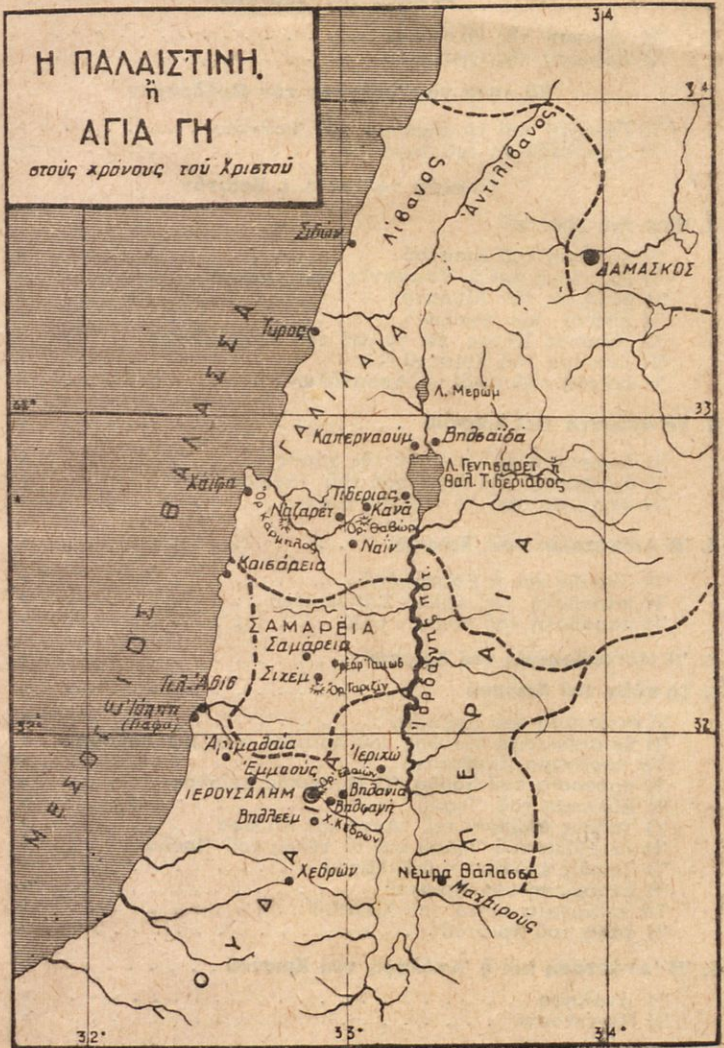
δ'. *Ἡ Περαιά*, εἰς τὴν ὁποίαν ἦταν ἡ πόλις καὶ τὸ φρούριον Μαχαιρούς.

Σήμερα εἶναι χωρισμένη εἰς τὴν *Παλαιστίνη* καὶ εἰς τὴν *ὑπεριορδανία*.

Πρωτεύουσά τῆς καὶ σήμερα εἶναι ἡ Ἱερουσαλήμ, ἡ ὁποία καλεῖται *Ἁγία Πόλις*. Βρίσκεται εἰς ὕψος 800 μ. Εἶναι ἱερὰ πόλις γιὰ ὄλους τοὺς Χριστιανοὺς γιὰτὶ ἐκεῖ βρίσκεται ὁ *Παναγιὸς τάφος τοῦ Σωτῆρος* καὶ οἱ ἄλλοι ἱεροὶ τόποι εἰς τοὺς ὁποίους ἐξῆσε, ἐδίδαξε καὶ ἔπαθε ὁ Χριστὸς μας. Κάθε χρόνο χιλιάδες Χριστιανοὶ πηγαίνουν ἐκεῖ γιὰ νὰ γιορτάσουσι τὸ Πάσχα. Εἶναι ἔδρα Πατριάρχου.

Λιμάνι τῆς Ἱερουσαλήμ εἶναι ἡ *Ἰόππη (Γιάφα)*. Ἐκεῖ βγαίνουν τὰ καλύτερα πορτοκάλια.

“Άλλες πόλεις είναι τὸ *Τέλ 'Αβιβ*, καινούργια πολιτεία πὸ τὴν ἔκαμαν οἱ Ἑβραῖοι, καὶ ἡ Χάϊφα.

Χάρτης τῆς Παλαιστίνης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τί είναι ἡ Καινὴ Διαθήκη Σελ. 3

ΜΕΡΟΣ Α΄

Τὰ κατὰ τὴν Θεοτόκο

Ἡ γέννηση τῆς Θεοτόκου	>	5
Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου	>	8

Τὰ κατὰ τὸν Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον

Ἡ Γέννησις καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου	>	12
Ἡ ἀποκεφάλισις τοῦ Ἰωάννου	>	14

Τὸ κατὰ τὸν Κ. Η. Ι. Χριστὸν

1. Βίος τοῦ Χριστοῦ

Ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ	>	16
Ἡ Περιτομὴ καὶ ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Χριστοῦ	>	18
Ἡ φυγὴ εἰς τὴν Αἴγυπτον	>	21
Ἡ σφαγὴ τῶν νηπίων	>	22
Ὁ Χριστὸς Ἰζετῆς εἰς τὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος	>	23
Ἡ βάπτισις τοῦ Χριστοῦ	>	26
Ἡ ἐκλογὴ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων	>	27

2. Τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ > 31

Ἡ ἀνάστασις τοῦ παιδιοῦ τῆς χήρας	>	33
Ἡ ἀνάστασις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαίρου	>	34
Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ	<	47

3. Ἡ Διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ > 49

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρείτιδα	>	53
Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου	>	60
Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ	>	63

4. Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Χριστοῦ > 65

5. Τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ > 66

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου	>	66
Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ Ἱεροσόλυμα	>	68
Τὸ παράνομο Συμβούλιον	>	71
Ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα. Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος	>	72
Ἡ Σύλληψις τοῦ Ἰησοῦ	>	74
Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Ἄννα καὶ Καϊάφα	>	76
Ἡ καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα	>	78
Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου	>	79
Ἡ Σταύρωσις τοῦ Χριστοῦ	>	81
Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Χριστοῦ	>	83
Ἡ ταφὴ τοῦ Χριστοῦ	>	85

6. Ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ Ἀνάληψις τοῦ Χριστοῦ > 87

Ἡ ἀνάληψις	>	90
Ἡ Πεντηκοστή	>	91

ΜΕΡΟΣ Δ΄

Ἡ Γεωγραφία τῆς Παλαιστίνης	>	92

8

10